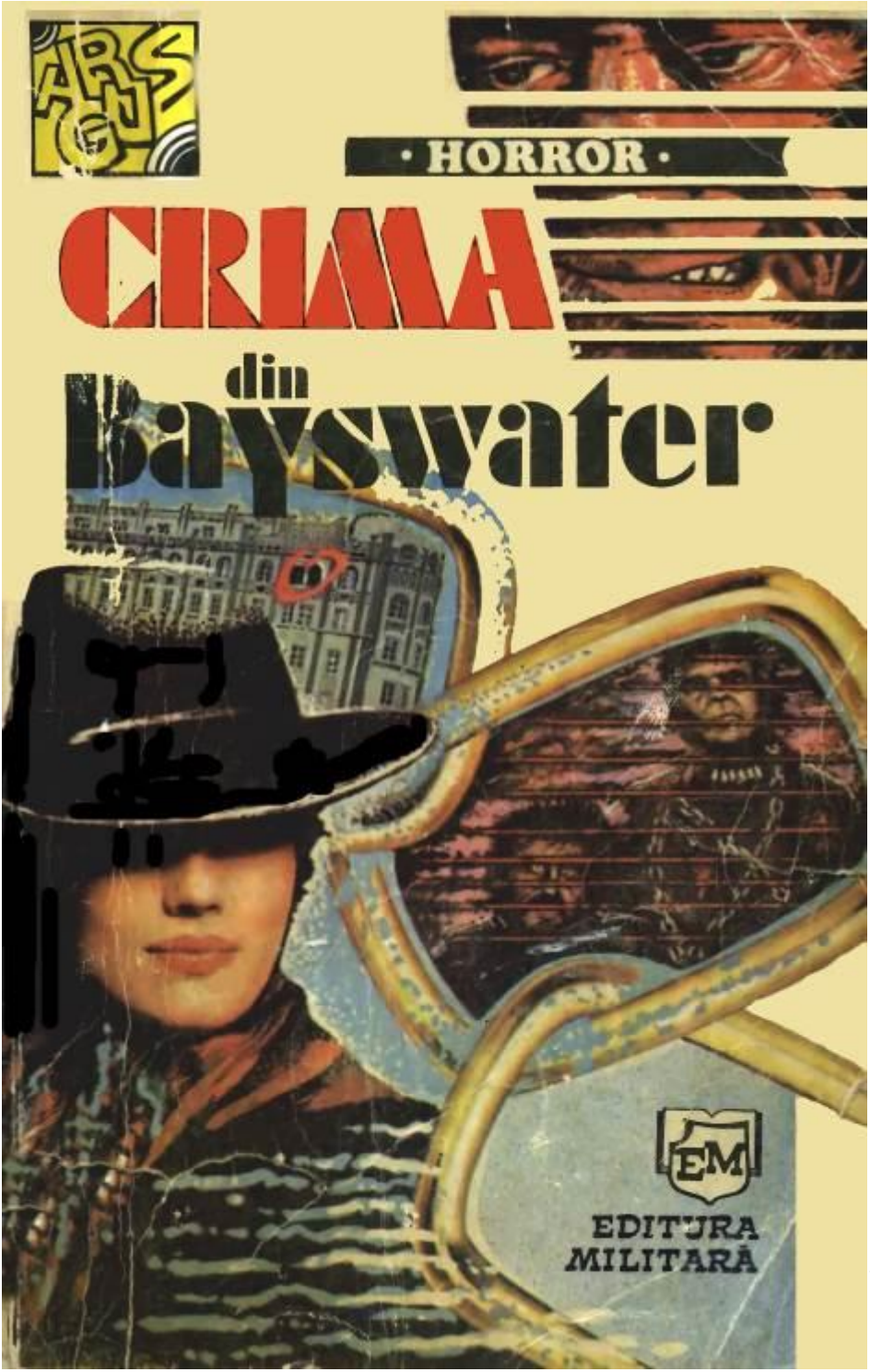
ARS
HORROR
CRIMA
din
bayswater
EM
EDITURA
MILITARĂ

CRIMA DIN BAYSWATER

O antologie de povestiri horror şi poliţiste

Selecţie: CONSTANTIN ZĂRNESCU

EDITURA MILITARĂ,
Bucureşti, 1994

Coperta: VALERIU IVAŞCU

Redactor: MIŞU RĂILEANU
Tehnoredactor: MARIA SĂRACU
Bun de tipar: 25.11.1994; Apărut 1994
Coli de tipar: 14
Tiparul executat sub comanda nr. 74
Imprimeria „Filaret", str. Fabrica de chibrituri nr. 9-11,
Bucureşti - ROMÂNIA

ISBN 973-32-0378-5

Însuşirile minţii noastre, pe care le denumim analitice, nu prea sunt făcute pentru a fi supuse analizei. Le apreciem numai după efectele lor. Ceea ce ştim, printre altele, despre ele e că sunt, pentru cel ce le are într-o măsură neobişnuită, un izvor de bucurii din cele mai mari. Aşa cum omul voinic se bucură de puterea lui trupească şi se complace în exerciţii care îi pun muşchii în mişcare, tot astfel analistul se mândreşte cu acea uşurinţă a cugetului său de a descurca lucrurile. Îi fac plăcere până şi cele mai neînsemnate prilejuri care îi pun la încercare talentul. E îndrăgostit de tot ce e enigmă, rebus, hieroglife şi dă dovadă în dezlegarea lor de o isteţime atât de deosebită, încât pare supranaturală în ochii celor ce n-au decât o inteligenţă obişnuită. Rezultatele dobândite prin chiar spiritul şi esenţa metodei sale par într-adevăr a fi rodul unei intuiţii.

Crimele din Rue Morgue, E. A. POE

Graham Green

CRIMA DIN BAYSWATER

James Fraser străbătu perdeaua îngustă a ploii, depăşind nepăsător statuia lui Achile. Îşiridicase gulerul impermeabilului închizându-l în jurul gâtului. În vreme ce se plimba aparent fără vreo treabă, se pomeni brusc obsedat de scene amoroase. Din nefericire însă, singurele-i amintiri sentimentale se rezumau la nimicurile scabroase consumate de cele mai multe ori pe băncile grădinilor publice. Era conştient că, printre altele, dragostea se cumpără cu bani, pretinzând totodată un costum bine croit, o maşină, un apartament sau, în lipsa acestora, un hotel bun; or, el fiind om sărac, singurul lucru pe care şi-l putea oferi era desfrâul murdar. „Dragostea se cere ambalată în celofan", concluzionă el amărât.

Iuţind pasul, ieşi în Edgware Road. Cunoştea bine zona din preajma acestei străzi. Când se afla în proastă dispoziţie, se plimba până se simţea cu totul epuizat, uitându-se cu coada ochiului la imaginea sa oglindită în vitrinele marilor magazine sau ale restaurantelor. În consecinţă, remarcă fără niciun fel de dificultăţi afişele lipite în faţa teatrului aflat în vecinătate. Era anunţată prima stagiune a „Clasicilor cinematografiei" (o expresie pretenţios intelectuală, constată el), căci localul fusese transformat de către un om orbit de optimism (în speranţa de a câştiga bani) într-un „Cămin

al filmului mut”. Locurile nu erau scumpe şi, deoarece se simţea obosit, merita să cheltuiască o sumă modică pentru a şedea şi a se adăposti de ploaie. Fraser cumpără un bilet şi pătrunse în bezna sălii de spectacole.

În întunericul dens, un pian treiera ceva monoton, aducător de linişte. Fraser se aşeză pe un fotoliu la marginea culoarului central şi avu deodată impresia că e înconjurat de vid. Pe ecran, o femeie mătăhăloasă, îmbrăcată într-un soi de togă, îşi frângea mâinile, împleticindu-se, cu paşi nefiresc de sacadaţi, spre un divan. Se aşeză pe el şi începu să arunce nişte priviri fioroase, de câine ciobănesc, printre şuviţele încâlcite ale părului ei negru şi aspru. Un subtitlu încerca să-i lămurească pe spectatori: „Părăsită de iubitul ei, August, Lavinia încearcă să-şi pună capăt suferinţelor”. Iar apoi: „Sclav al viciului său, August porunceşte să i se aducă vin”.

Un actor antipatic şi destul de copt, cu figură de neamţ, şedea rezemat într-un cot, ţinând celălalt braţ încolăcit după umerii femeii masive, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte scurtă.

Cineva, croindu-şi drum prin întuneric, atinse genunchii lui Fraser şi trecu de el pipăind; era un bărbat mic de statură. Fraser avu senzaţia neplăcută că în timp ce omul cel scund trecea, gura îi fusese ştearsă uşor de o barbă foarte mare. Auzi apoi un oftat prelung, în momentul când noul venit se aşeză în fotoliul de alături, în timp ce pe ecran evenimentele se desfăşurau cu atâta viteză, încât Lavinia se şi înjunghiase - cel puţin aşa bănuia Fraser - şi zăcea întinsă, formă planturoasă şi lipsită de viaţă, între sclavele sale care plângeau.

— Ce se întâmplă? Doarme, nu? şopti o voce groasă şi gâfâită în urechea lui Fraser.

— Nu. E moartă.

— Asasinată? întrebă vocea pe un ton plin de interes.

— Nu cred. S-a sinucis.

Nimeni nu făcu „sst!”. Pe nimeni nu interesa această poveste în aşa măsură încât să pretindă linişte. Despărţiţi prin locurile libere, spectatorii erau încremeniţi în poziţii ce trădau nepăsarea şi plictiseala de care erau stăpâniţi. Numai omuleţul cu barbă din fotoliul învecinat părea a fi mult interesat de moartea Laviniei. Cazul care i se înfăţişa exact în acel moment îl fascina vizibil. Continuă să mormăie singur, cu aceeaşi voce gâfâită, şi Fraser îl auzi repetând cuvântul „coincidenţă”, apoi „absurd, dacă te gândeşti”, iar în continuare „şi nici un pic de sânge”. După un timp se pomeni că vecinul său i se adresează direct.

— Poftim? răspunse Fraser. Ce-aţi spus?

— Curge mai mult sânge decât vă puteţi imagina!

— Despre ce vorbiţi?

Când omul se întoarse spre el, Fraser avu senzaţia neplăcută că răsuflarea lui umedă îl stropeşte. Avea un fel de gâtuire în voce, un soi de gâlgâit.

— Când ucizi un bărbat..., răspunse el.

— Dar asta-i femeie, zise Fraser enervat.

— E totuna.

— Şi-apoi, nu e vorba de un asasinat.

— Nu interesează.

Făcea impresia că s-au angajat într-o luptă inutilă şi absurdă.

— Ei bine, eu ştiu, declară omuleţul bărbos pe un ton de nemărginită vanitate.

— Ce anume ştiţi?

— Treburile astea, răspunse cu o ambiguitate dictată de prudenţă.

Fraser se întoarse spre el, încercând să-l vadă mai bine. Să fie oare un nebun? Să fi fost oare în aceste cuvinte fără noimă bolborosite de un necunoscut, la cinematograf, vreo prorocire despre ceea ce ar fi putut să i se întâmple lui într-o zi? Încercând să-l vadă, se gândea: drace, doar sunt încă în toate minţile.Vreau să-mi păstrez toată

raţiunea. Nu putu distinge decât un mic trup negru, ghemuit. Omul reîncepu să vorbească singur.

— Aiurea! spuse. Ce baliverne! Auzi, cică a făcut-o pentru cincizeci de livre. Dar e o baliverna! Pretexte, iarăşi pretexte! Şi întotdeauna îl arestează pe primul venit. Nu cercetează mai departe. Ce naivitate...

Şi aşa mai departe, mereu pe acest ton lipsit de nuanţe, pe acea voce gâfâită. Iată deci cum arată nebunia. Pe măsură ce îşi dădea seama, Fraser îşi impunea să nu-şi piardă raţiunea. Apoi omuleţul se întoarse iar spre el şi-l acoperi cu stropi de salivă.

— Aţi spus că s-a sinucis? Dar cum poţi fi sigur? Nu ajunge să ştii ce mână a ţinut cuţitul!

Cu un gest neaşteptat, de încredere, îşi aşeză mâna pe aceea a lui Fraser: degetele îi erau umede şi lipicioase. Sporindu-i teama de eventualitatea unei explicaţii, Fraser îl întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu ştiu, replică omuleţul. În situaţia mea, ajungi să ştii aproape tot.

— Ce situaţie? spuse Fraser, care, simţind încă mâna lipicioasă aşezată pe a sa, se întrebă dacă-şi pierduse minţile sau nu... La urma urmei, puteau exista numeroase explicaţii...

— Poate veţi spune despre situaţia mea că e destul de disperată...

Din când în când, vocea părea că i se pierde cu totul în gâtlej. Pe ecran, se derulau scene fără înţeles. O tânără în cămaşă de noapte făcea impresia că plânge în braţele unui centurion roman: „În braţele tale, o, Lucius, nu mă mai tem de moarte”.

Omuleţul rânji tăcut. Îşi reluă apoi monologul. I-ar fi fost foarte uşor să-şi imagineze că nu e acolo, fără această mână lipicioasă care sfârşi prin a se ridica. Apoi mâna păru a căuta să se sprijine pe speteaza scaunului din faţă, în timp ce capul necunoscutului începu

să cadă brusc într-o parte, ca al unui copil idiot. Omuleţul pronunţă, cu voce limpede, aceste cuvinte neaşteptate:

— Drama din Bayswater.

— Cum? întrebă Fraser tresărind.

Înainte de a ajunge în apropierea teatrului, citise aceste cuvinte pe panoul unui chioşc de ziare.

— Ce?

— Aţi spus: drama.

— Închipuie-ţi, domnule, că au plasat fundătura Cullen în Bayswater!

Pe neaşteptate, omuleţul începu să tuşească cu faţa întoarsă spre Fraser; îşi îndreptă tusea spre el, vrând parcă să se răzbune. Apoi, cuprins parcă de nerăbdare, se ridică de pe scaun.

— Hait!... umbrela mea...

— N-aţi avut umbrelă.

— Umbrela mea, repetă el, umbrela... mai rosti stins, ca şi cum şi-ar fi pierdut glasul definitiv. Pipăind, se strecura prin faţa genunchilor lui Fraser.

Acesta îl lăsă să plece, dar înainte ca omuleţul să fi atins draperiile murdare de la ieşire, ecranul deveni deodată de un alb strălucitor - filmul se rupsese. Un candelabru acoperit de praf se aprinse brusc pe plafon, răspândind o lumină îndeajuns de puternică pentru ca Fraser să poată distinge petele care-i mânjeau mâna. Nu, nu era o halucinaţie: întâmplarea se petrecuse acolo. El nu era nebun; şezuse doar lângă un nebun, un nebun care într-o fundătură... Fraser părăsi sala în goană: omul dispăruse având de ales între trei direcţii. În loc să se decidă pentru una, la întâmplare, Fraser intră într-o cabină telefonică, unde cu o luciditate şi o hotărâre neaşteptate pentru el formă numărul Scotland Yard-ului. I se răspunse cu un interes şi multă bunăvoinţă. Da, fusese comis un asasinat într-o fundătură, Cullen News. Un bărbat căruia i se

retezase gâtul de la o ureche până la cealaltă, cu un cuţit de tăiat pâine. Fraser începu să relateze că şezuse la cinematograf chiar lângă asasin, căci nu putea fi decât el; el însuşi, Fraser, se alesese cu pete de sânge pe mâini. Dar vocea de la Scotland Yard îl întrerupse: „Oh, nu, auzi el, asasinul e în mâinile noastre... fără nici un dubiu. Cadavrul e cel care a dispărut!”

Fraser puse receptorul în furcă şi exclamă tare: „De ce mi s-a întâmplat asta? De ce tocmai mie? S-ar putea să fie totuşi un vis!” Dar aplecându-se spre mica oglindă de deasupra aparatului telefonic, îşi zări faţa stropită de sânge, de nişte picături foarte mici, ca dintr-un pulverizator. Îşiaminti cu groază şi dezgust de barba umedă a omuleţului. Începu să strige: „Nu vreau să ajung nebun! Sunt în toate minţile! Nu vreau să ajung nebun!” În câteva clipe, fu înconjurat de un mic grup, în timp ce se apropia un poliţist.

E. F. Benson

SĂLAŞUL GROAZEI

Satul Maxley unde, vara şi toamna trecută, s-au petrecut aceste stranii întâmplări, se întinde pe o zonă înaltă, cotropită de iarbă şi pini, din Sussex. În toată Anglia nu se află un loc mai dulce şi mai sănătos. Când vântul bate dinspre sud, e împovărat de miresmele mării; dinspre est, înălţimile apără satul de capriciile lui martie; dinspre vest şi nord, adierile ajung aici după ce au străbătut mile de păduri îmbălsămate şi de pajişti. Satul în sine e destul de neînsemnat ca populaţie. La jumătatea singurului drum, cu trotuare largi şi zone spaţioase de iarbă pe fiece parte, se înalţă mica biserică normandă şi străvechiul cimitir de mult părăsit; în rest sunt vreo duzină de case georgiene micuţe, potolite, din cărămidă roşie, cu ferestre înalte, fiecare cu o grădină de flori în faţă; câteva magazine şi de două ori pe-atâtea cabane cu acoperiş de stuf ale lucrătorilor de pe moşiile din jur completează tabloul paşnicei noastre aşezări. Pacea generală e totuşi, din păcate, întreruptă sâmbăta şi duminica, pentru că ne aflăm pe una din principalele şosele ce leagă Londra de Brighton şi strada noastră cea liniştită se transformă în pistă de curse pentru maşini şi biciclete zburătoare. Indicatorul de la intrarea în sat, care îi imploră să meargă încet, pare doar a-i încuraja să-şi întețească viteza, dat fiind că drumul e drept şi deschis şi chiar nu există nici un motiv pentru care ar face altminteri. În semn de

protest, doamnele din Maxley îşi acoperă nasul şi gura cu batistele îndată ce văd că se apropie o maşină deşi, fiindcă e asfalt, nu au în realitate nevoie de asemenea precauţiuni împotriva prafului. Dar duminica seara, târziu, după ce hoarda de extravaganţi a trecut, ne pregătim iarăşi pentru cele cinci zile de izolare veselă şi tihnită. Grevele căilor ferate, care tulbură atât de mult ţara, pe noi ne lasă nepăsători deoarece majoritatea locuitorilor din Maxley nu-l părăsesc niciodată.

Eu sunt norocosul posesor al uneia dintre acele micuţe case în stil georgian şi mă consider la fel de norocos având un vecin atât de interesant şi incitant ca Francis Urcombe care, fapt confirmat de localnici, n-a dormit niciodată în altă parte decât în casa lui (situată aproape de a mea) de circa doi ani când, deşi încă în puterea vârstei, a demisionat de la catedra de psihologie a Universităţii Cambridge, dedicându-se studierii acelor fenomene curioase şi enigmatice care par a interesa deopotrivă latura fizică şi pe cea psihică a naturii umane. Într-adevăr, retragerea sa nu a fost fără legătură cu pasiunea pentru straniile teritorii neexplorate ce se întind dincolo de hotarele ştiinţei şi a căror existenţă e cu încăpăţânare negată de minţile înguste, precum viziunile din momentul morţii, casele bântuite de stafii, vampirism şi multe altele.

— Sigur că nimeni nu mă ascultă- îmi spune - pentru că de nimic nu se tem mai tare sălaşele acestea ale învăţăturii decât de cunoaştere iar, drumul cunoaşterii trece şi prin studiul unui asemenea gen de lucruri. Funcţiile sistemului uman sunt, în genere cunoscute. Ele reprezintă o ţară care a fost explorată şi înscrisă în grafice şi hărţi. Dar în afara ei se află teritorii uriaşe, nedescoperite, care cu certitudine există, iar adevăraţii pionieri ai cunoaşterii sunt aceia care, chiar cu riscul de a fi socotiţi creduli sau superstiţioşi, vor să pătrundă în acele locuri înceţoşate şi pesemne primejdioase. Eu consider că aş fi mai folositor afară, fără compas ori raniţă, în ceţuri,

decât într-o colivie ca un canar, să ciripesc despre ceea ce e deja binecunoscut. În plus, să-i înveţe pe alţii e extrem de dificil pentru un om care ştie doar să înveţe el însuşi; ca să-i înveţi pe alţii nu e nevoie decât să fii un măgar îngâmfat.

Iată deci că Francis Urcombe era un vecin minunat pentru cineva care, ca mine, avea o curiozitate neliniştită şi arzătoare privitor la ceea ce el numea „locuri înceţoşate şi primejdioase"; iar vara trecută am primit o întărire dintre cele mai binevenite, în persoana doamnei Amworth, văduva unui funcţionar de stat indian. Soţul ei fusese judecător în provinciile nord-vestice şi, după moartea lui, survenită la Peshawar, ea s-a reîntors în Anglia; un an petrecut la Londra în pâcle şi murdăria citadină, i-a redeschis pofta de aerul proaspăt şi soarele de la ţară. De asemenea, avea un motiv întemeiat să se stabilească în Maxley; strămoşii ei, până acum o sută de ani, se născuseră aici şi, în vechea curte a bisericii, multe pietre funerare poartă numele ei de fată: Chaston. Robustă şi energică, personalitatea ei viguroasă şi veselă a trezit iute satul Maxley la cel mai înalt nivel de sociabilitate cunoscut vreodată. Majoritatea era - burlaci, celibatari sau oameni mai în vârstă - prea puţin, alinată spre strădania de a cheltui şi a depune efortul impus de legile ospitalităţii şi până atunci veselia unui mic party cu ceai, un bridge după şi galoşi (când era umezeală) meniţi excursiei spre casă, unde ne aştepta o cină solitară, constituiau culmea festivităţilor noastre mondene. Doamna Amworth însă ne-a dezvăluit un mod de trai mai gregar şi a organizat spre exemplificare petreceri cu gustări şi cine frugale, pildă pe care am început să o urmăm. În serile când nu se aranjau asemenea petreceri, unui om singur ca mine îi făcea plăcere săştie că un telefon la casa doamnei Amworth, situată la nici o sută de iarzi, şi o întrebare despre dacă aş putea veni după cină la un joc de pichet înainte de culcare s-ar solda cu un răspuns de bun-venit. Ea aştepta acolocu un zel amical de companie şi tot acolo

aşteptau o sticlă de porto şi o ceaşcă de cafea, la care se adăugau o ţigară şi un joc de pichet. Cânta la pian într-o manieră degajată şi exuberantă şi avea o voce încântătoare; şi, cum zilele se lungeau, iar lumina zăbovea până târziu, jucam cărţi în grădina ei pe care, în câteva luni, o transformase dintr-o creşă pentru limacşi şi melci într-un petic strălucitor de tufe înflorite luxuriant. Întotdeauna era binedispusă şi fermecătoare; o interesa totul, iar în muzică, grădinărit, jocuri de tot felul era un interlocutor competent. Toată lumea (cu o excepţie) o plăcea; toţi simţeau cum aduce cu sine voioşia unei zile însorite. Excepţia era Francis Urcombe; deşi mărturisise că n-o place, admitea că îi stârnea totuşi interesul în cel mai înalt grad. Mi s-a părut un lucru bizar pentru că, aşa plăcută şi jovială cum era, nu vedeam ce anume ar fi putut isca suspiciuni sau bănuieli, într-atât era de sănătos şi deschis chipul pe care ni-l arăta. Dar interesul lui Urcombe era autentic, fără nici un dubiu; putea fi observat, urmărind-o şi scrutând-o. În privinţa vârstei ea mărturisise franc că avea patruzeci şi cinci de ani; dar vioiciunea, neastâmpărul, pielea netedă, părul negru ca tăciunele făceau greu de crezut că nu adopta un procedeu insolit şi-şi adăuga zece ani la vârstă în loc să-i scadă.

Şi deseori, când prietenia noastră s-a mai copt, doamna Amworth mă suna şi-mi propunea să mă viziteze. Dacă eram ocupat cu scrisul, îi dădeam - aşa căzusem la învoială - un răspuns negativ şi-i auzeam râsul plăcut şi urarea de a lucra cu succes în seara respectivă. Câteodată, înainte de a sosi propunerea ei, Urcombe urma să traverseze de la el de acasă ca să fumăm şi să mai tăifăsuim, iar ea, auzind cine avea să fie musafirul meu, stăruia să fie invitată. Urcombe nu protesta; ea şi cu mine urma să ne jucăm pichetul, spunea, iar el o să se uite la noi, dacă nu aveam nimic împotrivă, ca să mai înveţe câte ceva despre joc. Dar mă îndoiesc că era foarte atent la joc, pentru că nimic nu putea fi mai limpede decât că, de sub

streaşina frunţii şi a sprâncenelor stufoase, atenţia nu-i era fixată asupra cărţilor, ci asupra unuia dintre jucători. Însă părea să-i facă plăcere să petreacă astfel o oră cu noi şi, deseori, până într-o anume seară de iulie, o urmărea pe doamna Amworth cu aerul unui om care are în faţă o problemă extrem de complicată. Ea, prinsă de joc, părea să nu-l observe cum o scrutează. Apoi a venit acea seară când - asta văd în lumina evenimentelor ulterioare - s-a smuls un pic, pentru prima oară, din vălul ce ascundea de ochii mei oroarea secretă. Atunci n-am sesizat, dar mi-am dat seama totuşi că, mai apoi, dacă îmi telefona şi-mi propunea să vină pe la mine, negreşit mă întreba nu numai dacă aveam răgaz, ci şi dacă domnul Urcombe era la mine. Dacă era, zicea, n-o să strice şueta unor burlaci bătrâni şi, râzând, îmi ura noapte bună. Urcombe, în seara despre care povestesc, venise cu vreo jumătate de ceas înainte de apariţia doamnei Amworth şi-mi vorbise despre credinţele medievale privitoare la vampirism, unul dintre acele subiecte de frontieră insuficient studiate până să fie repudiate de medicină şi discreditate ca simple superstiţii. Şedea în scaun, sever, şi expunea, cu limpezimea lucidă care făcuse din el în perioada Cambridge un conferenţiar admirabil, istoria acelor misterioase apariţii. În toate se regăseau trăsături generale tipice: un spirit vampiric îşi făcea sălaş în trupul unui bărbat sau al unei femei în viaţă, conferindu-i puterea supranaturală de a zbura ca un liliac şi de a se hrăni în sângeroase ospeţe nocturne. Când „gazda" lui moare, spiritul continuă să locuiască în acel trup care nu putrezeşte. Ziua se odihneşte, noaptea părăseşte mormântul şi-şi continuă înfiorătoarele rătăciri. Se pare că în evul mediu nici o ţară europeană nu le-a scăpat; chiar şi mai demult pot fi găsite indicii despre ei, în istoria romană, greacă şi ebraică.

— De obicei, toate dovezile astea se presupune că sunt viziuni datorate luminii înşelătoare a lunii, spunea. Sute de mărturii

independente, în perioade diferite, au atestat apariţia acestor fenomene şi nu există explicaţie cunoscută mie care să acopere absolut toate faptele. Şi, dacă eşti înclinat să spui,,De ce, atunci dacă acestea sunt fapte reale, nu dăm şi noi peste ele acum?”, îţi poţi da două răspunsuri. Unul e că în evul mediu bântuiau boli cunoscute, ca de pildă ciuma neagră, care sigur că a dispărut, dar din această pricină nu afirmăm că nici n-a existat. Exact aşa cum ciuma neagră a vizitat Anglia şi a decimat populaţia din Norfolk, la fel aici, chiar în acest district, acum vreo trei sute de ani, a existat o epidemie de vampirism, iar Maxley a fost centrul ei. Al doilea răspuns e chiar mai convingător pentru că îţi voi spune că în niciun caz vampirismul nu s-a stins. O izbucnire de vampirism a avut loc în India, acum, doi ani.

În acel moment am auzit ciocănelul de la uşă bătând în maniera optimistă şi decisă în care doamna Amworth îşi anunţa de obicei sosirea şi m-am dus să-i deschid

— Intră repede, i-am zis, şi salvează-mă să nu-mi îngheţe sângele în vene! Domnul Urcombe încearcă cu tot dinadinsul să mă bage în sperieţi.

Instantaneu, prezenţa ei vitală, voluminoasă, păru să umple încăperea.

— Oh, ce drăguţ!, zise. Îmi place la nebunie să-mi îngheţe sângele în vene. Continuă-ţi povestea cu fantome, domnule Urcombe! Ador poveştile cu fantome.

Ca de obicei, el o observa cu o nespusă atenţie.

— Nu era chiar o poveste cu fantome, replică. Îi spuneam gazdei noastre doar că vampirismul încă nu a dispărut. Îi spuneam că a răbufnit în India, acum câţiva ani.

A urmat o pauză mai mult decât perceptibilă şi am văzut că, dacă Urcombeo observa, şi ea, pe de altă parte, îl fixa cu ochi mari şi gura întredeschisă. Apoi râsul ei drăgălaş invadă liniştea cam tensionată.

— O, ce păcat!, zise. N-o să-mi înghețe deloc sângele în vene. De unde a-i scos asemenea poveşti, domnule Urcombe? Am trăit ani de zile în India şi n-am auzit absolut nimic despre astfel de lucruri. Trebuie s-o fi scornit vreun născocitor de basme de prin bazare; sunt celebri.

Urcombe era pe punctul de a spune ceva, dar se opri brusc.

— Da, pesemne aşa e, zise.

Însă ceva anume ne-a tulburat în acea seară obişnuita întrunire paşnică şi ceva anume a întunecat buna-dispoziţie uzuală a doamnei Amworth. Nu mai avea chef de pichet şi a plecat după abia două-trei jocuri. Urcombe tăcuse tot timpul şi a deschis gura numai după ce am rămas singuri:

— Ce ghinion ca răbufnirea de... hai să-i zicem „a acelei boli foarte misterioase”a avut loc tocmai la Peshawar, unde locuia cu soţul ei. Şi...

— Ei?

— El a fost una dintre victime. Fireşte, am uitat asta total când am deschis discuţia.

Vara a fost iraţional de fierbinte şi secetoasă, iar Maxley suferea mult din pricina arşiţei, dar şi din pricina invaziei unor ţânţari mari şi negri, a căror pişcătură era foarte iritantă şi virulentă. Veneau seara, se aşezau pe piele atât de uşor încât nu-i simţeai până când un junghi ascuţit nu te anunţa că ai fost muşcat. Nu muşcau de faţă sau de mâini, ci alegeau pentru ospăţ întotdeauna gâtul şi, pe măsură ce otrava s-a răspândit, majoritatea am adoptat câte o guşă în plus, temporară. Apoi, spre mijlocul lui august, a apărut primul caz al acelei boli misterioase pe care doctorul nostru local a atribuit-o căldurii sufocante, cuplate cu muşcătura acelor insecte veninoase. Pacientul era un băiat de şaisprezece sau şaptesprezece ani, fiul grădinarului doamnei Amworth, iar simptomele erau: paloare anemică şi apatie, însoţite de o mare somnolenţă şi poftă de

mâncare. Şi el avea pe gât două înţepături micuţe unde, aşa presupunea doctorul Ross, îl muşcase unul din ţânţarii aceia uriaşi. Bizar era că în jurul muşcăturii nu apăruse nici o umflătură sau iritaţie. La vremea aceea căldura începuse deja să se ostoiască, însă răcoarea n-a izbutit să-l întremeze şi băiatul, în ciuda mâncării înghiţite cu lăcomie, ajunsese numai piele şi os.

M-am întâlnit cu doctorul Ross pe stradă într-o după-amiază şi, ca răspuns la întrebările mole despre pacientul său, mi-a spus că se teme că băiatul nu mai avea zile multe. Cazul - mi-a mărturisit - îl zăpăcise complet; o formă obscură de anemie pernicioasă era tot ce putea diagnostica. Dar se întreba dacă domnul Urcombe n-ar consimţi să-l vadă pe băiat, în speranţa de a arunca o nouă lumină asupra cazului şi cum Urcombe cina cu mine în seara aceea, i-am propus doctorului Ross să vină şi el. Nu putea, dar urma să treacă mai târziu.

Când a sosit, Urcombe a acceptat pe dată să-şi pună cunoştinţele la dispoziţie şi au plecat. Fiind văduvit de companie, i-am telefonat doamnei Amworth să aflu dacă puteam să dau o raită pe la ea pentru vreo oră. A urmat, fireşte, un bun-venit în chip de răspuns şi, între pichet şi muzică, ora s-a lungit la două ore. Mi-a povestit despre băiatul care zăcea fără speranţă răpus de misterioasa boală şi mi-a spus că ea însăşi fusese să-l vadă deseori, cu mâncăruri hrănitoare şi delicate. Dar azi - şi ochii ei blânzi s-au umezit - îi era teamă că-l vizitase pentru ultima oară. Cunoscând antipatia dintre ea şi Urcombe, nu i-am spus că prietenul meu fusese chemat la o consultaţie. Când m-am întors, a venit cu mine doar ca să mai ia o gură de aer din răcoarea nopţii şi ca să împrumute o revistă cu un articol despre grădinărit pe care dorea să-l citească.

— Ah, minunat aerul acesta al nopţii!, zise adulmecând pofticios răcoarea. Aerul nopţii şi grădinăritul sunt cele mai tonice. Nimic nu te stimulează mai bine decât contactul direct cu pământul mamă.

Niciodată nu te simţi mai înviorat decât după ce ai săpat în grădină: mâini negre, unghii negre şi pantofi plini de noroi.

Izbucni într-un râs jovial:

— Sunt lacomă de aer şi pământ. Nu aştept cu frică moartea, fiindcă atunci am să fiu îngropată şi o să mă învăluie bunul pământ. N-am nevoie de sicriul de plumb... am dat indicaţii explicite. Dar cu aerul ce-am să fac? Ei bine, presupun că nimeni nu poate avea totul. Revista? Mii de mulţumiri, o să ţi-o înapoiez negreşit. Noapte bună; apucă-te de grădinărit, stai cu ferestrele deschise şi n-ai să faci anemie.

— Întotdeauna dorm cu fereastra deschisă, i-am spus.

M-am dus direct în dormitor (una din ferestre dă spre stradă) şi, în vreme ce mă dezbrăcăm, am avut impresia că aud nişte voci. Nu le-am dat atenţie, am stins lumina şi m-am cufundat în cel mai oribil vis, fără îndoială o sugestie deformată a ultimelor cuvinte schimbate cu doamna Amworth. Am visat că mă trezeam şi descopeream că amândouă ferestrele dormitorului erau închise. Pe jumătate sufocat, am visat că săream din pat şi mă duceam să le deschid. Dar storurile celei dintâi erau lăsate şi, când le ridicam, vedeam cu groaza unui coşmar faţa doamnei Amworth suspendată aproape de ochiul geamului, în întunericul de afară, clătinându-se. Trăgeam la loc storurile ca să îndepărtez teroarea şi alergam la a doua fereastră, pe partea cealaltă a încăperii, şi iarăşi dădeam de chipul doamnei Amworth. Apoi panica m-a cuprins ca o rafală de vânt; mă sufocam în încăperea fără aer şi orice fereastră aş fi deschis, faţa doamnei Amworth plutea dând să intre, la fel ca acei ţânţari negri şi tăcuţi care te muşcau până să iei seama. Coşmarul s-a înteţit până la nivelul urletului şi, cu ţipete strangulate, m-am trezit şi mi-am regăsit încăperea răcoroasă şi paşnică, cu amândouă ferestrele deschise şi storurile ridicate. Şi cornul lunii, sus pe cer, trasa pe

pardoseală o lumină lungă şi liniştitoare. Dar chiar şi treaz persistagroaza şi m-am zvârcolit mult fără să pot dormi la loc. Pesemne dormisem mult înainte de coşmar, pentru că acum aproape se iveau zorii şi curând, la răsărit, pleoapele somnoroase ale dimineţii au început să se ridice.

Abia coborâsem - am dormit târziu după ce a răsărit soarele - când a sunat Urcombe să afle dacă putea să mă vadă imediat. A intrat, sever şi preocupat, şi am observat că trăgea cu nesaţ dintr-o pipă pe care nici măcar n-o umpluse.

— Am nevoie de ajutorul tău, mi-a zis, aşa că ţie trebuie să-ţi spun primul ce s-a întâmplat acasă. M-am dus cu micul nostru doctor să-i văd pacientul şi l-am găsit mai mult mort decât viu. De îndată am diagnosticat în sinea mea ce însemna anemia asta inexplicabilă. Băiatul e victima unui vampir.

Şi-a pus pipa goală pe masa pe care tocmai îmi adusesem micul dejun, şi-a încrucişat braţele şi a început să se uite la mine fix pe sub sprâncenele stufoase.

— Şi acum, ce-i cu seara trecută, zise. Am insistat ca băiatul să fie mutat din cabana tatălui său la mine acasă. Şi, când îl căram pe o targă, cu cine ne întâlnim dacă nu cu doamna Amworth? S-a arătat extrem de şocată că-l mutam. Acuma, tu de ce crezi că s-a purtat aşa?

Cu un început de oroare m-a invadat amintirea coşmarului şi am simţit cum mi se strecoară în minte o idee atât de absurdă şi inimaginabilă, încât am alungat-o imediat.

— N-am nici cea mai mică idee, i-am spus.

— Atunci ascultă ce s-a întâmplat mai departe! Am stins toate luminile din camera unde culcasem băiatul şi m-am aşezat la pândă. O fereastră rămăsese un pic deschisă şi cam pe la miezul nopţii am auzit ceva afară, de parcă cineva încerca s-o deschidă de tot. Am ghicit cine - da, e pe puţin la şase metri deasupra solului - şi am tras

cu ochiul de după storuri. Exact acolo plutea faţa doamnei Amworth şi-şi pusese şi o mână pe pervaz. M-am furişat mai aproape şi am trântit fereastra cu toată puterea; cred că i-am prins vârful unui deget.

— Imposibil! am ţipat. Cum să plutească în aer? Şi de ce să fi venit? Nu-mi mai spune asemenea....

Încă o dată mă izbi amintirea coşmarului.

— Îţi spun doar ce am văzut, zise el. Şi toată noaptea, până aproape s-a luminat de zi, a fluturat afară ca un ţânţar teribil, încercând din răsputeri să intre. Acum pune cap la cap tot ce ţi-am spus!

Şi începu să numere pe degete:

— Unu: o boală similară cu a băiatului a izbucnit la Peshawer şi domnul Amworth a murit din pricina ei. Doi: doamna Amworth s-a opus să mut băiatul la mine. Trei: ea sau demonul din trupul ei, o creatură puternică şi mortală, încearcă să intre în casă. Şi mai adaugă şi asta: în evul mediu a fost o epidemie de vampirism aici, la Maxley. Vampirul - aşa zice povestea - s-a dovedit a fi fost Elizabeth Chaston... Văd că-ţi aminteşti numele de fată al doamnei Amworth... În fine, băiatul e mai bine azi-dimineaţă. Cu siguranţă n-ar mai fi fost în viaţă dacă l-ar fi văzut iarăşi. Şi ce rezultat îţi dă?

A urmat o lungă tăcere, în decursul căreia incredibila grozăvie a prins să capete nuanţele realităţii.

— Am ceva de adăugat, i-am zis, care ar putea sau nu să cântărească oarece. Spui că... spectrul a dispărut la ivirea zorilor?

— Da.

I-am povestit visul şi a zâmbit rece:

— Ai făcut bine că te-ai trezit. Aşadar, trebuie să mă ajuţi din două motive: unu: ca să-i salvăm pe ceilalţi; doi: ca să te salvezi pe tine.

— Ce trebuie să fac?

— Întâi de toate să mă ajuţi să-l păzim pe băiat şi să ne asigurăm că nu se mai apropie de el. În cele din urmă să mă ajuţi să o prindem, să o demascăm şi să o distrugem. Nu e om; e un fel de diavol încarnat. Încă nu ştiu cum osă procedăm exact.

Era deja unsprezece dimineaţa şi am traversat la el acasă, gata pentru o veghe de douăsprezece ceasuri, timp în care Urcombe să se odihnească pentru a-şi prelua din nou postul noaptea, aşa că în următoarele douăzeci şi patru de ore Urcombe sau eu am fost în camera în care zăcea băiatul.

Ziua următoare a fost duminică cu o dimineaţă strălucitoare şi când mă duceam la el să-mi iau postul în primire, şuvoiul maşinilor deja începuse să curgă spre Brighton. În aceeaşi clipă i-am zărit ieşind din casă pe Urcombe, cu o faţă veselă care prevestea veşti bune despre pacientul său, şi pe doamna Amworth, care-mi făcea semne de salut, cu un coş în mână, mergând pe banda lată de iarbă care mărginea strada. Acolo ne-am întâlnit toţi trei. Am observat (şi am văzut că şi Urcombe a observat) că un deget dela mâna ei stângă era bandajat.

— Bună dimineaţa la toată lumea, zise ea. Şi aud că pacientul dumitale e mai bine, domnule Urcombe. Trebuie să vin să-i aduc un borcan de dulceaţă şi să mai stau şi cu el vreo oră. Suntem buni prieteni. Sunt grozav de fericită că s-a înzdrăvenit.

Urcombe a tăcut o clipă, ca şi cum ar fi luat o hotărâre, apoi a îndreptat un deget spre ea:

— Îţi interzic cu desăvârşire! Nici n-ai să stai cu el, nici n-ai să-l vezi. Şi ştii de ce la fel de bine ca mine.

Niciodată n-am văzut o schimbare mai oribilă pe o faţă de om ca aceea care i-a schimonosit ei chipul; pielea i s-a făcut precum scrumul. Şi-a ridicat mâna ca o pavăză împotriva acelui deget acuzator şi s-a dat înapoi spre stradă. A urmat un sunet sălbatic de claxon, un scrâşnet de frâne, un urlet - prea târziu - dintr-o maşină

care trecea şi un ţipăt lung, brusc întrerupt. Trupul ei sări de pe drum după ce prima şi a doua roată trecuse peste el.

A fost îngropată trei zile mai târziu în cimitirul din afara satului, conform dorinţelor pe care îmi spusese că le înscrisese în testament, iar şocul pricinuit micii noastre comunităţi de moartea ei neaşteptată şi înfiorătoare începu să se domolească. Doar pentru doi oameni, Urcombe şi cu mine, şocul fusese de la bun început atenuat de uşurarea adusă de moartea ei; însă - lucru lesne de înţeles - nu ne-am dat în vileag secretul şi nici o aluzie la ce grozăvie şi mai mare fusese evitată astfel nu ne-a scăpat niciodată. Dar, destul de bizar - cel puţin aşa mi se părea mie - Urcombe tot nu era mulţumit de ceva ce o privea şi nu-mi răspundea la întrebări. Şi apoi, când zilele blânde ale lui septembrie şi octombrie au început să zboare precum frunzele copacilor îngălbeniţi, s-a liniştit. Însă chiar la începutul lui noiembrie aparenta linişte s-a transformat în uragan.

Cinam într-o seară în capătul satului şi pe la unsprezece seara mă întorceam acasă. Luna strălucea neobişnuit şi lumina toată contururile clar, ca într-o gravură. Ajunsesem în apropierea casei în care locuise doamna Amworth, când am auzit ţăcănitul porţii din faţă şi în clipa următoare am îngheţat şi m-am cutremurat până-n rărunchi; ea stătea acolo. Îi vedeam profilul bine luminat şi nu era nicio îndoială. Păru să nu mă zărească (şi într-adevăr umbra gardului de tisă din faţa grădinii mă învăluia în întuneric), păşi rapid şi intră în curtea casei de peste drum. Apoi am pierdut-o complet din ochi.

Mi se tăiase respiraţia de parcă aş fi alergat - şi acum chiar alergam, aruncând priviri îngrozite în urmă, de-a lungul celor o sută de iarzi care mă despărţeau de casa mea şi a lui Urcombe. Spre a lui m-au dus paşii şi un minut mai târziu eram înăuntru.

— Ce-ai venit să-mi spui? mă întrebă. Sau să ghicesc?

— N-ai să ghiceşti.

— Nu, nu-i o ghicitoare. S-a întors şi ai văzut-o. Povesteşte-mi!

I-am povestit.

— E casa maiorului Pearsall, zise. Hai repede acolo!

— Şi ce să facem?

— N-am nici o idee. Asta trebuie să aflăm.

Într-un minut eram în faţa casei. Când trecusem eu pe acolo, fusese cufundată în beznă; acum licăreau lumini la câteva ferestre şi maiorul Pearsall a năvălit afară pe poartă. Ne-a văzut şi s-a oprit.

— Mă duc la doctorul Ross, zise grăbit. Soţia mea s-a îmbolnăvit brusc. Se culcase de un ceas când am urcat şi am găsit-o albă ca o stafie şi complet epuizată. Adormise, cred... Mă scuzaţi!

— O clipă, domnule maior, zise Urcombe. Are vreo urmă pe gât?

— Cum de-ai ghicit? Are; un ţânţar din acela fioros cred că a pişcat-o de două ori. Îi curgea sânge.

— Şi a rămas cineva cu ea? întrebă Urcombe.

— Da, am trimis camerista.

Plecă, iar Urcombe se întoarse spre mine.

— Acum ştiu ce avem de făcut. Schimbă-ţi hainele, vin să te iau de acasă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— O să-ţi spun pe drum. Mergem la cimitir.

Când ne-am reîntâlnit, căra un târnăcop, o lopată şi o şurubelniţă şi pe umăr ducea un colac de frânghie. Pe drum mi-a făcut rezumatul teribilei ore care ne aştepta.

— Ce o să-ţi spun o să ţi se pară acum prea fantastic ca să-mi dai crezare, dar înainte de ivirea zorilor o să vedem dacă depăşeşte realitatea. Printr-o preafericită întâmplare ai văzut spectrul, trupul astral sau cum vrei să-i spui, al doamnei Amworth îndreptându-se spre treburile ei oribile şi, prin urmare, fără nici un dubiu, spiritul vampirului care a sălăşluit în ea în timpul vieţii o animă din nou şi în timpul morţii. Asta nu e ieşit din comun... Într-adevăr, toate

săptămânile care au trecut de la moartea ei am aşteptat să se întâmple. Dacă am dreptate, o să-i găsim trupul nedescompus şi nealterat.

— Dar e moartă de aproape două luni!

— Să fie moartă de doi ani şi tot aşa ar rămâne dacă vampirul e înlăuntrul ei. Deci, ţine minte: orice ai să vezi că fac, n-am să-i fac *ei* care, în ordinea firească a lucrurilor, acum ar fi trebuit să hrănească iarba de deasupra mormântului, ci unui spirit de o nespusă răutate şi foarte primejdios, care dă trupului ei o viaţă fantomatică.

— Ce-am să te văd făcând?

— O să-ţi spun. Ştim amândoi că, în clipa asta, vampirul înveşmântat în aparenţa ei de muritor a ieşit; ia cina în oraş. Dar trebuie să se întoarcă înainte de ivirea zorilor şi să intre în forma materială care zace în mormânt. Noi trebuie să aşteptăm s-o facă şi apoi să săpăm împreună şi să-i scoatem trupul. Dacă am dreptate, ai s-o vezi ca şi cum ar fi încă în viaţă, cu toată vigoarea înfricoşătorului aliment pulsându-i în vene. Şi apoi, când se luminează şi vampirul nu mai poate părăsi sălaşul trupului ei, am s-o lovesc cu asta - şi-mi arătă târnăcopul - drept în inimă. Şi ea, care revine la viaţă doar animată de acel spirit malefic, ea şi partenerul ei împeliţat or să moară cu adevărat. Apoi s-o îngropăm la loc, în sfârşit eliberată.

Am ajuns la cimitir şi, în lumina lunii, nu a fost dificil să-i identificăm mormântul. Se afla la vreo cinci metri de capela cea mică, sub porticul căreia ne-am ascuns, în beznă. De acolo vedeam limpede mormântul şi urma să aşteptăm vizitatorul infernal să se întoarcă acasă. Noaptea era caldă şi potolită, dar chiar dacă ar fi suflat un vânt îngheţat cred că nu aş fi simţit nimic, atât eram de preocupat de ce avea să se întâmple. În turnuleţul capelei un clopot

bătea din sfert în sfert de oră şi m-a uluit cât de repede se succedau bătăile.

Luna apusese, dar câteva stele încă mai luceau şters pe cerul clar, când bătu de ora cinci. După câteva minute am simţit că mă atinge uşor mâna lui Urcombe; m-am uitat în direcţia pe care mi-o indica degetul lui şi am văzut cum conturul unei femei înalte şi robuste ce apropie din dreapta. Fără zgomot, mai degrabă alunecând şi plutind decât păşind, se îndreptă spre mormântul pe care îl pândeam. Se mişcă în jurul lui ca şi cum ar fi vrut să fie sigură că e cel căutat şi o clipă se opri cu faţa spre noi. În lumina cenuşie cu care ochii mi se obişnuiseră, i-am distins uşor chipul şi i-am recunoscut trăsăturile.

Îşi trecu mâna peste gură, de parcă s-ar fi şters, şi izbucni într-un asemenea hohot de râs, că îmi făcu părul măciucă. Apoi sări pe mormânt, cu mâinile ridicate deasupra capului şi, centimetru cu centimetru, se scufundă în pământ. Mâna lui Urcombe stătuse pe braţul meu ca un ordin de a rămâne nemişcat; acum şi-o lua.

— Haide, zise.

Cu târnăcopul, sapa şi frânghia ne-am îndreptat spre mormânt. Pământul era moale şi nisipos, aşa că după vreo şase lovituri am dat de capacul sicriului. Cu târnăcopul, Urcombe a dat deoparte pământul din jur, am potrivit frânghia şi am încercat să-l ridicăm. A fost o treabă complicată şi de lungă durată; lumina începuse să vestească ziua la răsărit înainte de a fi scos sicriul lângă mormânt. Urcombe a deschis închizătorile capacului cu şurubelniţa şi l-a împins la o parte; am stat să o privim pe doamna Amworth. Ochii ei, închişi odată de moarte, erau acum deschişi, obrajii îmbujoraţi, iar gura roşie, cu buze cărnoase, părea să zâmbească.

— O lovitură şi se termină totul, zise Urcombe. Nu-i nevoie să te uiţi.

În timp ce spunea asta a luat târnăcopul şi, punând vârful pe pieptul ei, în stânga, şi-a măsurat distanţa. Şi, deşi ştiam ce-o să facă, n-am putut să întorc capul în altă parte...

A apucat târnăcopul cu amândouă mâinile, l-a ridicat ca să-şi ia avânt şi l-a înfipt cu toată forţa în pieptul ei. Un şuvoi de sânge (cu toate că era moartă de atâta vreme) a izbucnit în aer şi a căzut cu un plescăit înfundat pe linţoliu şi, în aceeaşi clipă, de pe buze i-a ţâşnit un ţipăt lung, îngrozitor, crescând ca un muget de sirenă, apoi brusc s-a stins. Fulgerător, aripa morţii i-a atins chipul, culoarea a pălit, obrajii s-au stafidit, gura i-a căzut.

— Bine că s-a terminat, zise Urcombe şi, fără să-mi dea răgaz, ne-am apucat să punem capacul la loc.

Se lumina repede de ziuă; am muncit ca nişte apucaţi să punem sicriul înapoi în groapă şi să-l acoperim cu pământ... Păsările erau ocupate cu cel dintâi ciripit când ne întorceam pe drumul spre Maxley.

Ray Bradbury

COASA

Drumul se termina brusc. Alerga prin vale, ca orice alt drum, între povârnişuri pe pământ pietros, neroditor, printre stejari, apoi peste un lan de grâu larg, singuratic, sălbatic. Ajungea până la o căsuţă albă ce părea a lanului de grâu, apoi dispărea ca şi cum n-ar mai fi fost nevoie de el.

Oricum tot nu conta prea mult, pentru că nu mai avea nici o picătură de benzină. Drew Erickson opri maşina veche şi rămase privindu-şi mâinile mari şi aspre de ţăran.

Molly vorbi, fără să se mişte din colţul de alături.

„Trebuie s-o fi luat pe un drum greşit la ultima bifurcaţie”.

Drew dădu din cap.

Buzele lui Molly erau aproape la fel de albe ca şi obrazul. Atât doar că erau uscate, în timp ce pielea obrazului era jilavă de sudoare. Vocea era albă, fără expresie.

„Drew” - spuse - „Drew, ce-o să facem acum?”

Drew îşi privea mâinile. Mâini de ţăran al cărui pământ se stinsese sub ele de arşiţă, de vânt flămând, pământ care nu le-a dăruit niciodată destulă mâncare.

Copiii aflaţi în spate se treziseră şi priveau afară de pe grămada de legături prăfuite. Ridicară capul peste spătarul banchetei şi spuseră:

„De ce ne-am oprit, tăticule? Mâncăm? Ne e îngrozitor de foame”.

Drew închise ochii. Îşi ura mâinile.

Degetele lui Molly îi atinseră încheietura. Uşor. Abia simţit. „Drew, poate cei din casă ne vor da ceva de mâncare”. O dungă albă, de furie, apăru în jurul gurii bărbatului. „Să cerşim - spuse aspru - neam de neamul nostru n-a cerşit vreodată. Şi nici n-o s-o facem”.

Ea îi strânse mâna. El se întoarse şi-i văzu ochii. Văzu ochii lui Susie şi pe ai micului Drew privindu-l. Toată înţepeneala din spinare şi din gât îi pieri. Obrazul se albi şi rămase fără expresie. Parcă fusese bătut prea mult, prea tare. Ieşi din maşină şi o porni pe potecă, spre casă. Mersul îi era nesigur, ca al unui bolnav sau ca al unui orb.

Uşa era deschisă. Drew bătu de trei ori. Nimic, doar linişte şi o perdea albă care flutura în aer uşor şi fierbinte. Ştiuse încă înainte să intre. Ştiuse că în casă se află moartea. Era liniştea aceea.

Străbătu un salon mic şi curat, apoi un mic coridor. Nu se gândea la nimic. Era dincolo de gând. Se îndreptă spre bucătărie orbeşte, ca un animal.

Atunci, printr-o uşă deschisă, zări mortul.

Era un bătrân întins pe un pat alb, curat. Nu murise de mult, în orice caz nu destul de demult ca să-şi fi pierdut privirea liniştită. Trebuie să fi ştiut că moare, pentru că purta hainele de înmormântare: un costum vechi negru, periat şi călcat, o cămaşă albă, curată şi cravată neagră.

Coasa era sprijinită de perete, lângă pat. Între mâinile bătrânului era un snop de grâu proaspăt; un snop de grâu copt, auriu şi greu.

Drew intră în dormitor mergând încet. Îl trecu un fior rece. Îşi scoase pălăria spartă şi prăfuită şi stătu lângă pat privind în pământ.

Hârtia se afla pe pernă, lângă capul bătrânului. Era pusă acolo pentru a fi citită. Erau poate dorinţe legate de înmormântare ori

poate de a chema vreo rudă. Drew îşi coborî privirea încruntată asupra cuvintelor, mişcându-şi buzele palide şi uscate.

> „Către acela care stă alături de mine, lângă patul meu de moarte.
>
> În deplinătatea facultăţilor mele mintale şi singur pe lume, aşa cum mi-a fost dat, eu, John Buhr, dau şi las moştenire această fermă cu tot ce-i aparţine omului care va veni. Orice nume ar purta şi oricare i-ar fi originea, n-are importanţă. Ferma şi grâul sunt ale lui; coasa şi datoria poruncită de aceasta. Este deci liber s-o ia sau nu, dar să ţină minte că eu, John Buhr, sunt doar acel ce dă, nu şi cel ce porunceşte.
>
> Drept pentru care semnez, în această a treia zi de aprilie 1938 (semnătura) John Buhr”.

Drew străbătu din nou casaşi, deschizând uşa de plasă, spuse:„Molly, vino înăuntru. Copii, voi rămâneţi în maşină”.

Molly intră. O duse în dormitor. Ea privi testamentul, coasa, lanul de grâu mişcându-se în bătaia vântului fierbinte. Faţa i se boţi şi-şi muşcă buzele.„E prea frumos ca să fie adevărat. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc”.

„Ni s-a schimbat norocul, spuse Drew. Asta-i tot. Vom avea ce munci, mâncare din belşug, un acoperiş care să ne apere de ploaie”. Luă coasa. Strălucea ca luna. Erau câteva cuvinte scrijelite pe lamă: „CINE MĂ MÂNUIEŞTE - COSEŞTE LUMEA!” Nu însemna nimic pentru el, cel puţin atunci.

„Drew - întrebă Molly, privind la mâinile încleştate ale bătrânului - de ce strânge bătrânul aşa de tare snopul de grâu?”

Chiar atunci liniştea grea a fost ruptă de gălăgia copiilor pe prispa din faţă. Molly suspină.

S-au mutat în casă. L-au înmormântat pe bătrânpe deal şi au rostit câteva cuvinte la căpătâiul lui. S-au întors acasă, au curăţat-o,

au descărcat maşina şi au mâncat câte ceva. Era o mulţime de mâncare în bucătărie. N-au făcut nimic altceva timp de trei zile, doar au aranjat casa, au privit lanul, s-au culcat în paturi confortabile, s-au uitat unul la altul uimiţi de ce li se întâmpla, dar burţile erau pline, iar Drew avea şi câte o ţigară bună, seara.

În spatele casei era un grajd, în el un taur şi trei vaci; mai era şi o pivniţă sub câţiva copaci mari care-i făceau umbră, iar înăuntru erau bucăţi mari de carne de vită, şuncă şi carne de porc şi de oaie, destul ca să hrănească o familie de cinci ori mai mare, un an, doi, poate chiar trei. Mai era o putină şi o cutie cu brânză şi nişte bidoane mari, metalice, cu lapte.

În cea de-a patra zi, stătea în pat privind coasa când Drew Erickson şi-a dat seama că era timpul să se apuce de lucru, era grâu copt în lan; îl văzuse cu ochii lui şi nu voia să lenevească. Trei zile de lenevie erau destul pentru un bărbat. Se sculă singur la primele semne ale zorilor, luă coasa privind-o mereu în drum spre lan. O ţinea în mâini şi o legăna.

Era un lan întins. Prea mare pentru un om, şi totuşi unul singur îl îngrijise.

La sfârşitul primei zile de muncă se întoarse cu coasa pe umăr, cu privirea unui om nedumerit. Era un grâu cum nu mai văzuse până atunci. Se cocea în mănunchiuri separate, la distanţă unele de celelalte. Nu era firesc să se întâmple aşa. Nu i-a spus lui Molly. Cum nu i-a spus nici alte lucruri despre grâu. Nu i-a spus, de exemplu, că grâul încolţeşte la câteva ore după de e tăiat. Nici asta nu era normal. Prea îngrijorat nu era. Avea ce mânca şi asta era important.

A doua zi grâul pe care îl lăsa încolţind se ridica formând mici zone verzi.

Drew Erickson îşi frecă bărbia, se întrebă ce, de ce şi cum de se întâmplă aşa şi la ce bun nu putea să vândă atât. De câteva ori în cursul zilei urcă până departe pe deal, la mormântul bătrânului, numai ca să se asigure că acesta mai este acolo, poate cu ideea vagă că ar putea afla câte ceva despre grâu. Privise în zare şi văzuse cât de mult pământ avea. Grâul se întindea trei mile spre munte de o lăţime de doi acri. În unele locuri grâul era abia răsărit, în altele era auriu; pete verzi, altele cenuşii abia cosite de el. Bătrânul, însă, nu i-a spus nimic; era o mulţime de ţărână şi de pietre deasupra lui. Mormântul stătea în soare, vânt şi linişte. Drew Erickson s-a întorsla muncă simţind o plăcere ciudată, i se părea important ce face. Nu-şi dădea seama de ce, dar aşa simţea. Foarte, foarte important. Nu putea lăsa grânele în picioare. Apăreau mereu noi zone de grâu copt şi, văzându-le, îşi spunea:,,Dacă tai grâul în următorii zece ani, după cum se coace, nu cred să trec de două ori prin acelaşi loc. Blestemat de mare câmp!" Dădu din cap. „Parcă-i un făcut! Nu-i niciodată prea mult, aşa încât pot cosi tot ce-i copt în fiecare zi. Nu rămân decât spicele verzi. Şi mâine, cu siguranţă, altă zonă tocmai bună..."

Era o nebunie să tai spicele, fiindcă ele creşteau la fel de repede pe cât le tăiai. La sfârşitul săptămânii se gândi să lase grâul în pace câteva zile.

Rămase în pat până târziu, ascultând doar liniştea din casă. Nu era nici pe departe liniştea morţii, ci liniştea unor oameni care trăiau bine şi erau fericiţi.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă, îşi luă micul dejun fără să se grăbească. Stătu pe prispă fumând o ţigară, se plimbă prin ogradă, apoi se întoarse şi o întrebă pe Molly ce să facă.

„Mulge vacile".

,,A, da!". Ieşi din nou. Găsi vacile aşteptând să fie mulse. Le mulse, apoi duse bidoanele în pivniţă. Era însă cu gândul în altă parte. La grâu. La coasă.

Toată dimineaţa a stat pe prispa din spate răsucind ţigări. A făcut o jucărie pentru micul Drew şi una pentru Susie, a bătut nişte lapte şi a făcut unt. Dar soarele era de-abia la amiază, dureros. Foame nu-i era. Privi grâul pe care vântul îl legăna, îl învolbura. Braţele i se încordau, degetele i se crispau, îl mâncau palmele, îl ardeau. Se ridică, îşi frecă mâinile de pantaloni, se aşeză iar, încercă să mai răsucească o ţigară, dar se înfurie şi o aruncă, înjurând. Avea simţământul că o a treia mână îi fusese tăiată, ori că pierduse ceva din fiinţa lui.

Auzea vântul şoptind în grâu.

Pe la ora unu umbla în sus şi-n jos, gândindu-se să sape un şanţ de irigaţie, dar, de fapt, era cu gândul tot la grâu, la cât de frumos era înălţându-se parcă doar pentru a fi tăiat.

„Blestemat să fie!”

Se năpusti în dormitor, luă coasa. Rămase aşa, ţinând-o în mâini. Se simţea iarăşi bine. Mâinile nu-i mai erau crispate. Capul nu-l mai durea. Cel de-al treilea braţ era la locul lui. Se simţea iar întreg.

Fusese instinctul! Ilogic precum fulgerul care loveşte fără să rănească. În fiecare zi trebuia să taie grâul. Grâul trebuia Tăiat! De ce? Ei bine, trebuia, asta era tot. Zâmbi coasei pe care o ţinea încă în mâinile lui mari. Apoi, fluierând, ieşi în lanul copt care-l aştepta şi se apucă de treabă. Gândi că-i puţin nebun. Pe dracu, era un lan destul de obişnuit! Aproape!

Zilele alergau ca nişte căluţi blânzi.

Drew începu să-şi simtă munca asemenea cu o durere uscată, ca pe o foame cumplită, ca pe o necesitate de neînlăturat. Lucrurile începeau să prindă contur în mintea lui.

Într-o zi, la prânz, micul Drew şi Susie râdeau şi se jucau cu coasa în timp ce tatăl lor îşi lua prânzul în bucătărie. I-a auzit. A ieşit şi le-

a luat coasa. Nu s-a răstit la ei. I-a privit foarte îngrijorat şi de-atunci a încuiat coasa ori de câte ori n-o folosea.

N-a existat zi să nu cosească.

Sus. Jos.

Sus.

Se gândea la bătrân şi la grâul pe care acesta îl ţinuse în mâini când murise.

Jos.

Gândea la bătrânul mort şi la grâul care creştea pe el.

Sus.

La zonele nefireşti de grâu copt şi verde, în felul cum acesta creştea!

Jos.

Se gândea la...

Grâul s-a învolburat ca un val galben în gleznele sale. Cerul s-a înnegrit. Drew Erickson a scăpat coasa din mână, şi s-a încovoiat ţinându-se cu mâinile de pântece. Ochii i se învârteau în cap. Toată lumea se învârtea ou el.

„Am ucis pe cineva!" - icni, izbindu-se în piept, căzând în genunchi. „Mulţi am ucis!"

Cerul se frământa, se învârtea precum căluşeii albaştri de la bâlciul din Kansas. Dar fără muzică. Numai un şuierat ascuţit în urechi.

Molly stătea la masa albastră din bucătărie curăţând cartofi, când el dădu buzna înăuntru, târând coasa după el.

„Molly!"

Ea pluti în lacrimile din ochii lui. Stătea acolo privindu-l şi aşteptând ca el să spună ceva.

„Împachetează!" - zise privind podeaua.

„De ce?

„Plecăm!" - spuse prosteşte.

„Plecăm?”

„Bătrânul... ştii ce făcea? Grâul, Molly, şi coasa asta... ori de câte ori coseşti grâul, mii de oameni mor. Pe ei îi tai...”

Molly se ridică, puse cuţitul de-o parte şi cartofii de alta şi spuse înţelegătoare: „Am umblat mult, dar n-am mâncat niciodată destul până acum o lună, aici, tu ai muncit din greu, zi de zi şi eşti obosit”.

„Aud glasuri, glăsuiri triste. Spune-mi să mă opresc! Spune-mi să nu-i mai omor!”

„Drew!”

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o: „Grâul creşte sălbatic, nebuneşte. Nu ţi-am spus până acum, dar nu e bine”.

Îl privi. Ochii ei erau albaştri, sticloşi, goi.

„Crezi că sunt nebun, dar aşteaptă să-ţi spun. Oh, dumnezeule, Molly, ajută-mă: mi-am ucis mama”.

„Opreşte-te!” - spuse ea hotărât.

„Am tăiat un snop de grâu şi am ucis-o. Am simţit-o murind, aşa am aflat, chiar acum”.

„Drew!” Vocea ei era o zgârietură pe obraz, furioasă şi speriată. „Taci!”

„Oh, Molly!” - murmură.

Coasa îi scăpă din mâini izbindu-se de podea. Ea o ridică cu un gest mânios şi o puse într-un colţ. „Zece ani am fost cu tine. Uneori n-am avut în gură decât praf şi rugăciuni. Acum, tot acest noroc, dintr-o dată şi nu poţi să-l suporţi!”

Aduse Biblia din dormitor.

Dădu foile. Acestea fâşâiau ca grâul în adierea unui vânt uşor. „Stai jos şi ascultă!”

Dinspre soare se auzea gălăgie. Copiii râdeau la umbra stejarului cel mare din faţa casei.

Ea citi din Biblie, privindu-l din când în când, să vadă ce se mai petrececu el.

Apoi îi citi în fiecare zi din Biblie. În miercurea următoare, când Drew merse la oraş să vadă dacă primiseră ceva poştă, găsi o scrisoare.

Când reveni, era cu o sută de ani mai bătrân. Îi arătă scrisoarea lui Molly şi-i spuse ce scria cu o voce care nu mai avea nimic omenesc în ea. „Mama s-a dus marţi la ora unu, inima”.

Tot ce Drew Erickson ar fi trebuit să spună ar fi fost: „Urcă copiii în maşină, umple-o cu mâncare, mergem mai departe, în California”.

„Drew!”

„Vezi şi tu” - spuse el –„ăsta-i un pământ sărac şi totuşi uite cum creşte grâul. Nu ţi-am spus tot. Se coace pe porţiuni, câte un pic în fiecare zi. Nu-i normal. Imediat după ce-l tai încolţeşte. În dimineaţa următoare se şi ridică, creşte iar. Marţea trecută, acum o săptămână, pe când coseam a fost ca şi cum aş fi tăiat din propria mea carne. Am auzit pe cineva ţipând. Ca şi cum... şi azi, scrisoarea asta...”

„Rămânem aici”.

„Molly!”

„Rămânem aici unde avem ce mânca, avem unde pune capul, unde putem trăi bine şi mult. N-am să-mi mai înfometez copiii niciodată!”

Cerul se zărea albastru prin ferestre. Soarele cobora uşor iluminând figura liniştită a femeii făcând să-i strălucească ochii albaştri. Câteva picături de apă sclipiră pe robinetul de la bucătărie, apoi căzură. Drew suspină. Un suspin adânc, resemnat, obosit. Dădu din cap privind aiurea. „Bine rămânem”.

Apucă coasa fără vlagă. Cuvintele gravate-n metal aruncau sclipiri reci. CINE MĂ MÂNUIEŞTE - COSEŞTE LUMEA!

„Rămânem...”

În dimineaţa următoare se duse la mormântul bătrânului. Acolo, un mănunchi de grâu creştea chiar pe mijlocul mormântului. Acelaşi mănunchi pe care bătrânul îl avusese în braţe cu câteva săptămâni în urmă. Renăscuse.

Vorbi bătrânului, dar nu primi nici un răspuns. „Ai cosit acest câmp toată viaţa pentru că a trebuit s-o faci. Într-o zi ai dat peste propria ta viaţă. Ştiai că e viaţa ta. Ai trăit-o. Ai mers acasă, ţi-ai pus hainele de înmormântare, apoi inima ţi s-a oprit şi ai murit. Aşa a fost, nu-i aşa? Şi mi-ai lăsat mie pământul şi când eu am să mor va veni altul”. Vocea lui Drew era temătoare. „Cât o să mai meargă aşa? Fără ca nimeni să ştie de câmp, doar cel cu coasa?”

Dintr-o dată se simţi foarte bătrân. Valea însăşi părea veche, mumificată, uscată, dar puternică. Când indienii dansau în preerie dansul bizonului, câmpul se afla aici. Acelaşi cer, acelaşi vânt, acelaşi grâu. Dar înaintea indienilor? Nişte Cro-Magnoni grosolani şi ciufuliţi, cosind cu coase de lemn, ori umblând creanga prin grâul viu.

Drew se întoarse la lucru. Sus, jos. Sus. Jos. Obsedat de ideea că este mânuitorul coasei. El, nimeni altul. Grâul creştea nebuneşte în jurul lui, sălbatic, ca un val de forţă şi spaimă.

Sus. CINE MĂ MÂNUIEŞTE! Jos. COSEŞTE LUMEA!

Trebuia să-şi accepte munca cu înţelepciune. Era pur şi simplu felul lui de a-şi câştiga hrana şi locuinţa pentru el şi familia lui. După atâţia ani grei. meritau şi ei să mănânce şi să trăiască decent.

Sus şi jos. Fiecare spic - o viaţă pe care o curma. Dacă proceda cu grijă - privi grâul - el, Molly şi copiii ar putea trăi veşnic.

De îndată ce va afla unde este grâul care înseamnă Molly, Susie şi micul Drew, nu-l va tăia niciodată.

Brusc, ca la un semn, apăru.

Chiar acolo în faţa lui.

O lovitură de coasă şi i-ar fi tăiat.

Molly, Drew, Susie. Era sigur. Tremurând, îngenunche şi privi spicele de grâu. Radiară la atingerea lui.

Suspină uşurat. Ce-ar fi fost dacă le-ar fi tăiat fără să fi bănuit vreodată!

Respiră adânc, se ridică, luă coasa şi se îndepărtă de grâul acela, privindu-l îndelung.

Molly observă că arată extrem de ciudat atunci când se întoarse acasă şi-l sărută pe obraz, fără nici un motiv.

La cină, Molly îl întrebă: „De ce ai venit astăzi aşa de devreme? Se mai strică grâul pecâmp?"

El dădu din cap şi-şi mai luă mâncare.

„Ar trebui să scrii celor de la Agricultură să vină să vadă despre ce e vorba".

„Nu!"

„A fost doar o părere".

Ridică privirea. „Trebuie să stau toată viaţa aici. Nu pot să las pe nimeni să-şi bage nasul în grâul ăsta: n-ar şti unde să taie şi unde nu. Ar putea să taie unde nu trebuie".

„Unde nu trebuie?"

„Nimic - spuse încet - absolut nimic".

Trânti furculiţa pe masă. „Cine ştie ce le-ar trece prin cap să facă! Ar putea să are tot câmpul!"

Molly dădu din cap. „Este exact ce-ar trebui făcut. Şi s-o luăm de la capăt cu seminţe noi".

„N-am de gând să scriu nimănui, n-am să dau lanul ăsta pe mâna nimănui, nici unui străin şi cu asta basta!"Şi uşa bufni în urma lui.

Ocoli locul în care vieţile copiilor şi a soţiei creşteau spre soare şi cosi în cel mai îndepărtat colţ al lanului, unde era sigur că nu poate greşi.

Munca însă nu-i mai făcea nici o plăcere. După o oră, ştia că-şi omorâse trei vechi şi dragi prieteni din Missouri. Le desluşi numele în grâul tăiat şi nu mai putu lucra.

Încuie coasa în pivniţă şi puse cheia deoparte. Gata cu cositul! Gata pentru totdeauna.

Îşi formă pipa deseară pe prispa din faţă şi le povesti copiilor ca să-i audă râzând. Dar ei nu râseră prea mult. Păreau retraşi, obosiţi şi caraghioşi parcă nu mai erau copiii lui. Molly se plângea de dureri de cap, deretică un pic prin casă şi se culcă devreme adormind adânc. Şi asta era caraghios; Molly stătea întotdeauna până târziu.

Lanul unduia sub razele lunii ca o mare.

Trebuia cosit. Anumite locuri trebuiau cosite ACUM. Drew Erickson stătea stăpânindu-şi emoţia, încercând să nu privească lanul.

Ce s-ar întâmpla cu Lumea dacă nu s-ar mai duce să cosească? Ce s-ar întâmpla cu cei care erau gata să moară care aşteptau trecerea coasei.

Va aştepta şi va vedea.

Molly respira uşor când el suflă în lampă şi se culcă. Nu reuşi să doarmă. Auzea vântul foşnind în grâu, simţea o dorinţă nestăpânită de a ieşi la cosit.

În plină noapte se trezi umblând prin lan cu coasa în mână. Ca un nebun. Speriat. Ca un somnambul. Nu-şi amintea cum a deschis uşa pivniţei şi a luat coasa, dar acum era în lumina lunii, mergând printre spice. Între acestea multe erau bătrâne, veştejite, dorindu-şi odihna. Somnul acela lung, nevegheat de lună.

Coasa prinsese viaţă în mâinile lui şi-l sileau să meargă înainte. Luptând, se eliberă. O azvârli cât colo şi începu să alerge prin grâu. Se opri şi căzu în genunchi.

„Nu mai vreau să ucid. Dacă mai pun mâna pe coasă, trebuie s-o omor pe Molly şi pe copii. Doamne, nu-mi cere să fac asta!”

Stelele străluceau impasibile.

Undeva, în spate, auzi un zgomot înfundat. De după deal ceva ţâşni spre cer. Ceva viu cu braţe incandescente, mistuindu-se spre stele. Scântei fierbinţi îi căzură pe obraz. Un miros încins de foc ajunse la el.

Casa!

Strigând, sări în picioare privind incendiul. Căsuţa albă mugea în pălălaia fierbinte. Arşiţa se rostogolea pe deal, iar el înota sufocându-se în ea, poticnindu-se, înecându-se.

Cât timp coborâse dealul nu mai rămăsese scândură nemistuită de flăcări. Se auzeau pârâituri, scrâşnete, pocnituri.

Nu ţipa nimeni. Nimeni nu se vedea alergând. Nimeni nu plângea.

Urlă: „Molly! Susie! Drew!”

Nu primi nici un răspuns. Se apropie până îşi pârli sprâncenele şi pielea i se încinse şi se scoroji ca hârtia arsă, ridicându-se în pliuri strânse, aspre.

„Molly! Susie!”

Focul se potolea. Drew alergă de câteva ori în jurul casei străduindu-se să găsească o intrare. Se aşeză apoi acolo unde simţea arşiţa mai tare şi aşteptă până se prăbuşiră toţi pereţii bufnind, până când ultimul tavan căzu acoperind podelele cu resturi fumegânde. Flăcările muriră, fumul se risipi şi zorii se iviră încet; nu mai era nimic, doar cenuşă şi mirosul iute de ars...

Neluând în seamă fierbinţeala, Drew intră intre ruine. Era încă prea întuneric ca să vadă ceva. Rămase ca un străin pe un pământ necunoscut. Aici - bucătăria; mese şi scaune arse, cuptorul de fier, dulapurile. Aici - holul. Acolo - salonul şi acolo dormitorul unde...

Unde Molly trăia. Dormea printre grinzi prăbuşite şi printre bucăţi de metal îndoite parcă cu furie.

Dormea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mâinile mici şi albe atârnau de o parte şi de alta a patului. Pe obrazul liniştit odihnea o şipcă arsă. Lui Drew nu-i venea să creadă. În mijlocul ruinelor, ea dormea într-un pat plin de scrum, cu pielea neatinsă, cu pieptul ridicându-se şi coborând regulat, respirând.

„Molly!”

Vie, dormind, după ce totul arsese în jurul ei, după ce zidurile se prăbuşiră, după ce tavanul căzuse peste ea şi flăcările dansaseră în jurul ei.

Pantofii lui abureau printre resturile fumegânde. I-ar fi putut arde picioarele până la glezne şi n-ar fi băgat de seamă.

„Molly...”

Se aplecă deasupra ei! Ea nu se mişcă, nu-l auzi, nu vorbi. Nu era moartă. Nici nu trăia. Stătea acolo, întinsă, cu focul în jurul ei fără s-o fi atins, fără să-i fi făcut vreun rău. Cămaşa de noapte din bumbac era plină de funingine, dar nu arsese. Părul negru era întins pe o grămadă de cărbuni...

Îi atinse faţa şi era rece, rece în mijlocul iadului. Respiraţia uşoară făcea să-i tremure buzele deschise într-un zâmbet uşor.

Copiii erau şi ei acolo. În spatele vălului de fum desluşi două figuri mai mici înfundate în cenuşă, dormind. Îi duse pe toţi trei la marginea lanului de grâu. Respirau, dar nu se mişcau, continuau să doarmă.

„Copii, treziţi-vă! Mama este...” Moartă! Nu, nu este moartă, dar...

Scutură copiii cu riscul ca aceştia să-i spună lucruri neplăcute. Nu reacţionează în nici un fel. Erau ocupaţi să viseze. Îi lăsă în pace şi rămase privindu-i încruntat.

Înţelegea cum de dormiseră, în ciuda focului, şi mai continuau să doarmă. Ştia de ce Molly continua să trăiască, deşi nu va mai râde niciodată.

Puterea grâului şi a coasei.

Vieţile lor care trebuiau să se sfârşească ieri, 30 mai 1938, fuseseră prelungite pentru că el, pur şi simplu, refuzase să mai taie grâul. Ar fi trebuit să moară în timpul incendiului. Aşa era scris să se întâmple. Dar, fiindcă nu tăiase grâul, nimic n-a putut să le facă vreun rău. Casa arsese şi se prăbuşise peste ei şi totuşi trăiau opriţi undeva, la jumătatea drumului, nici vii, nici morţi. Aşteptând. Şi în întreaga lume mii şi mii, întocmai ca ei, victime ale accidentelor, incendiilor, bolilor, sinuciderilor aşteptau, dormeau întocmai ca Molly şi copiii. Incapabili să moară, incapabili să trăiască. Toţi la fel, din cauza unui om incapabil să-şi facă datoria; să cosească grâul copt. Din cauza unui om care credea că se poate opri din cosit, că nu va mai cosi niciodată.

Privi iar spre copii. Trebuia să-şi facă treaba, zi de zi, fără să se oprească vreodată, să meargă mereu înainte, fără oprire, cosind mereu, mereu, mereu.

„Bine - gândi - bine, voi cosi!”

N-a spus adio familiei. S-a întors, mânia mocnindu-i în suflet, a găsit coasa şi s-a pornit grăbit să cosească, să alerge cu salturi mari prin lan, simţind dorinţa crescându-i în braţe pe măsură ce grâul cădea secerat la picioare. Izbea cu putere urlând. Apoi se opri.

„Molly!” - ţipă, ridică coasa şi lovi. „Susie! Drew!” şi lovi iar şi iar.

Cineva gemu. Nu se întoarse să se uite cine.

Plângând nestăpânit, se aruncă asupra spicelor, iar şi iar, tăind în stânga şi-n dreapta, şi la dreapta şi la stânga. Mereu, mereu, mereu. Secera grâu copt şi grâu verde fără grijă, fără să se uite, păşind

mereu înainte, asudând, râzând. Lama coasei se ridica spre soare şi se prăbuşea şuierând, cântând. Jos!

Bombele spulberau Londra, Moscova şi Tokyo.

Coasa şuiera nebuneşte...

Se aprindeau cuptoarele de la Belsen şi Buchenwald.

Coasa fluiera umedă...

Ciupercile atomice orbeau soarele la White Sands, Hiroshima şi Bikini.

Spicele plângeau cu lacrimi verzi, prăbuşindu-se...

Coreea, Egipt, Indochina, India se zguduiau; Asia se înfiora; Africa îşi pierdea somnul.

Coasa continua ridicându-se şi secerând cu furie, cu turbarea unui om care pierduse atât de mult, încât nu-i mai păsa ce se întâmplă cu lumea.

O singură dată, de-a lungul anilor, o rablă de maşină se abătu de la drumul principal, care ducea spre California şi se opri în faţa unei căsuţe albe, aflate la capătul unui drum pietros şi murdar, pentru a cere informaţii de la ţăranul care se vedea muncind pe câmp. Unul care muncea nebuneşte, sălbatic, fără să se oprească, zi şi noapte, într-un nesfârşit lan de grâu.

N-au obţinut nici un răspuns. Omul era prea ocupat. După atâţia ani, era încă prea ocupat să culce la pământ grâul verde în locul celui copt.

Drew Erickson îşi mişca coasa mereu, cu privirea ca un foc alb în ochii săi neadormiţi, mereu, mereu, mereu...

James Thurber

DOMNUL HERBSE DESCOTOROSEŞTE DE SOŢIE

Domnul Herb era un bărbat rotofei, între două vârste, jurisconsult la o prosperă firmă din marele oraş situat pe malurile Tamisei. De multe ori obişnuia să glumească cu secretara sa - o femeie tânără şi frumoasă -, spunându-i să fugă cu el în lume.

— Hai să fugim împreună, să părăsim pentru totdeauna oraşul ăsta puturos. Vom găsi poate un loc în care să ne simţim bine, îi tot zicea el, ori de câte ori se oprea din dictat.

— Hai, îi răspundea femeia, mai în glumă, mai în serios.

Într-o după-amiază ploioasă, dl. Herb vorbi mai serios ca de obicei.

— Hai să fugim împreună, spuse el arătându-se aproape hotărât.

— Hai, răspunse secretara.

Dl. Herb îşi zăngăni cheile în buzunar, privind apoi pe fereastră.

— Nevastă-mea s-ar bucura să scape de mine.

— Ţi-ar acorda divorţul?

— Nu prea cred.

Tânăra femeie râse:

— Păi atunci va trebui să te descotoroseşti de ea.

În seara aceea, la cină, domnul Herb era neobişnuit de tăcut. Cam la vreo jumătate de oră după ce băură cafeaua, deschise gura fără să-şi ridice nasul din ziar:

— Haidem în pivniţă, îi zise elsoţiei.

— Ce să căutăm acolo? întrebă ea fără să-şi ridice nasul din carte.

— A, nu prea ştiu. Dar, oricum, n-am mai coborât de mult în pivniţă şi ştii că altădată mergeam, destul de des.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată împreună în pivniţă. Nu cred că ar însemna ceva deosebit, dacă n-aş coborî niciodată în acel loc.

— Dar dacă ţi-aş spune că pentru mine înseamnă foarte mult?

— Dar ce-ţi veni? întrebă surprinsă femeia. În pivniţă e frig şi, în plus, n-avem absolut nimic de făcut acolo.

— Am putea să adunăm resturi de cărbuni, spuse domnul Herb cu un glas ce dorea să pară convingător. Sau am putea să găsim un joc...

— I-a ascultă, n-am chef de nici un fel de joc. Oricum pentru moment citesc.

— De ce nu vrei să mergi în pivniţă? zise bărbatul părând deodată nervos, ridicându-se brusc şi plimbându-se cu mâinile la spate prin cameră. La urma urmei poţi să citeşti şi acolo.

— Nu e bună lumina. Şi... nu vreau să merg. Să-ţi intre bine în cap chestia asta, încercă femeia să pună punct discuţiei.

— Ei, poftim! nu se lăsă domnul Herb, dând cu piciorul într-o carpetă. Alte neveste coboară mereu în pivniţă. Eu mă întorc obosit de la birou, iar tu nu vrei să-mi faci acest mic hatâr. Şi doar, Domnul mi-e martor, nu e la capătul lumii.

— Uite, n-am poftă!

— Bine, bine! încercă să o liniştească bărbatul, aşezându-se şi luând iar ziarul în mână. Nu doream decât să-ţi fac o surpriză.

— Nu vrei să laşi baltă subiectul ăsta?

— Ascultă, se enervă din nou domnul Herb, sărind în picioare. La urma urmei aş putea să-ţi spun adevărul decât să vorbesc aşa pe ocolite. Vreau să mă descotorosesc da tine şi să mă însor cu secretara. Nu văd nimic deosebit în asta. Astfel de chestii se petrec aproape zilnic. Eşti, cred, convinsă - dragostea nu poate fi ţinută în frâu...

— Am mai discutat chestia asta de nu ştiu câte ori şi n-am de gând s-o iau de la capăt.

— Am vrut doar să ştii cum stăm. Dar tu întotdeauna iei orice lucru aşa, *mot à mot.* Dumnezeule mare, chiar ţi-ai imaginat că doream să mergem împreună în pivniţă ca să ne jucăm aşa ca tâmpiţii?

— Asta n-am crezut-o nici măcar o fracţiune de secundă. Am ştiut de la început că vrei să mă duci acolo ca să mă omori şi apoi să mă îngropi.

— Ei da, sigur! Acum îţi convine să faci pe deşteapta după ce ţi-am spus eu.

— Nu mi-ai spus nimic, te-am tras eu de limbă. Află că mi-am dat seama că vrei să mă omori chiar în clipa în care ai intrat în casă astă seară.

— Asta e o exagerare scârboasă, îi replică dl. Herb foarte iritat. Habar n-ai avut de nimic. De fapt nici mie nu mi-a venit gândul decât acum câteva minute.

— Să mori de râs, nu alta. Auzi vorbă! De altfel, de omorât mă poţi omorî, dar cu divorţul nu sunt de acord, chiar dacă te văd crăpând.

— Asta ştie şi secretara mea! I-am spus-o demult... Adică i-am zis că n-o să obţin divorţul niciodată.

— Aha, probabil i-ai spus şi că o să mă îngropi.

— Nu-i adevărat! răspunse cu demnitate domnul Herb. Asta e o taină care rămâne între noi doi.

— Aş, ai fi în stare să te lauzi la toată lumea. Nu mai îmi spune mie că ştiu eu ce gură spartă eşti.

— Ce n-aş da, spuse dl. Herb pufăind din trabuc, să te ştiu gata îngropată ca să termin bâlciul.

— Ascultă, găgăuţă! Nu-ţi dai seama cât de uşor te-ar prinde? Toţi care fac astfel de lucruri sunt prinşi până la urmă. De ce nu te duci să te culci? Te montezi singur în prostiile astea.

— N-am chef să mă culc. În schimb, am chef să te îngrop în pivniţă. În privinţa asta m-am hotărât. Cred că mai limpede decât ţi-am spus-o nu se poate.

— Ia ascultă! strigă femeia, aruncând cât colo cartea. Dacă merg acum în pivniţă, o să fii mulţumit şi ai să taci dracului din gură? Pot să am şi eu parte de puţină linişte, dacă îţi îndeplinesc dorinţa? După aceea mă laşi în pace?

— Da. Însă dacă adopţi atitudinea asta, îmi strici toată plăcerea.

— Da, sigur, sigur, întotdeauna eu sunt aceea care strică totul. Mă opresc din citit la mijlocul unui capitol. Niciodată nu ajung să aflu cum se sfârşeşte povestea, dar ţie puţin îţi pasă.

— Dar ce, eu te-am pus să citeşti cartea aia?

Când deschise uşa pivniţei, o invită cu o voce scăzută:

— Poftim, treci tu înainte.

— Brr! făcu doamna Herb, începând să coboare treptele. Ce frig e aici. Tocmai în anotimpul ăsta ţi-a venit ideea strălucită să coborâm în pivniţă. Orice alt soţşi-ar fi ucis şi îngropat nevasta vara.

— Ei, de! Nu poţi aranja asemenea lucruri atunci când ai chef! De fata asta m-am îndrăgostit abia la începutul iernii.

— Dumnezeule, dar ce murdărie e aici! Ce-i aia din mâna ta?

— Lopata cu care am să te pocnesc în cap.

— Ei, nu zău! Scoate-ţi din cap prostiile astea. Ce, eşti nebun să laşi un indiciu atât de evident, mare cât toate zilele, ca să-l

descopere primul copoi care va veni să-şi bage nasul? Ieşi în stradă şi găseşte o bucată de fier sau... mă rog, un obiect care nu-ţi aparţine.

— Bine, bine, fac cum zici tu..., dar în stradă n-am să găsesc nici o bucată de fier.

— Dacă ai s-o cauţi unde trebuie, ai s-o găseşti. Şi te rog să nu lipseşti multă vreme. Să nu zăboveşti pe la vreun bar ca să stau toată noaptea să îngheţ în infecta asta de pivniţă.

— Bine, bine, am să mă grăbesc.

— Şi închide dracului uşa aia după tine! strigă femeia în urma lui. Unde dracu te-ai născut, într-un hambar?

Léon Bloy

BĂUTURA UCIGAŞĂ

Jack Williamson se considera pur şi simplu un nemernic. I se părea odios să rămână în umbră, ca un spion, în vreme ce această femeie, absolut necunoscută lui, se spovedea. Ar fi trebuit să plece imediat ce preotul a apărut cu ea, sau cel puţin să fi făcut zgomot, pentru ca ei să fie avertizaţi de prezenţa unui străin. Acum însă era prea târziu, iar oribila indiscreţie nu putea decât să se agraveze. Într-o zi atât de toridă, avusese fantezia, puţin cam neobişnuită pentru el, să intre în bătrâna biserică, unde se aşezase într-un cotlon întunecat, în spatele acestui confesional, pentru a medita în linişte la necazurile sale. După câteva minute, fără a şti cum sau de ce, deveni cu totul involuntar martorul unei spovedanii. Ce-i drept, cuvintele nu ajungeau distinct până la el, fiind sesizată numai o vagă şuşoteală. Dar, spre sfârşit, discuţia deveni mai animată. La un moment dat, tânărul bărbat care, printr-o minune, era tocmai opusul unui om necioplit, se sperie foarte serios la gândul că era pe cale de a surprinde nişte mărturisiri ce nu-i erau în nici un caz destinate.

Pe neaşteptate, această supoziţie i se adeveri. Strivit de groază, Jack auzi următoarele cuvinte rostite cu vădită nervozitate:

— Dar v-am spus, părinte, că i-am turnat otravă în tizană[1].

---

[1]*Tizană* - băutură obținută dintr-o infuzie de plante medicinale sau de cereale

Apoi nimic. Femeia, căreia nu i se vedea faţa, se ridică de pe scăunelul de rugăciune şi dispăru neauzită. Cât priveşte preotul, rămase nemişcat ca un mort, scurgându-se câteva minute interminabile până când să părăsească incinta bisericii cu paşi grei, ca un om zdrobit.

Trebui să asculte zăngănitul persistent al cheilor paracliserului şi dispoziţia de a ieşi, repetată îndelung în naos, pentru ca în cele din urmă să se ridice el însuşi năucit de acele cuvinte ce răsunau în el ca un strigăt.

Recunoscuse fără nici un dubiu vocea mamei sale! Oh!, imposibil să se înşele. Îi recunoscuse mersul, când umbra femeii se oprise la doi paşi de el.

Dar, atunci, totul s-a spulberat, totul s-a sfârşit, totul n-a fost decât o minciună monstruoasă!

Trăia singur cu această mamă, care nu vedea aproape pe nimeni şi nu ieşea decât pentru a se duce la biserică. Se obişnuise să o venereze din tot sufletul, ca pe un exemplar unic al dreptăţii şi al bunătăţii. Atât cât putuse cunoaşte el din trecut, nimic nu se arăta neclar, nimic necinstit, nici un secret, nici măcar un singur fapt dubios. O frumoasă cale imaculată cât vedeai cu ochii... Pentru că existenţa bietei femei era umbrită de o mare tristeţe.

După moartea soţului ei ucis în război, pe care tânărul Jack cu greu şi-l mai amintea, nu încetase să poarte doliu, ocupându-se exclusiv de educaţia fiului său, pe care nu-l părăsise nici măcar o singură zi. Nu acceptase să-l trimită la şcoală, pentru a-l feri de anumite legături; în acelaşi timp, şi-a asumat răspunderea instruirii lui, oţelindu-i sufletul cu frânturi din sufletul ei. Dar tot datorită acestui regim, Jack devenise de o sensibilitate alarmantă, având nervii extrem de slabi, care adesea îl expuneau la suferinţe ridicole, poate şi la adevărate primejdii.

În fine, toată lumea vorbea despre ea cu respect, şi astăzi tocmai el, fiul ei drag, se vedea silit s-o dispreţuiască.

Într-adevăr, îi venea să înnebunească, să urle în plină stradă. Mama sa! o ucigaşă! O nesăbuită, de un milion de ori absurdă, una absolut de necrezut şi, totuşi, neîndoielnic. N-a purces ea însăşi să declare asta? Îi venea să-şi sfâşie obrajii.

Dar, ucigaşa cui? Dumnezeule mare! Nu cunoştea pe nimeni din anturajul său care să fi murit otrăvit. Nu era nici tatăl său, care căzuse la datorie, secerat de gloanţele unei mitraliere. Şi nici el nu putea fi acel om pe care femeia să se fi gândit să-l ucidă. El n-a avut niciodată nevoie de tizană şi, în plus, se ştia adorat. Când întârziase prima oară seara - fireşte, nu din cauza lui, mama sa fusese pur şi simplu bolnavă de nelinişte. Să fi fost vorba despre un fapt petrecut înainte de a se naşte el? Tatăl lui o luase de soţie pentru marea-i frumuseţe când ea avea cam douăzeci de ani. Să fi fost această căsătorie precedată de vreo întâmplare care implicase o crimă?

Totuşi, nu. Trecutul acesta limpede îi era cunoscut; i se povestise de nenumărate ori şi dovezile rămâneau în afara oricărui dubiu. Şi atunci, de ce această declaraţie înfricoşătoare? De ce, mai ales, a fost nevoie ca el să fie martor la aşa ceva?

Cuprins de groază şi disperare, se întoarse acasă. Mama sa îl întâmpină îngrijorată:

— Vai, ce târziu te-ai întors, dragul meu băiat! Eşti bolnav?

— Nu, dar căldura asta insuportabilă m-a stors, aşa încât cred că nu voi putea mânca nimic. Dar dumneata, mamă, ai fost desigur plecată să iei puţin aer... Mi s-a părut că te-am zărit, de departe, pe chei.

— Am fost plecată, într-adevăr, dar n-aveai cum să mă vezi pe chei. *Am fost să mă spovedesc,* treabă pe care tu cred că n-ai mai făcut-o cam de mult, păcătosule!

Jack rămase uluit că nu s-a sufocat, că nu a căzut lat acolo, în faţa ei. Era deci adevărat că fusese să se spovedească. Nu se prăbuşi, dar deveni şi mai palid. Mama sa păru că se sperie:

— Totuşi, ce ai micul meu Jack? exclamă ea. Suferi, ascunzi ceva mamei tale. Ar trebui să ai mai multă încredere în propria-ţi mamă... Vai, cum mă priveşti! comoara mea scumpă... Hai, spune-mi totuşi ce ai?!

Şi îl cuprinse cu dragoste în braţe.

— Oh, copil mare ce eşti! Ascultă ce-ţi spun. Nu sunt o fiinţă curioasă şi nu ţin să te trag de limbă. Nu-mi spune nimic, dacă nu vrei, dar lasă-mă să te îngrijesc. Du-te şi întinde-te pe pat chiar acum. Între timp, eu am să-ţi prepar o gustare bună şi foarte uşoară... Iar dacă noaptea asta vei avea febră, îţi voi face o TIZANA...

De data asta Jack se prăbuşi.

— *În sfârşit!* suspină femeia, cu o uşoară oboseală în glas.

Jack Williamson suferea de un anevrism foarte grav, iar mama lui avea un amant care nu voia să-i fie tată vitreg...

Ray Bradbury

ÎN ARŞIŢA UNEI NOPŢI DE VARĂ

Era o seară fierbinte de vară în inima orăşelului izolat, dăruit cu un râu, o pădure şi o râpă. Trotuarele dogoreau încă după zăpuşeala zilei. Magazinele se închideau şi străzile se întunecau. Vedeai două luni: una formată de cadranul luminos al orologiuluide la tribunalul negru şi solemn şi alta, cea adevărată, de culoarea vaniliei, care urca încet pe firmamentul albastru închis.

În „drugstore" ventilatoarele bâzâiau şi la umbra marchizelor rococo erau aşezaţi oameni invizibili. Copiii se jucau pe şoseaua pietruită pe care soarele-şi arunca razele crepusculare de purpură. Uşile scârţâiau şi se închideau cu un zgomot sec. Iarba şi pomii strigau de căldură.

Singură, Lavinia Nebbs era instalată pe peronul din faţa casei. La 37 de ani era încă foarte dreaptă şi foarte suplă. Din când în când, sorbea din paharul de limonadă pe care-l ţinea între degetele ei albe. Aştepta.

— Iată-mă, Lavinia.

Lavinia se întoarse. Ovăzu pe Francine în mijlocul rondurilor de cârciumărese şi de arbori tropicali care înmiresmau apusul. Toată în alb, părea o tânără fată, deşi avea 35 de ani.

Domnişoara Lavinia Nebbs se ridică, încuie uşa cu cheia şi îşi lăsă paharul gol pe marginea terasei.

Ce seară frumoasă de mers la cinema!

— Unde vă duceţi, duduilor? strigă bunica Hanson, instalată în faţa casei, de cealaltă parte a străzii.

Îi răspunseră de dincolo de marea de tenebre care le despărţea:

— La cinematograful *Elite,* să-l vedem pe Harold Lloyd în *Trăiască pericolul!*

— Ei bine, într-o asemenea noapte, n-aş merge cu voi! suspină bunica Hanson... Mai ales cu Vagabondul care strangulează femeile. Eu mă încui şi-mi scot şi puşca...

Bătrâna a trântit uşa şi s-a auzit cheia în broască.

Cele două femei au pornit. Lavinia simţea suflul arzător al nopţii de vară, care emana din trotuar, ca dintr-un cuptor încins.

Sub paşi, asfaltul crăpa asemenea cojii de pâine prea coaptă. Căldura se ridica pe picioare, se insinua pe sub fuste.

— Lavinia, crezi tot ce se spune despre Vagabond?

— Ştii şi tu ce mult le place femeilor să-şi dea drumul la gură!

— Şi totuşi, Hattie McDollis a fost omorâtă acum o lună; Roberta Ferry, cu două luni în urmă. Şi acum a dispărut Eliza Ramsel...

— Pariez că Hattie McDollis a fugit cu un comis voiajor.

— Bine, dar celelalte... care au fost strangulate... patru femei. Se spune că le-au găsit cu faţa vânătă şi limba ieşită din gură.

Sosiseră la marginea râpei care tăia oraşul în două. În spatele lor se aflau casele luminate şi de departe se auzea muzica aparatelor de radio.

În faţa lor, o groapă adâncă, umedă, înecată în întuneric.

— Poate că ar fi mai bine să nu mergem la cinema, a spus Francine. E în stare să ne urmărească şi să ne omoare. Nu-mi place râpa asta. Uite ce întunecată este şi ce ciudat miroase. Şi ia ascultă!

Din fundul râpei în care stagnau ceţuri misterioase şi fetide, se ridica un bâzâit de muşte şi de ţânţari.

— În orice caz, nu eu am să fiu victima, a reluat Francine. Pentru că nu eu am să trec prin râpa asta groaznică la noapte, târziu. Tu ai să fii aceea, Lavinia. Ai să cobori treptele care duc la podeţul acela şubred şi ai să mergi pe el până ajungi de partea cealaltă... Şi poate că Omul o să fie ascuns după un copac şi o să te pândească. Nu m-aş fi dus nici moartă la biserică astăzi, dacă ar fi trebuit să trec singură prin râpa asta, fie şi în plină zi.

— Prostii, spuse Lavinia Nebbs.

— Tu ai să fii cea care, singură pe cărare, ai să-ţi auzi zgomotul paşilor, nu eu. Şi pe urmă vor fi şi umbrele... Lavinia, cum poţi tu să suporţi singurătatea şi să trăieşti izolată în casa aia?

— Fetelor bătrâne le place să trăiască singure, spuse Lavinia.

Apoi arătă spre o potecuţă întunecată şi dogoritoare.

— S-o luăm pe scurtătură.

— Mi-e frică.

— E încă devreme. Vagabondul iese mai târziu.

Lavinia, rece ca gheaţa, îşi luă prietena de braţşi o antrenă spre poteca întortocheată, de unde se auzeau greierii, broaştele şi ţânţarii.

— Să fugim, gâfâi Francine.

— Nu.

Dacă Lavinia n-ar fi întors capul în acea clipă, n-ar fi văzut nimic. Dar, a întors capul şi atunci a văzut. Francine s-a uitat şi ea şi a trebuit să vadă. Au rămas nemişcate pe cărare, necrezându-şi ochilor.

În noaptea adâncă, în mijlocul unui pâlc de copăcei, pe jumătate ascunsă, dar culcată astfel încât ai fi putut crede că vroia să se bucure de blânda lumină a stelelor, se afla Eliza Ramsell.

Francine urlă.

Femeia zăcea pe pământ ca şi când ar fi plutit pe apă: luna îi pusese pete argintii pe obraz, ochii îi erau ca de marmoră albă, limba îi era înţepenită între buze.

Lavinia simţi că râpa se învârteşte cu ea ca atunci când te dai în lanţuri. Francine gâfâia, se sufoca. Trecu mult timp până când Lavinia se auzi vorbind:

— Trebuie să anunţăm poliţia.

— Ţine-mă Lavinia, te rog, susţine-mă. Mi-e frig. O! De iarna trecută încoace nu mi-a fost niciodată atât de frig.

Lavinia o susţinea pe Francine, iar poliţiştii se răspândiseră în toată râpa. Se aprindeau lanterne, vocile se amestecau. Se făcuse aproape opt şi jumătate.

— Am nevoie de jachetă, ca în decembrie, spuse Francine, care-şi închisese ochii şi-şi lipise faţa de umărul Laviniei.

Poliţistul a spus:

— Acum puteţi pleca, domnişoarelor. Am să vă rog să treceţi mâine pe la comisariat pentru informaţii suplimentare.

Lavinia şi Francine se depărtară de poliţişti şi de corpul întins pe iarba râpei, pudic acoperit cu un cearşaf.

Lavinia simţea că-i bate inima. Îi era frig şi ei, ca în luna februarie. Avea senzaţia că nişte fulgişori de zăpadă i se lipeau de piele şi că în bătaia lunii, degetele ei lungi şi subţiri erau galbene ca ceara. Îşi aminti că ea fusese cea care răspunsese la toate întrebările, în timp ce Francine plângea în hohote.

Se auzi vocea unui poliţist:

— Vreţi să fiţi însoţite, domnişoarelor?

— Nu, nu este cazul, a răspuns Lavinia.

Şi ele îşi continuară drumul.

„Nu pot să-mi amintesc nimic în momentul acesta”, gândi ea „nu pot nici măcar să-mi amintesc cum arăta, întinsă pe jos, cum era.

Nici nu pot să cred că s-a întâmplat. Am şi început să uit. Mă forţez să uit”.

— N-am văzut niciodată un mort, a spus Francine.

Lavinia se uită la ceas.

— Nu e decât opt şi jumătate. Trecem s-o luăm pe Helen şi ne ducem la cinema.

— La cinema!

— Bineînţeles, asta ne trebuie.

— Lavinia, ce-ţi trece prin cap!

— Trebuie să uităm. Nu serveşte la nimic să-ţi aduci aminte.

— Dar Eliza acolo şi...

— Avem nevoie să râdem. O să mergem la cinema ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar Eliza a fost prietena ta, a mea...

— Nu putem face nimic pentru ea. Pentru noi trebuie să facem ceva. Insist. N-am de gând să mă întorc acasă şi să bocesc. Nu vreau să mă gândesc la asta. Mă ocup de orice dar nu de asta.

Începură să urce pe o cărare pietroasă prin întuneric. Au auzit voci şi s-au oprit. Mai jos, lângă apele învolburate, o voce murmură:

— Sunt Vagabondul. Sunt Vagabondul. Ucid oameni.

— Şi eu sunt Eliza Ramsell. Priviţi-mă, sunt moartă. Uitaţi-vă la limba care-mi iese din gură...

Francine strigă:

— Scârboşilor, copii răi ce sunteţi! Duceţi-vă acasă, ieşiţi din râpă, mă auziţi? Duceţi-vă acasă, duceţi-vă acasă!

Copiii şi-au lăsat joaca şi au luat-o la fugă. Râsul lor se stingea în noapte, în timp ce se întorceau spre căldura oraşului.

Francine începu din nou să plângă şi-şi continuă drumul.

— Credeam că n-osă mai sosiţi niciodată, duduilor! exclamă Helen Greer, coborând treptele verandei sale. N-aţi întârziat decât cu un ceas, vă daţi seama?

— Noi..., începu Francine.

Lavinia o ciupi de braţ.

— Toţi am avut un şoc. Eliza Ramsell a fost găsită moartă în râpă.

Helen sughiţă:

— Cine a descoperit-o?

— Nu ştim nimic.

Cele trei femei rămaseră nemişcate, uitându-se una la cealaltă, în frumoasa noapte de vară.

— Sunt hotărâtă să mă încui în casă, spuse în sfârşit Helen.

Dar până la urmă, se duse să-şi ia jacheta şi, în lipsa ei, Francine murmură cu o voce crispată:

— De ce nu i-ai spus?

— La ce bun s-o tulbur? Mâine are tot timpul să afle, replică Lavinia.

Cele trei femei o luară pe strada mărginită de copaci întunecaţi, în acel oraş în care uşile se trânteau şi fiecare se încuia bine, blocând ferestrele, trăgând obloanele, stingând luminile.

Simțeau că erau privite de după perdelele trase.

„Ce ciudat”, se gândea Lavinia Nebbs. „În seara asta copiii ar trebui să alerge în voie şi să se îndoape cu îngheţată. Când colo, îi închide în casă, cu toate uşile şi ferestrele zăvorâte. Mingile de baseball zac pe peluzele pe unde nimeni nu mai calcă. Un şotron desenat cu creta stă degeaba pe trotuarul care dogoreşte încă”.

— Suntem nebune că umblăm pe afară într-o asemenea noapte, spuse Helen.

— Strangulatorul nu va ucide trei femei deodată, răspunse Lavinia. Faptul că suntem trei ne va salva. În plus, e mult prea devreme. Crimele se produc doar o dată pe lună.

Trecu o umbră. O siluetă nedefinită. Ca şi cum ar fi fost lovite, cele trei femei începură să urle.

— V-am păcălit straşnic! De după un copac apăru un bărbat în bătaia luminii: începu să râdă,

— Sunt Vagabondul!

— Tom Dillon!

— Tom!

— Tom, a spus Lavinia, dacă mai faci vreodată o glumă atât de proastă, îţi urez să fii ciuruit de gloanţe din greşeală.

Francine se puse pe plâns.

Lui Tom Dillon îi pieri surâsul:

— Îmi pare foarte rău.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Eliza Ramsell? interveni Lavinia. A murit şi dumneata te distrezi speriind femeile. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Nu mai vorbim niciodată cu dumneata.

— O!...

A vrut să le urmeze.

— Staţi unde sunteţi, domnule Vagabond şi speriaţi-vă singur, a spus Lavinia. Duceţi-vă să vedeţi faţa moartei şi o să-mi spuneţi dacă vi se pare amuzant!

Le conduse pe celelalte două pe strada luminată de stele. Francine era tot cu batista pe obraz.

— Francine, o imploră Helen, nu era decât o glumă. De ce-o fi plângând atât de tare?

— Mai bine să-ţi spun, Helen. Pe Eliza noi am descoperit-o. Şi nu a fost un spectacol plăcut. Facem tot ce putem să uităm. De aceea ne ducem la cinema. Nu mai vrem să vorbim despre asta. Nu mai suportăm. Pregăteşte banii de bilet că ne apropiem.

În „drugstore” nişte ventilatoare mari, cu pale de lemn învârteau aerul greu, încărcat de mirosuri de limonadă şi de whisky care ajungeau până în stradă.

— De zece cenţi, pastile cu mentă, spuse Lavinia vânzătorului.

Faţa acestuia era palidă şi trasă, ca feţele tuturor celor pe care le întâlniseră pe străzile jumătate goale.

— O să le mâncăm la cinema, explică ea vânzătorului care punea bomboanele într-o pungă de hârtie.

— Arătaţi bine în seara asta spuse el. Eraţi atât de proaspătă, domnişoară Lavinia, la ora douăsprezece când aţi venit să cumpăraţi bomboane de ciocolată, şi atât de drăguţă, încât cineva s-a interesat de dumneavoastră.

— Zău, ce spui?

— Deveniţi celebră. Un bărbat care stătea la bar s-a uitat când aţi ieşit şi mi-a spus:

„Ia spune-mi, cine este?”

În timp ce vorbea, mai punea pastile de mentă în pungă.

— Era un bărbat într-un costum de culoare închisă, cu o faţă slabă şi palidă. „Asta-i bună, este Lavinia Nebbs, cea mai drăguţă fată din oraş”, am răspuns eu. „E frumoasă, zice el. Unde stă?”

În acea clipă, vânzătorul se opri şi întoarse capul jenat.

— Doar nu i-oi fi dat adresa? gemu Francine. Vai de mine, sper că nu i-ai dat-o, vai de mine.

— Cum să vă spun, nu mi-am dat seama. I-am spus: „Locuieşte undeva în Park Street, ştii dumneata, lângă râpă”. Nu mi-am dat seama atunci. Dar acum, în seara asta, când s-a găsit cadavrul... Acum o clipă am aflat şi eu şi mi-am spus: „Ce-ai făcut?”.

I-a întins punga plină.

— Idiotule! urlă Francine şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare foarte rău dar poate că nu se întâmplă nimic.

— Ce vorbeşti?! zise Francine.

Lavinia stătea nemişcată sub privirea fixă a celorlalţi. N-ar fi fost în stare să spunăce simţea. De fapt, nu simţea nimic, decât poate nişte uşoare furnicături nervoase în gât. Întinse banii maşinal.

— Bomboanele de mentă sunt cadoul meu.

Vânzătorul lăsă capul în jos şi începu să-şi facă de lucru cu nişte hârtii.

— Ei, bine, ştiu ce-o să facem, şi asta chiar acum, a spus Helen ieşind din magazin. Ne întoarcem direct acasă. N-am nici un chef să iau parte la vânătoarea bărbatului ăluia unde vânatul o să fii tu, dragă Lavinia. Pentru că bărbatul de tine s-a interesat. Deci tu eşti următoarea victimă. Vrei să fii găsită moartă în râpă?

— Aş! Era un bărbat ca toţi bărbaţii, spuse Lavinia şoptit.

— Tom Dillon este şi el bărbat ca toţi bărbaţii. „Urmăritorul" poate fi chiar el.

— Cred că toate trei suntem sleite, spuse Lavinia cu înţelepciune. Eu vreau să mă duc la cinema. Dacă trebuie să fiu viitoarea victimă, cu atât mai rău! O femeie are atât de puţine motive să iubească viaţa, mai ales o fată bătrână ca mine, de treizeci şi şapte de ani! Aşa că, dacă nu vă supăraţi, lăsaţi-mă să mă distrez. Doar am destulă minte. Mi se pare raţional să cred că nu poate ieşi în seara asta, imediat după asasinatul Elizei. Peste o lună, nu zic nu. Atunci poliţia o să-şi slăbească supravegherea şi pe el o să-l apuce pofta să mai ucidă o dată. Ştiţi, trebuie să ai poftă ca să ucizi un om. Cel puţin pentru genul ăsta de asasini. Pentru moment, se odihneşte. Oricum, n-am deloc intenţia să stau singură acasă şi să fierb în suc propriu.

— Dar nu-ţi aminteşti de faţa Elizei, zăcând în râpă?

— Nu m-am uitat la ea decât o dată. N-am privit-o cu lăcomie, vă rog să mă credeţi. Sunt în stare să văd un lucru şi după aceea să-mi impun gândul că nu l-am văzut niciodată. Acum puteţi să vă daţi seama cât sunt de tare. Şi oricum, discuţia asta e caraghioasă pentru că eu nu sunt fata aia drăguţă...

— Ba da, Lavinia, eşti drăguţă. Eşti cea mai drăguţă fată din oraş acum când Eliza...

Francine se opri brusc, apoi continuă:

— Dacă ai fi fost mai puţin distantă, te-ai fi măritat de mult.

— Nu te miorlăi, Francine. Uite c-am ajuns la cinema. Helen şi cu tine n-aveţi decât să vă întoarceţi acasă. Eu am să mă duc singură la cinema şi am să mă întorc acasă tot singură.

— Lavinia, eşti nebună. N-o să te părăsim aici...

Discutară câteva minute. Helen dădu să plece, apoi se întoarse când o văzu pe Lavinia că scoate banii să plătească biletul. Helen şi Francine intrară după ea în sală.

Prima parte a spectacolului se terminase. În cinematograful slab luminat, în care plutea un miros de vopsea, directorul se urcă pe scenă şi anunţă în faţa perdelelor uzate, de catifea roşie:

— Poliţia ne-a cerut să închidem devreme în seara asta. Deci, toată lumea va putea să se întoarcă acasă la o oră convenabilă. N-o să mai dăm filmele scurte, vom proiecta direct lung metrajul. Spectacolul setermină la ora unsprezece. Vă sfătuim să vă duceţi direct acasă, să nu vă mai opriţi pe drum. Nu dispunem de prea mulţi poliţişti şi cei câţiva agenţi pe care-i avem vor fi în post, pe diferite străzi.

— Discursul ăsta e pentru noi, Lavinia. Pentru noi.

Lavinia simţi că cele două fete se lipesc de ea.

În întuneric cuvintele „TRĂIASCĂ PERICOLUL” se aprinseră pe ecran.

— Lavinia, murmură Helen.

— Ce s-a întâmplat?

— Când am intrat în sală, un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă a traversat strada după noi. E aici şi el. S-a aşezat în spatele nostru.

— Mai termină Helen!

— Acum este exact în spatele nostru.

Lavinia privea ecranul.

Helen se întoarse încet ca să se uite pe furiş în spate.

— Am să-l chem pe director, urlă ea sărind în picioare. Opriţi proiecţia! Aprindeţi lumina!

— Helen, stai jos, îi zise Lavinia, şi închise ochii.

Şi-au pus cana goală pe masă şi fiecare dintre ele avea o mustaţă de cacao pe buza de sus. Au început să râdă şi s-au şters cu limba.

— Vă daţi seama cât de stupidă a fost scena asta, a spus Lavinia. Tot scandalul ăsta degeaba. Tare mi-a fost ruşine!

Orologiul cofetăriei arăta unsprezece şi douăzeci şi cinci. Ieşiră de la cinema râzând şi distrându-se. Până şiHelen făcea haz de purtarea ei. Lavinia a spus:

— Când ai fugit prin mijlocul sălii strigând „lumina”, am crezut c-o să mor.

— Bietul băiat!

— Era fratele directorului.

— Mi-am cerut scuze, spuse Helen.

— Ai văzut ce face panica?

Ventilatoarele mari se învârteau, împrospătând aerul cald al nopţii şi răspândind mirosuri de vanilie, zmeură, mentă şi dezinfectant.

— N-ar fi trebuit să ne oprim aici, poliţia a spus...

— Dă-o naibii de poliţie, râse Lavinia. Nu mi-e frică de nimic. Vagabondul e la milioane de kilometri. Nu se întoarce el decât peste câteva săptămâni. O să-l aresteze poliţia, ai să vezi. Filmul a fost grozav, nu-i aşa?

Străzile erau curate şi pustii. Nici o maşină, nici un camion, nici o fiinţă omenească... Luminile strălucitoare din vitrinele magazinelor

lăsau să se vadă manechinele de ceară. Ochii lor goi le urmăriră pe cele trei femei, care mergeau pe stradă.

— Crezi că ar face ceva dacă am striga?

— Cine?

— Manechinele... Astea din vitrine.

— Vai, Francine!

— Ei...

Erau mii de oameni în vitrine, oameni ţepeni şi tăcuţi şi numai trei persoane mergeau prin oraş, trei persoane ai căror paşi răsunau ca nişte împuşcături atunci când tocurile loveau pavajul.

O firmă roşie cu neon clipea şi bâzâia ca o insectă în agonie. Cele trei o depăşiră.

Albă şi caldă, aleea cea lungă se ivi în faţa lor. Copaci înalţi, uşor legănaţi de vânt, stăteau de strajă de-o parte şi de alta, încadrându-le.

— Mai întâi o să te conducem pe tine, Francine.

— Ba, nu, eu am să vă conduc.

— Nu fi caraghioasă. Tu locuieşti cel mai aproape. Dacă mă conduceţi acasă, la întoarcere o să trebuiască să traversaţi râpa singure. Dacă vă atinge o frunză, o să muriţi pe loc.

Francine a spus:

— Pot să rămân noaptea la tine. Pentru că tu eşti cea mai drăguţă.

— Nu.

Păreau trei forme îmbrăcate, plutind deasupra unei mări albite de lună. Lavinia, care vedea copacii întunecaţi defilând la dreapta şi la stânga şi care auzea vocile prietenelor sale fără să le asculte, avea impresia că noaptea se grăbeşte. Înaintau încet şi, în acelaşi timp, păreau că aleargă. Toate obiectele aveau culoarea unei zăpezi arzătoare.

— Să cântăm, a spus Lavinia.

Începură să cânte încet, liniştit, ţinându-se de braţ, fără să se uite în urmă. Sub paşii lor trotuarul se mişca, se mişca răcindu-se.

— Ascultaţi, spuse Lavinia.

Ascultară noaptea de vară, greierii, sunetul îndepărtat al orologiului de la tribunal care bătea douăsprezecefără un sfert.

— Ascultaţi.

Uşa unei verande scârţâi în întuneric. Domnul Terle stătea tăcut şi singur în faţa casei, fumându-şi ultima ţigară de foc. Ele îi zăriră licărirea care se ivea când la dreapta, când la stânga.

Luminile se stingeau unele după altele. Acum toate erau stinse: ale caselor mici, ale caselor mari, ale lumânărilor, ale lămpilor, ale verandelor. Şi totul părea închis între ziduri de bronz, de fier şi de oţel. „Totul, gândi Lavinia, este ambalat, pus în ladă, aranjat”. Îşi închipuia oamenii culcaţi în paturile lor, luminaţi de razele lunii: toate suflările se amestecau în noaptea de vară; fiecare se simţea probabil în siguranţă. „Şi noi, gândi ea, iată că ascultăm zgomotul paşilor noştri singuratici, răsunând pe trotuarele care păstrează încă soarele după-amiezii. Deasupra noastră lampadarele străzii agită milioane de umbre fantastice care se reflectă pe şosea”.

— Ai ajuns acasă Francine, noapte bună.

— Lavinia, Helen, rămâneţi la mine în noaptea asta. E târziu. E aproape douăsprezece. Doamna Murdock are o cameră în plus. Am să vă pregătesc o ceaşcă de cacao caldă şi o să ne distrăm minunat.

— Nu, mulţumesc, spuse Lavinia.

Şi Francine se puse iarăşi pe plâns.

— Te rog Francine, nu începe iar, spuse Lavinia.

— Nu vreau să vă văd moarte, hohoti Francine cu obrajii plini de lacrimi. Sunteţi atât de frumoase şi atât de drăguţe cu mine. Vreau să trăiţi, vă implor, vă implor.

— Francine, nu mi-am dat seama că ai fost chiar atât de impresionată. Îţi promit că te sun, cum ajung acasă.

— Sigur?

— Sigur şi am să-ţi spun că am ajuns cu bine. Mâine o să mergem la iarbă verde, în parc. Vrei? O să mâncăm sandvişuri cu şuncă, pregătite de mine. Ce zici de asta? Ai să vezi, sunt o fiinţă nemuritoare.

— Ai să-mi telefonezi?

— Păi nu ţi-am promis?

— Noapte bună, noapte bună.

Francine a dispărut într-o clipă şi a încuiat uşa de două ori.

— Acum, i-a spus Lavinia lui Helen, am să te duc acasă.

Orologiul tribunalului sună de douăsprezece ori. Zgomotul răsună printr-un oraş pustiu, mai pustiu decât fusese vreodată. Traversară străzile goale, maidanele goale, peluzele goale.

— Zece, unsprezece, douăsprezece, numără Lavinia pe care Helen o ţinea strâns de braţ.

— Nu simţi că se întâmplă un lucru ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că noi suntem pe stradă şi mergem pe sub copaci în timp ce toată lumea s-a culcat, este la adăpost în case. Pariez că suntem singurele care umblăm noaptea.

Zgomotul râpei adânci, întunecate şi calde se auzea tot mai aproape.

Peste câteva clipe erau în faţa casei lui Helen. S-au privit lung. Vântul răspândea în jurul lor parfumul ierbii cosite şi al liliacului umed. Luna stătea sus, pe un cer unde se adunau norii.

— Cred că-i inutil să te rog să rămâi la mine, Lavinia.

— Am să-mi continui drumul.

— Uneori...

— Uneori, ce?

— Uneori mă gândesc că oamenii vor să moară. Te-ai purtat foarte ciudat toată seara.

— Nu mi-e frică, asta este, spuse Lavinia. În plus, probabil că sunt şi curioasă. Apoi raţionez. Logic vorbind, nu e posibil ca Ucigaşul să se găsească prin împrejurimi. Cu toată poliţia...

— Poliţia noastră, micuţa noastră poliţie formată din moşnegi? Poliţiştii sunt acasă, în patul lor, cu capul ascuns sub pătură.

— Atunci să spunem că mă distrez, modest dar sigur. Dacă ar fi cel mai mic risc, poţi să fii convinsă c-aş rămâne la tine.

— Poate că în subconştientul tău, nu ţii să mai trăieşti.

— Tu şi cu Francine mă faceţi să râd!

— Mă simt vinovată. Am să beau o cafea până ce-o să ajungi în josul râpei şi o să traversezi podul pe întuneric.

— Bea o ceaşcă în sănătatea mea. Noapte bună!

Lavinia Nebbs înainta prin tăcerea nopţii de vară.Vedea casele cu ferestre întunecate şi, de departe, auzea lătratul unui câine. „Peste cinci minute, se gândea ea, am să fiu acasă în siguranţă. Peste cinci minute am să-i telefonez micuţei şi stupidei Francine”.

Deodată, a auzit vocea unui bărbat care cânta ceva mai departe, sub copaci.

A grăbit pasul.

Un bărbat venea spre ea, vag luminat de razele lunii. Venea încet şi dezinvolt.

„Dacă e nevoie, se gândea Lavinia, pot oricând să fug şi să bat la una dintre uşile astea”.

Bărbatul cânta: „Luminează, luminează lună a recoltelor” şi avea un băţ gros în mână.

— Ei, asta da surpriză, exclamă el. Domnişoara Nebbs, ce faceţi pe stradă la ora asta?

— Inspectorul Kennedy!

Căci el era, sigur că da. Inspectorul Kennedy care-şi făcea rondul.

— Ar fi bine să vă conduc acasă.

— Nu-i nevoie, mă descurc eu singură.

— Dar locuiţi de cealaltă parte a râpei.

„Da, gândea ea, dar pentru nimic în lume n-aş traversa râpa cu un bărbat. De unde să ştiu eu care dintre ei este Strangulatorul?”

— Nu, mulţumesc, spuse.

— Eu stau aici, a spus el. Dacă aveţi nevoie de ajutor, ţipaţi cât puteţi. Am să alerg cât pot de repede.

Îşi continuă drumul, lăsându-l pe Kennedy singur sub un felinar, fluierând.

„Am ajuns”, gândi ea.

Râpa.

Era pe prima din cele o sută treisprezece trepte care coborau pe panta acoperită cu tufe de mure; jos era podul şubred, lung de vreo sută de metri care ducea spre nişte dâmburi întunecate, puţin înainte de Park Street. Un singur felinar ca să lumineze drumul. „Peste trei minute, gândea ea, am să bag cheia în broasca uşii. Nu se poate întâmpla nimic în o sută optzeci de secunde”.

„Una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă trepte” murmură ea.

Avea impresia că aleargă şi totuşi nu alerga.

„Cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece”, numără ea cu voce tare.

„Am făcut o cincime din drum”, îşi spuse.

Râpa era adâncă, adâncă şi neagră, neagră. Lumea dispăruse. Lumea în care oamenii dormeau în siguranţă. Uşile încuiate, oraşul, drugstor-ul, cinematograful, luminile, totul dispăruse. Nu mai exista decât râpa. Numai râpa neagră şi imensă, trăia, o strângea.

„Nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? Nu este nimeni, nu-i aşa? Douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de trepte. Ţi-aduci aminte de vechea poveste cu fantome pe care ne-o povesteam, pe când eram copii?”

Asculta zgomotul paşilor ei pe trepte.

„Povestea cu omul negru care intra în casă şi venea în camera de culcare. Acum, e pe prima treaptă a scării care duce la cameră. Acum, e pe a doua. Acum, e pe a treia, a patra, a cincea. Cum mai râdeam şi cum mai ţipam auzind povestea asta! Şi iată-l pe omul cel groaznic pe cea de-a douăsprezecea treaptă, deschizând uşa camerei şi apropiindu-se de pat: «Gata, am pus mâna pe tine!»”

Urlă. Niciodată de când se ştia nu mai auzise un asemenea ţipăt. Niciodată nu urlase atât de tare. Se opri, îngheţată de groază, agăţându-se de rampa de lemn. Inima-i bătea să i se spargă. Zgomotul bătăilor sale înspăimântate umplea lumea întreagă.

„Acolo, acolo, strigă ea însăşi, în josul scării. Un bărbat în lumină. Nu, acum a plecat. Dar aştepta acolo”.

Trase cu urechea.

Linişte. Podul era gol.

„Nu este nimic, gândi ea, apăsându-şi mâna pe inimă. Nu este nimic. Stupid. Ce poveste am putut să-mi amintesc. Caraghios. Ce să fac acum?”

Bătăile inimii se liniştiră.

„Oare să-l chem pe inspector? O fi auzit ţipătul meu? Ori n-am strigat cu voce tare?”

Ascultă. Nimic. Absolut nimic.

„Am să mă întorc la Helen să dorm la ea”. Dar în timp ce-şi spunea asta, continua să coboare. „Nu, gândi ea, sunt mai aproape de casa mea, acum. Treizeci şi opt, treizeci şi nouă de trepte. Atenţie. Nu cădea. O, sunt nebună. Patruzeci de trepte. Patruzeci şi una. Acum sunt aproape la jumătatea drumului”. Şi din nou simţi ca îngheaţă de frică.

„Aşteaptă”, şi-a spus oprindu-se.

Apoi a înaintat cu un pas. Un ecou. A mai făcut un pas. Alt ecou... la o fracţiune de secundă mai târziu.

„Cineva mă urmăreşte, murmură ea râpei, greierilor negri, broaştelor de un verde închis şi aburilor întunecaţi. Cineva coboară scara după mine. Nu îndrăznesc să mă întorc”.

Încă un pas. Încă un ecou. „De câte ori înaintez, înaintează şi el”.

Un pas şi un ecou.

Se adresă râpei cu o voce tremurată:

— Dumneata eşti, inspectare Kennedy?

Brusc, greierii tăcură. Greierii ascultau. Noaptea asculta şi ea. O clipă, toate peluzele parfumate de noaptea de vară, toţi copacii mângâiaţi de vântul nocturn tăcură. Frunzele, tufişurile, stelele, ierburile au rămas nemişcate ca să asculte inima Laviniei Nebbs. Şi poate că la mii de kilometri depărtare, într-o gară singuratică, părăsită de trenuri, un călător noptatic şi solitar, care-şi citea ziarul la lumina unui bec, ridicase capul ca să asculte: „Ce să fie? s-a întrebat el. O veveriţă, desigur, care sare de pe o creangă pe alta”. Dar, de fapt, era Lavinia Nebbs. Inima Laviniei Nebbs.

Mai repede. Şi mai repede. Cobora scara şi fugea.

A auzit muzică. O muzică nebună care o cuprindea şi o inunda. Deodată, în timp ce fugea, îşi dădu seama că reconstituise în mintea ei, dramatizând-o, partitura muzicală a unui film văzut mai de mult. Muzica se învolbura, o strângea, o ducea spre fundul râpei.

„Mai fă câţiva paşi, se rugă ea. O sută zece, unsprezece, douăsprezece şi... treisprezece trepte! Fundul râpei. Acuma fugi! Traversează podul!”

Vorbea cu picioarele ei, cu braţele ei, cu corpul ei, cu spaima ei. În acea clipă teribilă, implora tot ce făcea parte din ea însăşi. Traversă în fugă podul cu scândurile şubrede, care trecea peste ape stătute. În urma ei, paşii necunoscuţi şi muzica o urmăreau.

„Mă urmăreşte. Nu te întoarce. Nu te uita.

Dacă-l vezi, n-ai să mai poţi înainta. Ai să fii îngrozită. Ai să fii îngheţată de groază. Fugi.,. Fugi... Fugi!”

Fugi peste pod.

„O, doamne, doamne, fă să trec peste dâmb. Poteca, drumul. O, doamne, cât e de întuneric şi totul e atât de departe. Dacă aş striga acum n-ar servi la nimic. Oricum nu sunt în stare să strig. Uite capătul potecii, uite strada. Din fericire sunt fără tocuri. Pot să fug, să fug. O, doamne fă să ajung întreagă. Dacă ajung acasă întreagă, n-am să mai plec niciodată singură. Am fost nebună. Da, recunosc, am fost nebună. Nu ştiam ce este spaima. Refuzam să mă gândesc la ea dar dacă ajung acasă, n-am să mai ies niciodată fără Helen sau Francine. Uite strada”. Traversă strada şi urcă pe trotuar. „O, doamne, peronul, casa mea!”

Zări paharul gol de limonadă pe care-l lăsase pe balustradă acum câteva ore, când totul era liniştit şi calm şi minunat. Ar fi dorit din toată inima să se întoarcă în timp, să fie din nou aşezată pe verandă, cu paharul în mână, la începutul serii.

„O, fă să pot intra, să încui uşa şi să fiu în sfârşit în siguranţă!”

Îşi auzi paşii nesiguri pe peron, îşi simţi mâinile bâjbâind după broască. Îşiauzi bătăile inimii. Auzi strigătele vocii sale lăuntrice. Cheia intră în broască. „Deschide uşa, repede, repede!” Uşa se deschise. „Acum, intră. Trânteşte uşa”.

„Acum încuie de două ori, strigă ea cu o voce tremurătoare. De două ori şi de trei ori”.

Uşa a fost închisă şi încuiată de două ori şi de trei ori!

Muzica s-a oprit.

Şi-a ascultat inima. Bătăile nu se mai auzeau. În sfârşit era acasă. Era acasă întreagă şi nevătămată. Se lipi cu spatele de uşă. Întreagă şi nevătămată. Ascultă. Nici cel mai mic zgomot. Întreagă şi nevătămată, mulţumescu-ţi ţie doamne,întreagă şi nevătămată, la ea acasă. „N-am să mai ies niciodată noaptea”. Întreagă şi nevătămată

la ea acasă. Ce fericire, să fii acasă. Baricadată înăuntru, cu uşa încuiată. „Ia stai, gândi ea, să mă uit pe geam”.

S-a uitat pe geam mai mult de o jumătate de minut.

„Asta-i bună, nu-i nimeni! Absolut nimeni. Nu mă urmărea nimeni. Nimeni nu alerga după mine”.

Îşiţinu răsuflarea şi râse de ea.

„E la mintea cocoşului. Dacă un bărbat m-ar fi urmărit, m-ar fi prins. Nu-s în stare să fug prea repede. Nu era nimeni nici pe peron, nici în curte. Ce proastă am fost! Nu fugeam de nimeni decât de mine însămi! Râpa era fără nici un pericol. În orice caz, tare te simţi bine acasă. Nimic nu se compară cu casa ta. Este singurul loc unde te simţi în voie”.

Întinse mâna către întrerupător şi se opri.

— Ce e? întrebă ea. Ce e? Ce se întâmplă?

În spatele ei, în camera obscură, cineva îşi dregea glasul...

Dashiell Hammet

HÂRTIA DE MUŞTE

Era vorba de-o daraveră de dispariţie.

Hambletonii erau de mai multe generaţii o familie din New York bogată şi relativ cunoscută. Nimic în istoria Hambletonilor nu putea să explice atitudinea lui Sue, mezina clanului. Ea ieşise din copilărie cu o proastă deprindere care generase dezgustul pentru tot ceea ce era convenabil şi gustul pentru ceea ce nu era. Când a atins vârsta de 21 de ani, în 1926, a preferat deschis cea de-a Zecea stradă celei de-a Cincea, pe escroci bancherilor şi pe Hymnie Pistolarul onorabilului Cecil Windown care-i ceruse mâna.

Hambletonii încercau să-i impună o conduită decentă, dar era prea târziu. Era din punct de vedere legal, majoră. Când, într-un sfârşit, ea hotărî să-i trimită la naiba şi o şterse de acasă, familia n-avu ce-i face. Tatăl ei, maiorul Waldo Hambleton, renunţase la toate speranţele pe care le avusese vreodată de-a o salva, dar nu ţinea ca ea să-şi atragă tot felul de neplăceri nedorite. Se adresă, deci, agenţiei detective „Continental" din New York şi ceru ca ea să fie urmărită cu discreţie.

Hymnie Pistolarul era un scandalagiu din Philadelphia care, după o neînţelegere cu asociaţii săi, urcase spre nord şi spre marele oraş înzestrat cu o mitralieră Thompson învelită într-o bucată de pânză cerată cu carouri albastre. Thompsonul rămăsese nefolosit

aproape un an, timp în care Hymnie îşi asigura viaţa datorită unui pistol automat luând bir micilor jucători de „passe anglaise” din Harlem.

Trei sau patru luni după ce Sue a început să facă menaj comun cu Hymnie, acesta a iniţiat tratative care păreau să-i ofere perspective promiţătoare cu reprezentanţii echipei care venea de la Chicago la New York pentru a organiza oraşul la scară occidentală. Dar băieţii din „Chi” nu pe Hymnie îl voiau, ci Thompsonul. Când l-a arătat, ca atu major al cererii sale de angajare, ei îi transformară creştetul capului în strecurătoare şi plecară cu mitralieră cu tot. Sue Hambleton îl îngropă pe Hymnie, petrecu două săptămâni în singurătate, în timpul cărora îşi amanetă un inel, ca să aibă ce să mănânce, apoi găsi o slujbă de animatoare într-un „speakeasy” ţinut de un grec pe nume Vassos.

Unul dintre clienţii lui Vassos era Babe McCloor, o sută zece kile de oase şi muşchi irlando-indo-scoţieni, un uriaş bronzat cu părul negru şi ochi albaştri care se odihnea după ce făcuse cincisprezece ani la Seaven pentru că devalizase cele mai multe oficii de poştă între New Orleans şi Omaha. În timp ce se odihnea, Babe îşi câştiga băutura fugărind trecătorii pe străduţele întunecate. Sue îi plăcea lui Babe. Sue îi plăcea lui Vassos. Babe îi plăcea lui Sue. Treaba asta nu-i plăcea lui Vassos. Gelozia tulbură judecata grecului. El închise uşa localului într-o seară, când Babe voia să intre. Babe intră luând în trecere bucăţi din uşă. Vassos scoase pistolul, dar nu reuşi s-o desprindă pe Sue agăţată de braţul lui. Încerca să facă sforţări în această direcţie în clipa în care Babe îl lovi cu bucata de uşă în care se găsea mânerul de aramă. Babe şi Sue plecară împreună de la Vassos.

Până atunci, biroul de la New York reuşise să păstreze contactul cu Sue. Nu era supravegheată permanent: mama ei n-o dorea. Era vorba doar ca în fiecare săptămână să fie trimis în recunoaştere un

om care să vadă dacă fata mai e în viaţă şi să culeagă câteva informaţii de la prieteni şi vecini, bineînţeles fără ca ea să observe că e filată. Toată treaba asta era relativ uşoară, dar, când ea şi Babe plecară, după devastarea bistroului, dispărură cu totul din circulaţie. După ce răscoli tot oraşul, biroul din New York trimise un raport asupra afacerii la celelalte sucursale din ţară, dând informaţiile necesare şi adăugând la dosar fotografiile şi semnalmentele lui Sue şi ale noului ei partener. Asta se petrecea spre sfârşitul lui 1927. Aveam la dispoziţia noastră suficiente copii fotografice şi, în luna următoare, toţi cei care aveam un pic de timp liber ni-l petreceam căutând la San Francisco şi Oakland cuplul dispărut. N-am reuşit să-i găsim. Agenţii din alte oraşe, îndeplinind aceeaşi misiune, n-au avut mai mult noroc. Pe urmă, aproape un an mai târziu, ne-a sosit o telegramă de la biroul din New York. Decodificată, suna aşa: „Maiorul Hambleton a primit azi o telegramă de la fiica sa din San Francisco. Textul: «Trimite telegrafic te rog o mie dolari, apartament 206 Eddis Street, număr 601, Stop. Mă întorc acasă dacă permiţi. Stop. Te rog spune dacă pot veni, dar trimite banii totuşi». Sfârşitul citatului. Hambleton autorizează vărsarea imediată a sumei. Stop. Dacă e posibil, să fie însoţită de un bărbat şi o femeie de la agenţie. Stop. Hambleton îi telegrafiază. Stop. Adresaţi imediat raport prin telegraf”.

Bătrânul mi-a dat telegrama şi un cec, spunându-mi:

— Cunoşti situaţia, descurcă-te!

M-am prefăcut că-s de acord, m-am dus la bancă, am schimbat cecul pe un teanc de bancnote de diferite valori, am luat un tramvai şi m-am dus la Eddis Street 601, un imobil destul de mare situat la colţ de Larkin. Numele de pe cutia de scrisori a apartamentului 206 era J.M. Wales. Am apăsat pe buton la 206. Când intrarea automată s-a deschis, am pătruns în imobil, am trecut prin faţa ascensorului şi am urcat un etaj pe scară, 206 era la colţul palierului.

Un om înalt şi slab, de aproximativ 30 de ani, în costum de culoare închisă bine cusut, mi-a deschis uşa. Avea ochi negri înguşti, într-o faţă palidă. Câteva fire cenuşii îi stricau părul negru, lipit de craniu.

— Miss Hambleton? am spus.

— Mm... În legătură cu ce?

Vocea era onctuoasă, dar nu chiar neplăcută.

— Aş vrea s-o văd.

Pleoapele au coborât şi sprâncenele s-au apropiat.

— În legătură cu?... a întrebat şi s-a oprit, cercetându-mă cu atenţie.

Am păstrat tăcere. Atunci şi-a terminat întrebarea:

— În legătură cu o telegramă?

— Da.

Faţa-i lungă s-a luminat imediat.

— Veniţi din partea tatălui ei? a întrebat.

— Da.

Dându-se înapoi cu un pas, a deschis uşa larg şi a spus:

— Intraţi. A primit chiar acum telegrama maiorului Hambleton. Spunea c-o să vină cineva.

Am străbătut un mic culoar care dădea într-un living-room însorit, sărăcăcios mobilat, dar bine întreţinut şi curat.

— Luaţi loc, spuse omul arătându-mi un balansoar cafeniu.

M-am aşezat. El se aşeză pe divanul acoperit cu pânză, din faţă. Am aruncat o privire prin încăpere. N-am remarcat nimic care ar fi putut indica că o femeie locuia acolo. Tipul îşi frecă vârful nasului lung cu un deget şi mai lung şi întrebă rar:

— Aţi adus banii?

I-am răspuns că aş prefera să vorbesc în prezenţa fetei. El îşi examină degetul cu care-şi masase nasul, apoi înălţă privirea spunând încetişor:

— Dar eu sunt prietenul ei.

— Ah, aşa? replicai eu.

— Da, repetă el. (încruntă uşor sprâncenele şi colţurile buzelor subţiri se strâmbară.) V-am întrebat doar dacă aţi adus banii.

Nu i-am răspuns.

— Înţelegeţi, reluă pe un ton conciliant, dacă aţi adus banii, ea contează pe faptul că nu-i veţi da altcuiva decât ei în persoană. Dacă nu i-aţi adus nu vrea să vă vadă. Nu cred că poate fi determinată să-şi schimbe părerea. Pentru asta v-am întrebat dacă i-aţi adus.

— I-am adus.

M-a privit cu un aer neîncrezător. I-am arătat banii pe care îi scosesem de la bancă. Dintr-un salt s-a ridicat de pe divan.

— V-o aduc în câteva minute, spuse peste umăr în vreme ce picioarele lungi îl purtau către uşă. (Ajuns în prag, se opri.) O cunoaşteţi? întrebă el. Sau trebuie să-i spun să aducă o probă a identităţii?

— Ar fi mai bine, i-am răspuns.

Ieşi, lăsând deschisă uşa spre culoar. Cinci minute mai târziu era înapoi cu o fată blondă şi cam de douăzeci şi trei de ani, îmbrăcată în mătase verde-pal. Aerul vicios al gurii mici, cearcănele de sub ochii albaştri nu erau încă destul de pronunţate pentru a o urâţi. M-am ridicat.

— Iat-o pe miss Hambleton, spuse el.

Ea îmi acordă o privire scurtă, apoi îşi aplecă din nou ochii jucându-se nervos cu cureaua genţii pe care o ţinea.

— Puteţi să vă probaţi identitatea? am întrebat-o.

— Bineînţeles, zise bărbatul. Arată-i, Sue.

Ea deschise geanta, scoase câteva hârtii şi mi le întinse.

— Şedeţi, şedeţi! spuse bărbatul în timp ce le luam.

Se instalară pe divan. Eu m-am aşezat din nou pe balansoar şi am cercetat hârtiile pe care mi le dăduse ea. Erau două scrisori adresate

lui Sue Hambleton la adresa unde ne aflam, telegrama tatălui ei rugând-o să se întoarcă acasă, două facturi achitate la un mare magazin, un permis de conducere şi o scrisoare de la bancă care o anunţa că nu mai are în cont decât 10 dolari. Când mi-am terminat inspecţia, jena fetii dispăruse. Mă spiona atentă, ca şi bărbatul aşezat alături de ea. M-am căutat prin buzunare, am scos fotografia pe care New York-ul mi-o trimisese la începutul cercetărilor şi am cercetat rând pe rând clişeul şi fata.

— Gura probabil vi s-a micşorat, am spus, dar cum s-a putut ca nasul să se lungească atâta?

— Dacă nasul meu nu vă place poate vă place să vă duceţi dracului, zise fata.

Se făcuse foarte roşie.

— Problema nu se pune aşa. Nasul dumneavoastră este fermecător, dar nu este nasul lui Sue. (I-am întins fotografia.) Priviţi.

Aplecă asupra fotografiei o privire furibundă pe care a înălţat-o apoi asupra bărbatului:

— A, eşti tare deştept tu, îi declară ea.

El mă privi cu ochii negri care luceau cu o sclipire fragilă între pleoapele micşorate. Continuă să mă privească în timp ce răspunse fetei sec, din vârful buzelor:

— Ţine-ţi gura!

Ea şi-o ţinu. Nemişcat, mă privea. Nemişcat, îl priveam. O pendulă picura secundele în spatele meu. Privirea-i începu să rătăcească de la un ochi al meu la celălalt. Fata suspină.

— Atunci? spuse ea cu voce coborâtă.

— Aţi apucat-o pe un drum greşit, am spus.

— Ce poţi scoate din asta? întrebă el pe un ton neglijent.

— Tentativă de extorsiune.

Fata se ridică dintr-un salt şi-l lovi pe umăr iritată cu dosul palmei.

— Da, tare mai eşti de m-ai băgat într-o încurcătură ca asta! Totul era asigurat, nu? Împachetat şi legat cu panglicuţă, aşa ziceai... Şi acum, priveşte! N-ai destul curaj să-l arunci pe tip de-aici!

Se întoarse ca să-mi stea în faţă, agresivă, cu faţa împurpurată, - eram tot pe balansoar - şi răcni:

— Ei, ce mai aştepţi? Să te pupăm înainte de plecare? Nu-ţi datorăm nimic, nu-i aşa? Nici nu ne-am atins de banii tăi împuţiţi, nu? Atunci, afară! Iute!

— Pune-ţi surdina, copilă, am mormăit eu. O să-ţi plesnească o arteră.

— Doamne, Peggy, interveni bărbatul, termină cu lătratul şi lasă un pic oamenii să discute. (Se întoarse spre mine.) Atunci, ce mai vrei?

— Cum aţi ajuns în afacerea asta? l-am întrebat.

Îmi răspunse grăbit:

— Un anume Kenny mi-a dat hârtiile şi mi-a vorbit de Sue, zicându-mi că bătrânul ei e putred de bani. Mi-am spus că merită să încerc. Mă gândeam că bătrânul ori o să trimită un mandat, ori nimic. Nu m-am gândit c-o să-mi expedieze un tip. Pe urmă, când a venit telegrama, zicând c-o să vie o persoană s-o văd, ar fi trebuit să las totul baltă. Dar, Dumnezeule, iată un tip care descinde cu o mie de foiţe! Ocazia era prea frumoasă. Poate aveam totuşi o şansă să-i luăm, şi-am rugat-o pe Peggy să joace rolul lui Sue. Dacă tipul venea astăzi, probabil că era de aici, de pe Coastă, şi puteam paria că n-o cunoaşte pe Sue, avea doar semnalmentele. După ce mi-a spus Kenny despre ea, ştiam că fizicul lui Peggy mergea cu semnalmentele. Nu pricep cum ţi-ai procurat poza. Doar ieri i-am telegrafiat bătrânului. Am trimis două scrisori pe adresa asta tot ieri, ca să le avem cu celelalte hârtii de identificare să putem încasa mandatul.

— Kenny ţi-a dat doar adresa tatălui?

— Păi, sigur!

— El ţi-a dat-o şi pe-a lui Sue?

— Nu!

— Cum şi-a procurat Kenny hârtiile?

— Nu mi-a spus!

— Unde-i Kenny acum?

— Nu ştiu! Pleca spre Est cu alte combinaţii şi nu putea să-şi piardă timpul cu asta. De-aia mi-a vândut mie pontul.

— „Kenny inimă largă”, am remarcat. O cunoşti pe Sue Hambleton?

— Nu, răspunse pe un ton categoric. Nici măcar n-am auzit vorbindu-se de ea înainte să mă pună Kenny la curent.

— Nu-mi place deloc acest Kenny, am remarcat, cu toate că fără el istoria voastră are câteva elemente interesante. N-ai putea să mi-o repovesteşti lăsându-l deoparte?

Scutură rar din cap de la stânga la dreapta zicând:

— N-ar avea nimic de-a face cu felul în care s-au petrecut lucrurile.

— Într-adevăr, păcat! Tentativele de extorsiune mă interesează mult mai puţin decât s-o recuperez pe Sue. Ne-am fi putut aranja...

Scutură încă o dată din cap, dar privirea îi deveni gânditoare şi buza inferioară, împinsă înainte, schiţă o grimasă de îndoială. Fata se dăduse înapoi ca să poată să ne observe pe amândoi, în timp ce vorbeam. Faţa ei, pe care se citea doar aversiunea pe care i-o inspiram, se întorcea când spre unul când spre celălalt, pe măsură ce vorbeam. În sfârşit, privirea i se fixă pe tovarăşul său, în timp ce o lucire de mânie i se aprinse în ochi. M-am ridicat şi i-am spus interlocutorului meu:

— Cum vrei. Dar dacă vrei să joci cu cărţile astea sunt nevoit să vă îmbarc pe amândoi.

Tipul surâse, îşi muşcă buzele şi se ridică.

Fata se aruncă între noi privindu-l în faţă:

— Ah! Momentul e nemaipomenit ca să-mi ţin gura, îi scuipă ea. Varsă, nenorocitule, ori o fac eu! Dacă-ţi imaginezi c-o să las să cad mesa cu tine, nu eşti zdravăn!!

— Taci! îi spuse el din fundul gâtlejului.

— Fă-mă să tac!

Încercă, cu amândouă mâinile. Pe deasupra umerilor fetei îl apucai de o încheietură şi îi proiectai cealaltă mână în aer; alunecând printre noi, ea alergă în spatele meu urlând:

— Joe o cunoaşte bine. Ea i-a vândut pontul. E la St. Martin, în O'Farrell Street. Ea şi Babe McCloor.

În timp ce ascultam această tiradă a trebuit să dau capul la o parte pentru a permite croşeului de dreapta să mă rateze, i-am răsucit braţul stâng la spate, am pivotat pe un şold ca să încasez lovitura de genunchi, i-am aplicat palma stângă sub bărbie. Mă pregăteam să-i servesc scuturătură japoneză, când a încetat să lupte şi a mormăit:.

— Lasă-mă să-ţi povestesc.

— Atunci, mişcă, am consimţit, lăsându-l şi dându-mă la o parte.

Îşifrecă încheietura pe care i-o răsucisem aruncând o privire ameninţătoare spre fată, în spatele meu. O gratifică cu patru epitete zbârnâitoare dintre care cel mai dulce era... şi îi spuse:

— Tipul blufa vorbind de închisoare. Îţi imaginezi că bătrânului Hambleton îi arde de publicitate la ziar?

Nu era o supoziţie proastă!

Se instală din nou pe divan continuând să-şi frece mâna. Fata rămase în cealaltă parte a camerei, considerându-l cu un rictus ironic.

— Hai, daţi-i drumul unul din voi.

— Ştii tot ce e de ştiut, mormăi el. Am pus mâna pe chestiile astea săptămâna trecută într-o vizită la Babe pentru că ştiam povestea şi mi se rupea inima să scap o ocazie interesantă.

— Ce face Babe în momentul de faţă?

— Nu ştiu.

— Lucrează tot în dinamitarea seifurilor?

— Nu ştiu.

— Nu mai spune!

— Nu, e adevărat, insistă el. Dacă l-ai cunoaşte pe Babe, ai şti că nu poţi să-l tragi de limbă despre ce face.

— El şi Sue, de când sunt aici?

— Aproape şase luni, după câte ştiu.

— Cu cine e în trampă?

— Nu ştiu. Când Babe lucrează cu o bandă e doar cât dă o lovitură, între două etape.

— Are bani?

— Nu ştiu. E totdeauna de halit şi de băut în hogeagul lor.

O jumătate de oră de dialog de tipul ăsta m-a convins că nu voi găsi nici o informaţie, despre clienţii mei. M-am dus pe culoar să telefonez la agenţie. Băiatul de la standard îmi comunică că Mac-Man se află în biroul anchetatorilor. L-am rugat să-i spună să mă ajungă din urmă şi m-am întors în living-room. Joe şi Peggy se depărtară unul de celălalt la intrarea mea.

Mac-Man sosi în mai puţin de 10 minute. I-am deschis uşa şi i-am zis:

— Tipul zice că-l cheamă Joe Wales şi fata se pare că e Peggy Carrol care locuieşte deasupra, la 421. I-am prins cu tentativă de extorsiune dar am făcut un târg cu ei. Acum mă duc să văd cum se prezintă situaţia. Rămâi aici, cu ei în cameră. Nimeni nu intră, nimeni nu iese, şi nimeni în afară de tine, nu se serveşte de telefon. E o scară de incendiu în faţa ferestrei. Fereastra e închisă

deocamdată. De-aş fi în locul tău, aş lăsa-o aşa. Dacă târgul e valabil îi las în pace, dar dacă îţi fac necazuri după plecarea mea nu te jena să le dai câteva.

Mac-Man dădu din capu-i rotund şi tare şi-şi instală un scaun între ei şi uşă. Mi-am luat pălăria.

— Ia spune, îmi aruncă Joe Wales, n-o să mă torni la Babe, ce zici? Asta face parte din târg.

— Doar dacă sunt silit.

— Mai bine o încasez. Cel puţin la pârnaie sunt în siguranţă.

— Îţi voi lăsa toate şansele posibile, i-am promis, doar trebuie să joc cu cărţile pe care le am servite.

Ducându-mă pe jos la St. Martin - doar la şase blocuri distanţă de Wales - am hotărât să mă prezint la McCloor şi la fată ca un agent de la Continental care l-ar bănui pe Babe că a participat la hold-up-ul unei bănci la Almeda săptămâna trecută. Cum nu luase parte la lovitură - dacă semnalmentele bandiţilor furnizate de cei de la bancă erau cât de cât corecte - aşa-zisele mele bănuieli nu riscau să-l neliniştească. Ce voiam în primul rând era să arunc o privire spre fată, pentru a putea semnala tatălui său că am văzut-o. N-aveam nici un temei să cred că ea şi Babe ştiau că taică-său încerca s-o supravegheze. Babe avea un cazier judiciar încărcat. Era destul de normal ca sticleţii să treacă din timp în timp şi să încerce să-i pună în spinare o afacere sau alta. Am apăsat pe butonul soneriei. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu s-a petrecut de patru ori, cât am sunat. Am apăsat atunci pe butonul indicând „Portăreasă”. Uşa s-a deschis cu un pocnet. Am intrat. O femeie buhăită în rochie de bumbac cu dungi roz care avea urgentă nevoie de un fier de călcat apăru în pragul unui apartament, chiar lângă uşa de intrare.

— Locuiesc aici unii pe nume McCloor? am întrebat.

— La 313, spuse.

— Sunt aici de multă vreme?

Gura ei groasă făcu o strâmbătură. Mă privi insistent, ezită, apoi în final răspunse:

— Din luna iunie.

— Ce ştiţi despre ei?

Dădu înapoi în faţa întrebării, înălţându-şi deodată şi sprâncenele şi bărbia.

Fără să-mi asum riscuri prea mari, i-am arătat legitimaţia care se potrivea aproape perfect cu pretextul pe care speram să-l utilizez sus.

Faţa ei, când şi-o înălţă după ce examinase legitimaţia, lucea de curiozitate.

— Intraţi pe-aici, şuşoti cu o voce răguşită, intrând de-a-ndăratelea în apartament.

Am urmat-o, ne-am aşezat pe o canapea.

— Despre ce e vorba? murmură ea.

— Probabil, nimic. (Intrând în joc, urmai cu voce scăzută.) A fost deja condamnat pentru spargere de seif. Pentru moment încerc să mă informez asupra lui pentru eventualitatea c-ar fi participat la o lovitură. Nu ştiu dacă-i cazul. Şi-a cumpărat poate o maşină... se ştie ceva? (Am scos o fotografie, faţă-profil, luată la Leaenworth.) El este?

O înhăţă cu lăcomie, aprobă din cap, iar apoi răspunse: „Da, chiar el e”; întoarse clişeul ca să citească inscripţia de pe dos şi repetă: „Da, da, chiar el”.

— Nevastă-sa e cu el?

Aprobă viguros.

— N-o cunosc, spusei. Cum arată?

Îmi descrise o fată care ar fi putut foarte bine să fie Sue Hambleton. Nu puteam să-i arăt fotografia, m-ar fi trădat în caz că Sue şi Babe ar fi aflat.

Am întrebat-o pe femeie ce ştia despre familia McCloor. De fapt, nu ştia mare lucru: îşi plăteau chiria la termen; aveau orar neregulat, din timp în timp îşi ofereau seri de beţie şi se certau mult.

— Credeţi că acum sunt acasă? am întrebat. Am sunat dar n-a răspuns nimeni.

— Nu ştiu, a şuşotit. Nu i-am mai văzut nici pe ea, nici pe el de alaltăieri seară, când s-au certat.

— O ceartă violentă?

— Nu mai rău ca de obicei.

— Aţi putea merge să vedeţi dacă sunt acolo? am întrebat.

M-a privit cu coada ochiului.

— Nu vreau să aveţi neplăceri, am asigurat-o. Dar, dacă au şters-o, aş vrea s-o ştiu şi dumneavoastră la fel, presupun.

— Bine, mă duc. (S-a sculat şi a bătut peste un buzunar în care zornăiră cheile). Aşteptaţi aici.

— Am să urc cu dumneavoastră până la etajul doi şi o să aştept fără să mă arăt.

— De acord, spuse, nemulţumită.

La etajul doi m-am oprit aproape de ascensor. A dispărut la colţul culoarului prost luminat şi curând a răsunat o sonerie înăbuşită. A sunat de trei ori. I-am auzit cheile apoi scârţâitul uneia din ele în broască. Pe urmă a ajuns până la mine sunetul cheii răsucite şi zgomotul clanţei care se deschidea.

Liniştea lungă care urmă fu ruptă de un urlet care se repercută în culoar de la un zid la altul.

Am ţâşnit spre colţ, l-am depăşit, am văzut o uşă deschisă în faţă, am intrat şi am trântit-o în urma mea.

Urletul încetase.

Mă găseam într-un vestibul mic, întunecos, cu trei uşi în afara celei pe care intrasem. Una din ele era închisă. Alta dădea în sala de baie.

M-am îndreptat spre cea de-a treia.

Portăreasa cea grasă era plantată chiar la intrare, cu spatele întors. Am înconjurat-o şi am văzut la ce privea.

Sue Hambleton, în pijama galben-deschis brodată cu dantelă neagră, zăcea de-a curmezişul patului. Era culcată pe spate, cu un picior îndoit sub ea, altul alungit, talpa goală odihnea pe podea. Acest picior gol era mult mai alb decât poate fi un picior viu; faţa îi era la fel de albă, cu excepţia unei porţiuni tumefiate şi învineţite care se întindea de la sprânceana dreaptă la pometele drept şi a urmelor întunecate din jurul gâtului.

— Cheamă poliţia, am spus femeii şi am început să cotrobăi prin unghere, prin dulapuri şi sertare.

După-amiaza era pe sfârşite când am ajuns la agenţie. Am întrebat la tipul de la arhivă dacă avem ceva, orice în legătură cu Joe Wales şi Peggy Carrol, apoi am intrat în biroul Bătrânului.

A lăsat rapoartele pe care le citea, m-a invitat printr-un semn din cap să mă aşez şi a întrebat:

— Ai văzut-o?

— Da. E moartă.

— Într-adevăr? a făcut bătrânul, ca şi cum l-aş fi anunţat că plouă şi mi-a surâs cu o atenţie politicoasă, în timp ce-i povesteam întreaga istorie, din momentul în care sunasem la Wales, până când venisem după portăreasa grăsană în apartamentul moartei.

— Fusese un pic zgâlţâită şi avea urme la faţă şi la gât, am spus în concluzie. Dar nu asta a omorât-o.

— Crezi c-a fost asasinată? m-a întrebat, surâzând în continuare cu blândeţe.

— Nu ştiu. După doctorul Jordan, ar putea fi vorba de arsenic. Tocmai caută urmele. Am găsit o chestie bizară în apartament. Câteva foi groase de hârtie gri închis puse într-o carte - *Contele de*

Monte Cristo - învelită într-un ziar vechi de o lună şi îndesată într-un colţ întunecos, între maşina de gătit şi zidul bucătăriei.

— Ah: hârtie de muşte cu arsenic, murmură bătrânul. Hârtia Maybrick-Seddons. Infuzată în apă, poţi scoate de la 24 la 36 miligrame de fiecare foaie, destul să omori două persoane.

Am aprobat şi am continuat:

— Am lucrat la un caz de genul ăsta la Louisville, în 1936. Portarul mulatru l-a văzut pe McCloor ieşind la nouă şi jumătate ieri dimineaţă. Fără îndoială că ea era deja moartă. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Un pic mai devreme, în aceeaşi dimineaţă, oamenii care locuiesc în apartamentul vecin au auzit fata gemând.Dar se certau prea des ca vecinii să le mai acorde atenţie. Portăreasa mi-a spus că se certaseră şi seara. Acum îi caută poliţia.

— Ai spus la poliţie cine era ea?

— Nu. Ce facem în privinţa asta? Nu putem să le vorbim de Wales fără să le spunem totul.

— Afacerea cu siguranţă va izbucni la lumina zilei, observă el gânditor. Mă duc să telegrafiez la New York.

Am ieşit din birou. Băiatul de la arhivă mi-a dat două tăieturi de ziar. Din prima am aflat că, în urmă cu cincisprezece luni, Joseph Wales, alias Holy Joe, fusese arestat în urma unei plângeri depuse de un cultivator de pământ numit Toomey şi care afirmă că Wales şi încă trei oameni îl escrocaseră de 2500 dolari, propunându-i o aşa-zisă „afacere grozavă”. A doua tăietură declara că afacerea fusese clasată pentru că Toomey nu se prezentase la proces, cumpărat în maniera clasică prin restituirea unei părţi sau a întregii sume.

Asta era tot ce conţineau dosarele noastre asupra lui Wales şi nu exista nimic despre Peggy Carrol.

Mac-Man îmi deschise uşa când m-am întors la Wales.

— Ce-i nou? am întrebat.

— Nimic, doar că n-au încetat să bombănească.

Wales înaintă, întrebând pe un ton presant:

— Ei, sunteţi mulţumit?

Nu i-am răspuns.

— Aţi găsit-o? reluă Wales, încruntând sprâncenele. Era într-adevăr unde v-am spus?

— Mda, am făcut.

— Atunci e bine. (Păru să se însenineze.) Asta ne dezvinovăţeşte, pe Peggy şi pe mine, nu-i...?

Se întrerupse, îşi trecu limba peste buza de jos, îşi prinse bărbia între degete şi întrebă pe un ton brusc:

— Le-aţi vorbit despre mine, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Şi-a lăsat bărbia şi a întrebat iritat:

— Dar, atunci, ce aveţi? Pentru ce faceţi mutra asta?

În spatele lui fata exclamă cu amărăciune:

— Ştiam bine că aşa o să sfârşească! Ştiam că n-o să scăpăm aşa de uşor! Ce să zic, de şmecher nu te întrece nimeni!

— Du-o pe Peggy în bucătărie şi închide amândouă uşile, i-am spus lui Mac-Man. Holy Joe şi cu mine o să avem o şuetă pe-ndelete.

Fata ieşi fără să se lase rugată dar, în momentul în care Mac-Man închidea uşa, îşi strecură capul în cameră pentru a-i spune lui Wales.

— Sper c-o să te jupoaie dacă nu spui tot.

Mac-Man închise uşa.

— Micuţa prietenă pare să creadă că şti ceva.

Wales contemplă uşa cu o mutră sumbră şi bombăni:

— Mă ajută ca funia pe spânzurat! (Se întoarse spre mine, sforţându-se să ia un aer franc şi amical.) Ce mai doriţi? Am fost sincer cu dumneavoastră adineauri. Ce se petrece acum?

— Tu ce crezi?

Îşi strânse buzele între maxilare.

— Vreţi să mă joc de-a ghicitul? întrebă. Nu vreau decât să fiu parolist. Da' ce pot face dacă nu îmi spuneţi ce vreţi? Nu pot să vă citesc gândurile.

— Ce te-ai mai distra dacă ai putea s-o faci...

Clătină din cap obosit şi se întoarse spre divan unde se aşeză, plecat în faţă, cu mâinile între genunchi.

— Bine, suspină el. Întrebaţi-mă pe îndelete. Sunt gata să aştept.

M-am aşezat în faţa lui, i-am luat bărbia între degetul mare şi degetele mâinii stângi, i-am înălţat capul şi mi l-am plecat pe-al meu până când nasurile ni s-au atins aproape.

— Greşeala ai făcut-o, Joe, când ai trimis telegrama chiar după asasinat.

— Tipul e mort?

Aceste trei cuvinte îi ţâşniră de pe buze înainte chiar ca ochii să i se rotunjească de uimire.

Întrebarea m-a zăpăcit. A trebuit să fac un efort să nu înalţ sprâncenele şi pe un ton prea calm l-am întrebat:

— Cine e mort?

— Cine? Cum să ştiu? Ce vreţi să spuneţi?

— După părerea ta, despre cine vorbeam? am insistat.

— Ce ştiu eu. Bine, fie! Bătrânul Hambleton, tatăl lui Sue.

— Asta e, am spus, şi i-am lăsat bărbia.

— Şi spuneţi că a fost asasinat? (Nu mişcase capul din poziţia în care îl lăsasem.) Cum?

— Hârtie de muşte cu arsenic.

— Hârtie de muşte cu arsenic? (Avea un aer gânditor.) Nostimă idee!

— Da, foarte nostimă. Cum ai face să cumperi, dacă ai vrea?

— Să cumpăr? Nu ştiu. N-am mai văzut de când eram puşti. Oricum nimeni nu mai foloseşte la San Francisco. Nu mai sunt destule muşte.

— Cineva a folosit aici, am spus, asupra lui Sue.

— Sue?

Tresări aşa de tare că divanul scârţâi sub el.

— Da. Asasinată ieri dimineaţă. Hârtie de muşte cu arsenic.

— Amândoi? întrebă, cu voce neîncrezătoare.

— Cine, amândoi?

— Ea şi taică-su.

— Da.

Îşi aplecă bărbia în piept şi frecă dosul mâinii cu palma celeilalte.

— Atunci, clar, sunt la strâmtoare, articulă cu lentoare în glas.

— Cum ai spus, m-am apropiat, jovial. Vrei să te explici un pic, ca să încerci să ieşi?

— Lasă-mă să reflectez.

L-am lăsat să reflecteze, ascultând tic-tacul pendulei în timp ce el medita. Reflexia făcea să izvorască picături de sudoare pe fruntea-i plumburie. În sfârşit, se îndreptă pe scaun şi-şi şterse faţa cu batista multicoloră.

— Am să vorbesc, spuse. Nu mai am încotro. Sue se pregătea să-l lase pe Babe. Ea şi cu mine, trebuia să plecăm împreună. Ea... Uite, o să vă arăt...

Băgă mâna în buzunar şi scoase o foaie groasă de hârtie îndoită.

Am luat-o şi am citit:

„Dragă Joe,

Nu mai rezist mult timp, trebuie să fugim cât mai curând posibil. Babe m-a bătut din nou astă seară. Te implor, dacă mă iubeşti cu adevărat, să plecăm repede.

Sue”.

— Pentru asta am încercat să-l fac pe Hambleton să „verse” 1 000 de dolari, spuse el. Eram complet lefter de două luni şi, când a sosit

ieri scrisoarea, trebuia neapărat să găsesc undeva bani ca să pot s-o iau. Dar cum n-ar fi acceptat niciodată să-l tapeze pe tat-su, am încercat lovitura fără să-i spun.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Alaltăieri, în ziua în care mi-a trimis scrisoarea. Numai că eu am văzut-o după-amiaza - a venit ea aici - şi scrisoarea a scris-o seara.

— Babe bănuia ce puneaţi la cale?

— Nu, după părerea noastră. Nu ştiu. Totdeauna a fost dement de gelos, cu sau fără motiv.

— Şi avea motive?

Wales m-a privit drept în ochi şi mi-a răspuns:

— Sue era o fată bună.

— Ei bine, a fost asasinată, am spus.

Nu mi-a răspuns.

Ziua scădea o dată cu lăsarea serii. M-am îndreptat spre uşă şi am răsucit comutatorul. În timp ce făceam asta, nu l-am pierdut din ochi pe Wales.

În momentul în care îmi îndepărtam degetul de comutator, un zornăit a răsunat în geam. Un zornăit sec şi puternic.

M-am întors spre fereastră.

Un om ghemuit pe scara de incendiu privea în încăpere prin geam şi prin perdeaua de dantelă. Era bronzat, cu trăsături greoaie şi gabaritul lui permitea să-l identific ca fiind Babe McCloor.

Ţeava unui pistol automat mare atingea geamul în care lovise ca să ne atragă atenţia.

De atras, ne-o atrăsese.

În momentul acela, nu puteam face nimic. Nemişcat îl observam. Nu puteam vedea dacă se uita la mine sau la Wales. Silueta îi era foarte clară, dar perdeaua de dantelă mă împiedica să disting amănuntele. Mi-am imaginat că ne supraveghea pe amândoi şi că

ecranul de dantelă nu-i ascundea mare lucru. Se găsea mai aproape de perdea decât noi şi tocmai aprinsesem lumina.

Wales, înlemnit pe divan, îl privea pe McCloor. O expresie ciudată, morocănoasă şi înţepenită îi era fixată pe faţă. Avea privirea fixă. Nu respira. McCloor lovi uşor geamul cu ţeava pistolului. Un triunghi de sticlă se desprinse şi căzu zornăind pe podea. Zgomotul produs nu era suficient, mă temeam, pentru a-l alarma pe Mac-Man în bucătărie. Două uşi închise despărţeau cele două încăperi.

Wales contemplă un moment geamul spart, apoi închise ochii. Îi închise încet, puţin câte puţin, exact ca şi cum ar fi adormit. Îşi păstra faţa morocănoasă şi înţepenită întoarsă spre fereastră.

McCloor trase de trei ori.

Gloanţele îl răsturnară pe Wales de pe divan, îl proiectară în perete. Ochii i se deschiseră brusc, holbaţi. Buzele rânjiră, dând la iveală dinţii până la gingii. Îi ieşi limba. Apoi capul îi căzu în faţă şi nu se mai clinti.

M-am năpustit spre fereastră în momentul în care McCloor se îndepărta printr-un salt. Cât am tras perdeaua, cât am deschis fereastra, i-am şi auzit picioarele lovind cimentul curţii.

Mac-Man deschise uşa şi se năpusti în cameră, cu fata după el.

— Ocupă-te de asta, i-am poruncit, încălecând pervazul ferestrei. McCloor l-a doborât.

Apartamentul lui Wales era la primul etaj. Scara de incendiu se termina printr-un element lestat cu fontă, care, sub greutatea unui om bascula deasupra unei curţi pavată cu ciment.

Am coborât pe acelaşi drum cu Babe, m-am legănat pe ultima treaptă până am reuşit să sar. O singură străduţă dădea în curte. Am luat-o pe acolo.

Un omuleţ speriat, oprit în mijlocul drumului, în apropierea curţii, m-a privit cu ochii holbaţi.

L-am prins de braţşi l-am scuturat.

— Un tip solid care alerga (probabil urlam) în ce parte a luat-o?

Încercă să vorbească, nu reuşi, dar mişcă braţul în direcţia unui panou de afişaj care mărginea un maidan de cealaltă parte a străzii. În graba mea am uitat să-i mulţumesc.

M-am strecurat pe sub panou în loc să-l ocolesc pe dreapta ori stânga, pe unde se găseau deschizături. Terenul era destul de mare şi năpădit de buruieni destul de înalte ca să poată ascunde un om aşezat pe burtă, decis să-şi atace urmăritorul. Îl puteau ascunde chiar pe Babe McCloor.

În timp ce urmăream această eventualitate, am auzit un câine lătrând într-o margine a maidanului. Poate lătra la un om care trecuse în fugă. M-am aruncat într-acolo. Câinele se afla într-o curte înconjurată de gard, în unghiul unei ulicioare strâmte care, pornind din maidan, dădea într-o altă stradă.

Înălţându-mă pe vârful picioarelor, am zărit peste gard un fox-terrier slab singur în curte şi am început să alerg de-a lungul ulicioarei, în timp ce câinele se repezi către locul unde mă arătasem.

Mi-am pus pistolul în buzunar înainte de a ajunge în stradă.

O maşină mică era garată lângă trotuar în faţa unui debit la patru-cinci metri de ulicioară. În pragul debitului, un poliţist discuta cu un bărbat slab cu faţa bronzată.

— Tipul înalt care a ieşit din ulicioară adineauri... am spus. În ce parte a fugit?

Poliţistul părea complet imbecil. Individul slab mi-a arătat spre stradă cu capul, zicând „pe acolo” şi reluându-şi conversaţia.

— Mulţumesc, am spus, şi am înaintat până la colţ.

Acolo era un telefon şi două taxiuri care aşteptau. La distanţă de un bloc se îndepărta un tramvai.

— Tipul înalt care a trecut acum un minut a luat un taxi sau tramvaiul? i-am întrebat pe cei doi şoferi care stăteau rezemaţi de una din maşini.

— A luat un taxi.

— Am să iau şi eu unul. Prinde din urmă tramvaiul.

Tramvaiul era deja la o distanţă de trei blocuri când am demarat. Strada nu era destul de degajată ca să văd cine vine, cine urcă şi cine coboară din el. L-am ajuns la staţia Market Street.

— Urmează-mă, i-am spus şoferului, coborând dintr-un salt. Am privit prin geam pe platforma din spate. Nu erau decât opt, zece persoane.

— S-a urcat un tip solid la Hyde Street, am spus controlorului. Unde a coborât?

Controlorul privi dolarul de argint pe care îl răsuceam între degete şi-şi aminti că tipul a coborât la Taylor Street. Asta îi aduse un dolar.

Am sărit din tramvai în momentul în care cotea în Market Street. Taxiul care mergea chiar în spate a încetinit şi şi-a deschis portiera.

— La colţul între strada a Şasea şi Mission Street, zisei urcând.

Plecând din Taylor Street, McCloor putea să se topească în oricare direcţie. Trebuia să mă lansez în presupuneri. După cea mai logică ar fi trebuit să se care spre capătul lui Market Street.

Se făcuse noapte. Eram obligaţi să coborâm până în strada a Cincea, pentru a părăsi Market Street, s-o luăm apoi pe Mission Street şi să urcăm spre a Şasea. Sosirăm pe strada a Şasea fără să-l fi zărit pe McCloor. Nu era nici urmă de el nici pe strada a Şasea, nici la un capăt, nici la altul.

— Urcă spre a Noua, i-am spus şoferului şi în timp ce rulam i-am explicat ce tip de om căutam.

Am ajuns pe a Noua. McCloor nu era. Am scos o înjurătură şi am pus la lucru celulele cenuşii.

Colosul era un spărgător de case de bani nomad. Începea să fie un pic prea cald pentru el la San Francisco. Instinctul îi împingea să folosească calea dură ca să scape de necazuri. Depoul de trenuri de marfă se găsea în acest cartier. Poate că era destul de isteţ să facă pe mortu' în loc să încerce să fugă. În acest caz, fără îndoială că nu traversase Market Street. Dacă se ascundea, mai era o şansă să-l înhăţăm a doua zi. Dacă avea de gând s-o întindă trebuia prins acum ori niciodată.

— Spre Harisson, i-am spus şoferului.

Am ajuns la Harisson Street, apoi am coborât până la strada a Treia, am urcat pe Bryant până într-a Opta, am coborât pe Brannan pentru a ajunge din nou la a Treia, am traversat până la Towsend, fără să-l vedem deloc pe McCloor.

— Totuşi e cam nasol, mă compătimi şoferul, în timp ce opream în faţa gării de plecare a Southern Pacificului.

— Mă duc să mă uit prin gară, am spus. Între timp, deschide ochii.

Când, în gară, am expus problema unui poliţist m-a prezentat imediat la doi sticleţi în civil care fuseseră puşi acolo să pândească o eventuală apariţie a lui McCloor. Această măsură fusese luată după descoperirea cadavrului lui Sue. Ei nu ştiau până atunci că Holy Joe Wales fusese lichidat.

Am ieşit din gară şi am găsit taxiul chiar în faţa intrării. Claxonul era în plină funcţiune, dar era prea astmatic ca să fie auzit şi în interior. Şoferul cu faţă de şoarece era în culmea excitării.

— Un tip cum spuneaţi tocmai a apărut pe strada a Treia şi a sărit în 16 în momentul în care demara, spuse.

— În ce direcţie?

— Pe aici şi arătă spre sud-est.

— Prinde-l, făcui urcându-mă.

Tramvaiul dispăruse la o curbă pe strada a Treia, două blocuri mai departe. Când am luat virajul, tramvaiul tocmai încetinea. Abia începu să frâneze când un om s-a aplecat în afară şi a sărit din mers. Era înalt, dar nu părea din cauza lăţimii excepţionale a umerilor. În loc să-şi oprească elanul, îl amplifică pentru a traversa trotuarul şi a dispărut. Oprirăm în locul unde omul sărise din tramvai.

I-am dat nişte bani în plus şoferului şi i-am spus:

— Întoarce-te în Towsend Street şi explică poliţistului din gară că îl urmăresc pe Babe McCloor în depozitele South Pacificului.

Credeam că înaintez fără zgomot printre cele două rânduri de vagoane, dar n-am făcut nici şase metri când un fascicul luminos a fost îndreptat spre mine şi o voce tăioasă mi-a poruncit:

— Stai!

M-am oprit. Câţiva oameni au ţâşnit de sub vagoane. Unul mi-a pronunţat numele şi a exclamat:

— Ce dracu cauţi aici? Te-ai rătăcit?

Era Harry Pebble, un inspector de poliţie.

Am răsuflat cu încetinitorul şi i-am zis:

— Salut, Harry. Îl cauţi pe Babe?

— Da. Percheziţionăm toate garniturile.

— E acolo. Eram pe urmele lui în stradă acum două minute.

Pebble scoase o înjurătură şi stinse lanterna.

— Fii atent, Harry, l-am sfătuit, nu te juca cu el. Are toată artileria cu el şi a mai lichidat un tip astă seară.

— O să vezi cum o să mă distrez, promise Pebble, şi ceru unuia din oamenii care îl însoţeau să-i anunţe pe cei care se găseau în cealaltă parte a depoului şi să ceară întăriri prin telefon.

— O să rămânem la margini şi îl vom prinde aici.

Metoda părea cea mai bună. Ne-am împrăştiat şi am aşteptat. La un moment dat, Pebble şi cu mine l-am întors pe un vagabond slăbănog care încerca să se fofileze în depou printre noi doi, şi un

pic mai departe unul dintre oamenii noştri a adunat un copilandru îngrozit care încerca şi el să iasă. Altfel nimic altceva nu s-a petrecut până la sosirea locotenentului Duff care aduse două maşini pline cu poliţişti.

Grosul trupei noastre formă un cordon în jurul depoului. Restul, împărţit în grupe mici, începu să cerceteze depoul controlând fiecare vagon, rând pe rând.

Am adunat câţiva vagabonzi pe care Pebble şi oamenii lui îi scăpaseră mai înainte, dar nu l-am găsit pe McCloor.

N-am găsit nici urmă de el până când unul s-a împiedicat de un vagabond încovrigat în umbra unei platforme. Ne-a trebuit mai mult de două minute ca să-l readucem în simţire; din nefericire nu putea vorbi. Avea falca fracturată. Când l-am întrebat dacă McCloor l-a lovit, a dat din cap, iar când l-am întrebat încotro a luat-o, a întins cu greutate mâna în direcţia est. Am trecut să cercetăm depoul Santa Fe.

Nu l-am găsit pe McCloor.

Duff m-a adus la Palatul de Justiţie, Mac-Man se afla în biroul căpitanului cu trei sau patru poliţişti.

— Wales e mort? am întrebat.

— Da.

— A spus ceva înainte de a muri?

— A crăpat înainte să sări pe fereastră.

— I-ai dat drumul fetei?

— E aici.

— A spus ceva?

— Te aşteptam să începem s-o prelucrăm, interveni sergentul detectiv O'Gar, pentru că nu ştiu nimic despre ea.

— Aduceţi-o. N-am mâncat încă. Ce rezultat a dat autopsia lui Hambleton?

— Otrăvire cronică cu arsenic.

— Cronică? Asta înseamnă că i s-a dat în doze mici, nu deodată?

— După urmele găsite în rinichi, intestine, ficat, stomac şi sânge, Jordan consideră că avea în corp nu mai puţin de şase miligrame. Era suficient s-o lichideze. Dar spune că a găsit arsenic şi-n firele de păr, la vârf, şi trebuie să i se fi dat de cel puţin o lună ca să-i ajungă acolo.

— E vreo posibilitate să nu fi murit din cauza arsenicului?

— Nu, doar dacă Jordan e un şarlatan.

O matroană de la poliţie intră în compania lui Peggy Carrol. Fata blondă era obosită. Pleoapele, colţurile buzelor, tot corpul îi trăda un fel de prăbuşire generală. Abia i-am împins un scaun că s-a şi lăsat să cadă pe el.

O'Gar mi-a făcut un semn cu capul lui cărunt în formă de ou.

— Acum, Peggy, începui eu, spune-ne ce rol ai jucat în tot haloimăsul ăsta.

— Nici un rol. (Nici nu ridică capul. Vocea îi era obosită). Joe m-a vârât. V-a spus.

— Eşti concubina lui?

— Dacă vreţi, admise ea.

— Eşti geloasă?

Deconcertată ridică ochii spre mine.

— Ce legătură are? întrebă ea.

— Sue Hambleton se pregătea s-o şteargă cu el când a fost asasinată.

Fata se îndreptă în scaun şi declară pe un ton hotărât:

— Jur în faţa lui Dumnezeu că nu ştiam că a fost asasinată!

— Dar ştiai că e moartă, am insistat categoric.

— Nu replică, la fel de categoric.

I-am dat un cot lui O'Gar. Se aplecă asupra ei cu falca scoasă înainte şi lătră:

— Pe cine vrei să duci cu preşu'? Ştiai că e moartă. Cum puteai s-o omori fără s-o ştii?

În timp ce ea îl privea, i-am chemat cu un gest pe ceilalţi. Se îngrămădiră în jurul ei şi reluară refrenul lansat de sergent. În minutele următoare, fu copleşită de lătrături, mugete, mârâituri.

În momentul în care renunţase să se mai apere am intervenit.

— Aşteptaţi, am zis foarte convins. Poate că n-a omorât-o ea!

— Nu mai spune! se încăpăţână O'Gar, păstrând rolul principal astfel încât ceilalţi să se poată depărta fără ca retragerea lor să pară prea artificială.

— Nu ţi-am spus că n-a făcut-o, am subliniat eu. Am spus că poate nu e ea.

— Atunci, cine?

Am pasat întrebarea fetei.

— Cine?

— Babe! răspunse imediat.

O'Gar ricană plin de scepticism.

O întrebai, ca şi cum, într-adevăr aş fi fost nedumerit.

— Cum ştii asta dacă nu ştiai că e moartă?

— Sare-n ochi că e el, spuse fata. Oricine îşi dă seama. A descoperit că voia să fugă cu Joe, atunci a omorât-o şi pe urmă a venit la Joe şi l-a omorât şi pe el. E tocmai reacţia pe care trebuie s-o fi avut Babe când a aflat totul.

— A, da? Şi tu atunci de când ştiai c-or să fugă împreună?

— De când s-a hotărât, Joe mi-a spus acum o lună sau două.

— Şi-ţi era egal?

— N-aţi înţeles nimic, răspunse ea. Bineînţeles că-mi era egal. Trebuia să-mi pice şi mie ceva. Ştiţi că taică-su era plin de parale. Asta îl interesa pe Joe. Ea nu era pentru el decât un mijloc să-şi strecoare mâna în buzunarul bătrânului. Iar eu aveam partea mea. Doar n-o să credeţi că eram aşa de înnebunită de Joe să fac o

tâmpenie ca asta. L-au scos din minţi pe Babe şi i-a lichidat pe amândoi. Asta e...

— Zău? Şi după părerea ta cum i-a lichidat Babe?

— Tipul? Doar n-o să credeţi că...

— Vreau să zic: cum a omorât-o?

— O, (înălţă din umeri!). Cu mâinile probabil.

— Odată luată hotărârea a folosit o metodă rapidă şi brutală? i-am sugerat.

— E genul lui Babe.

— Dar nu ţi-l închipui otrăvind-o pe-ndelete, timp de-o lună?

O sclipire de nelinişte îi trecu prin ochii albaştri. Îşi muşcă buza, apoi răspunse cu pauze:

— Nu. Nu-l văd făcând asta. Nu Babe.

— Şi pe cine vezi făcând aşa ceva?

Ea deschide ochii mari şi întrebă:

— Vreţi să spuneţi că Joe?...

Nu i-am răspuns.

— Joe ar fi fost în stare, spuse pe un ton viclean. Dumnezeu ştie de ce ar fi făcut asta, pentru ce ar fi vrut să scape de o vacă aşa bună de muls. Da, uneori îţi venea greu să înţelegi ce vrea. Făcea tot felul de porcării. Era prea şmecher fără să fie de-adevăratelea inteligent. Dar dacă ar fi trebuit s-o omoare, în orice caz, cam aşa ar fi făcut-o.

— El cu Babe erau prieteni?

— Nu.

— Se ducea des la Babe?

— Niciodată, cât ştiu eu. Îi era prea frică de Babe ca să rişte să-l prindă acolo. De asta ne-am mutat sus, ca să poată să se vadă la noi cu Sue.

— Atunci cum a putut Joe să ascundă la ea hârtia de muşte cu care a omorât-o?

— Ce hârtie de muşte?...

Stupoarea ei părea relativ sinceră.

— Arată-i, i-am spus lui O'Gar.

Dintr-un sertar al biroului, elscoase o foaie şi-o bagă sub nasul fetei. Ea privi fix un moment apoi sări de pe scaun şi se agăţă cu amândouă mâinile de braţul meu

— Nu ştiam ce e, spuse pe un ton surescitat. Joe o avea aproape de două luni. Odată când am intrat tocmai se uita la ea. L-am întrebat la ce-i trebuie, a surâs superior şi mi-a spus: „Ca să faci îngeraşi”, a împachetat-o, şi a pus-o în buzunar. Nu prea i-am dat atenţie. Tot timpul punea la cale vreo afacere care ar fi trebuit să-i umple buzunarele, da' mereu s-alegea praful.

— Ai revăzut hârtia asta?

— Nu.

— O cunoşteai bine pe Sue?

— N-o cunoşteam deloc. Ba chiar n-am văzut-o niciodată. Stăteam pe tuşă ca să nu stric jocul lui Joe.

— Dar îl cunoşti pe Babe.

— Da, am fost la două petreceri la care era şi el. Dar nu-l cunoşteam de-aproape.

— Cine a omorât-o pe Sue?

— Joe, spuse. Nu el avea hârtia asta cu care ziceţi că a fost omorâtă?

— Şi pentru ce a ucis-o?

— Nu ştiu. I se-ntâmpla să facă tâmpenii.

— N-ai omorât-o tu?

— Nu, nu, nu!

I-am făcut lui O'Gar un semn din colţul gurii.

— Minţi, ameninţă el, fluturând hârtia pe sub nasul fetei. Tu ai omorât-o.

Restul echipei o luă din nou în antrepriză, bombardând-o cu întrebări. Continuarăm circul până când fu destul de groggy ca matroana de la poliţie să se neliniştească.

Am intervenit cu voce iritată.

— Foarte bine, aruncaţi-o în celulă şi lăsaţi-o să reflecteze. (M-am întors spre ea). Îţi aminteşti ce ţi-a spus Joe azi după-amiază. Nu-i momentul să-ţi ţii gura. Încearcă noaptea asta să-ţi pui la lucru meningele.

— Vă jur că n-am ucis-o, spuse fata.

I-am întors spatele. Matroana a scos-o.

— Aaah! căscă O'Gar. A fost bine, chiar dacă a fost scurt.

— Nu prea rău, am aprobat. Dacă ar fi fost oricare alt suspect aş fi zis că n-a ucis-o pe Sue. Dar dacă spune adevărul, atunci Joe a dat lovitura. Şi pentru ce ar fi otrăvit găina ou ouă de aur aşa de drăguţe? Cum şi de ce a ascuns otravă în apartamentul lor? Babe avea un scop, da' nici eu nu-l văd în pielea unuia care otrăveşte pe-ndelete. Dar nici asta nu poţi şti; el şi Holy Joe puteau fi înţeleşi.

— Probabil, zise Duff. Dar îţi trebuie o grămadă de imaginaţie ca să crezi asta. Poţi întoarce chestia pe toate feţele, Peggy rămâne pentru moment atu-ul nostru principal. Mâine dimineaţă o fierbem din nou la foc mic?

— De acord, am spus. Şi trebuie găsit Babe.

Ceilalţi deja mâncaseră. Mac-Man şi cu mine ne-am dus să mâncăm ceva. Când ne-am întors după o oră biroul inspectorilor, aproape toată echipa obişnuită plecase.

— Au întins-o toţi la cheiul 42; li s-a vândut pontul că ar fi acolo McCloor, ne-a anunţat Steve Ward.

— De mult timp?

— De zece minute.

Mac-Man şi cu mine luarăm un taxi pentru cheiul 42. N-am ajuns niciodată la cheiul 42. Pe strada Unu, la jumătate de bloc de debarcader, taxiul se opri brusc în scrâşnet de frâne.

— Ce s-a?... începui, şi văzui un om care se ţinea în faţa maşinii, un uriaş înarmat cu un pistol enorm.

„Babe”, am mormăit şi-am pus mâna pe braţul lui Mac-Man să-l împiedic să-şi scoată arma.

— Conduceţi-mă la... era pe cale să spună McCloor şoferului înspăimântat, când ne-a zărit.

A înconjurat taxiul ca să vină pe partea mea şi a deschis portiera ţinându-mă sub ameninţarea pistolului. Cu capul gol, avea părul umed lipit de craniu. Izvoraşe de apă i se scurgeau pe faţă. Hainele-i erau muiate.

Ne-a privit uimit şi-a ordonat:

— Coborâţi!

În vreme ce ne executam, a bombănit la adresa şoferului:

— Ce dracu nu stingi lumina dacă ai clienţi?

Şoferul nu mai era acolo. Coborâse pe partea cealaltă şi galopa în lungul străzii. McCloor îl înjură şi mă împinse uşor cu ţeava armei mormăind:

— Hai, ştergeţi-o!

Părea că nu mă recunoscuse. Lumina era îndoielnică şi acum eram cu pălărie. Nu mă zărise decât câteva secunde în camera lui Wales.

M-am îndepărtat cu un pas. De cealaltă parte, Mac-Man a înaintat.

McCloor dădu înapoi ca să ne împiedice să-l încadrăm şi scoase o exclamaţie iritată.

Am expediat un pumn în falca lui McCloor. Nici nu se sinchisea ca şi când aş fi dat într-altul. Dintr-un dos de palmă mă îndepărtă şi-i arse una peste gura lui Mac-Man. Mac-Man, proiectat înapoi, se opri în taxi, scuipă un dinte şi porni din nou la atac.

Încercai şi eu la fel din flancul stâng. Mac-Man, îl atacă din dreapta, nu reuşi să se ferească de o lovitură cu patul pistolului, şi încă drept în creştet, şi se prăbuşi cu zgomot rămânând la podea. I-am dat lui McCloor una-n gleznă, n-am reuşit să secer; i-am expediat o dreaptă la rinichi cu mâna stângă. L-am prins de părul ud trăgând din toate puterile. A scuturat din cap ridicându-mă de la pământ.

Mi-a aplicat apoi un swing în coaste şi le-am simţit lipindu-se de maţe ca foile unei cărţi.

Îl lovii cu pumnul în ceafă, ceea ce îi displăcu. Emise un grohăit din fundul pieptului, îmi zobi umărul cu mâna stângă şi abătu asupra mea arma pe care o ţinea în dreapta. I-am aruncat o lovitură de picior la întâmplare şi l-am atins din nou la ceafă.

În capătul străzii, la Debarcader, se înălţă trilul unui fluier de poliţie. Oamenii urcau în fugă strada Unu, venind spre noi.

McCloor, suflând ca o locomotivă, încercă să scape de mine. Nu voiam să-l las şi mă cramponam de el din răsputeri. Sfârşi prin a mă arunca cât colo şi o luă la galop.

M-am pus grăbit pe picioare şi m-am aruncat în urmărirea lui, scoţându-mi pistolul. La primul colţ de stradă se opri ca să tragă în direcţia mea trei gloanţe. Trăsei şi eu în el. Nici unul din cele patru lovituri nu-şi atinse ţinta.

Dispăru la colţul străzii. Am luat virajul foarte larg aşa ca să fiu pregătit în cazul că m-ar fi aşteptat lipit de zid. Nu era cazul. Treizeci de metri mai departe sprinta într-un spaţiu gol, între două hangare. M-am năpustit în urma lui şi am ieşit pe cealaltă parte, înaintând mult mai repede cu cele optzeci şi cinci de kile ale mele, decât el cu o sută zece. Traversă o stradă şi o luă oblic îndepărtându-se de chei. În colţ se înălţa un felinar. În momentul în care ajungeam sub conul de lumină se răsuci şi îndreptă arma

asupra mea. N-am auzit ţăcănitul, dar am înţeles că era goală când mi-a aruncat-o în cap.

Pistolul mă rată cu cincizeci de centimetri şi lovi cu mare gălăgie o uşă din spatele meu.

McCloor se întoarse şi o luă iar la goană, urcând strada. O urcai urmărindu-l. Am tras un glonte în direcţia lui pentru a indica celorlalţi pe unde eram. La colţul următor se pregăti s-o ia la stânga, se răzgândi şi o ţinu drept.

Am grăbit ritmul, reducând distanţa dintre noi la cincizeci de metri şi am urlat:

— Stai sau trag!

Dintr-un salt lateral s-a mistuit pe o străduţă îngustă.

Am depăşit-o în viteză, am constatat că nu mă pândea şi am intrat la rândul meu. Era destulă lumină ca să putem să ne vedem şi să distingem decorul înconjurător. Aleea sfârşea într-o fundătură închisă pe fiecare parte de ziduri şi în fund de o faţadă înaltă de beton cu obloane metalice şi uşi închise.

McCloor mă aştepta, la mai puţin de zece metri, cu bărbia înainte, cu braţele atârnând, uşor îndepărtate, cu capul ghemuit între umeri.

— Mâinile sus! am ordonat ochindu-l.

— Cară-te din calea mea, stârpitură, a mormăit făcând un pas spre mine, cu trupul ţeapăn. Am să te înghit cu pene cu tot.

— Continuă să te apropii şi te curăţ, am spus.

— Încearcă. (A înaintat încă cu-n pas, ghemuit tot). Pot să te ajung chiar dacă mă nimereşti.

— Nu acolo unde ştiu eu. (Mă arătam vorbăreţ, sperând să-l fac să aştepte până la sosirea celorlalţi. Nu voiam să fiu obligat să-l împuşc. Am fi putut s-o facem în taxi). Eu nu sunt Annie Oakley, dar dacă nu pot să-ţi zbor rotulele din două focuri de la distanţa asta, atunci zic „pas”. Dacă îţi imaginezi că e nostim să ai rotulele bucăţele, fă o încercare.

— Ah! Rahat! făcu şi se năpusti.

I-am zdrobit genunchiul drept.

Clătinându-se merse înainte.

I-am zdrobit genunchiul stâng.

Se prăbuşi.

— Ce-ai căutat, ai găsit, m-am plâns.

S-a răsucit din mijloc şi, sprijinindu-se pe amândouă braţele, ajunse să se ridice în capul oaselor.

— Nu credeam, că te ţin bateriile s-o faci, spuse el cu dinţii strânşi.

I-am vorbit lui McCloor la spital. Era culcat pe spate, cu capul ridicat pe două perne. Avea pielea cenuşie şi trasă în jurul gurii şi ochilor, dar nimic altceva nu arăta cât suferă.

— Al dracului m-ai zdrobit! spuse el la intrarea mea.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu mă plâng. Am căutat-o cu lumânarea.

— Pentru ce l-ai omorât pe Holy Joe? am zis, fără nici o introducere, trăgând un scaun lângă pat.

— Ţţ, ţţ... ai greşit numărul...

Am început să râd şi i-am spus că eu eram în camera lui Joe când s-a întâmplat treaba asta.

McCloor surâse şi replică:

— Îmi tot spuneam eu că te-am mai văzut pe undeva. Asta era. Nu mă prea interesa moaca ta atât timp cât nu mişcai labele.

— De ce l-ai ucis?

Făcu o mutră, încreţi ochii, gândi un moment şi răspunse:

— A mierlit o gagică pe care o cunoşteam.

— El a ucis-o pe Sue Hambleton? am întrebat.

Mă privi lung înainte de a răspunde:

— Mda.

— Cum îţi explici asta?

— Rahat! Ce să-mi explic? Sue mi-a spus. Dă-mi o ţigară.

I-am dat, i-am aprins-o cu bricheta şi am obiectat:

— Asta nu se potriveşte cu alte detalii pe care le ştiu. De fapt, ce s-a petrecut şi ce ţi-a spus ea? Poate poţi începe de la seara când i-ai făcut o vânătaie.

Cu un aer gânditor, lăsă fumul să se prelingă încet pe nări, apoi declară:

— N-ar fi trebuit s-o plesnesc peste ochi, asta aşa e. Dar bagă de seamă, toată după-amiaza fusese naiba ştie unde şi nu voia să-mi spună unde a fost, atunci ne-am luat la harţă. Ce zi e... joi dimineaţă? Atunci, luni a fost. După meci, am plecat şi am petrecut noaptea într-o cameră mobilată pe Army Street. M-am întors pe la 7 a doua zi dimineaţă. Sue era bolnavă ca un câine, dar n-a vrut să chem doctorul. Da' să ştii că era tare ciudat, căci murea de frică.

Gânditor, McCloor se scărpină în creştet şi trase cu sete din ţigară că nu mai rămase nimic din ea. Lăsă fumul să se filtreze printre buze şi pe nări, privindu-mă posomorât prin norul albăstrui. Apoi, declară cu bruscheţe:

— Scurt, a dat ortul popii. Da'nainte mi-a spus că a fost otrăvită de Holy Joe.

— Ţi-a zis cum?

— Am întrebat-o de mai multe ori ce are şi nu scotea o vorbă. Deodată începe să geamă c-a fost otrăvită. „Sunt otrăvită Babe”, schiaună. „Cu arsenic. Porcu de Holy Joe!”, zice. Şi pe urmă n-a mai scos o vorbă.

— A, da? Şi tu, ce-ai făcut atunci?

— M-am dus să-l caut pe Holy Joe ca să-l împuşc. Îl cunoşteam, dar nu ştiam unde are hogeagulşi nu l-am găsit până ieri. Erai acolo când am apărut. Zulisem o maşină şi am garat în Turk Street ca să pot s-o şterg. Când m-am întors era un sticlete lângă ea. Mi-am zis că poate ştie că-i furată şi aşteaptă să vadă cine vine, atunci n-am atins-o şi am luat un tramvai spre docuri. Acolo am căzut peste o

grămadă de copoi şi a trebuit să mă arunc în China Basin, am înotat până la un ponton unde alt gardian era cât pe-aici să mă vadă şi m-am bălăcit până la altul. Acolo, în fine, am reuşit să trec barajul da' înc-odată n-am avut noroc. Niciodată n-aş fi făcut semn unui taxi ocupat.

— Ştiai că Sue voia să te lase şi să fugă cu Joe?

— Nici acum n-o ştiu, mi-o întoarse el. Ştiam al dracului de bine că mă traduce, nu cu cine.

— Şi dacă ai fi ştiut-o, ce-ai fi făcut? l-am întrebat.

— Eu? (Avu un rânjet de lup). Exact ce-am făcut.

— I-ai fi lichidat pe amândoi, am spus.

Îşi frecă buza de jos cu degetul şi întrebă calm:

— Crezi c-am omorât-o pe Sue?

— Tu ai omorât-o.

— Mă doare-n cot, zise. M-am tâmpit la bătrâneţe.Dracu' mă pune să pălăvrăgesc c-un poliţai? Asta n-a adus nimănui nimic, decât necazuri. Ei bine, băiete, ai face mai bine s-o întinzi. Am terminat conversaţia.

Şi era adevărat. N-am mai scos un cuvânt de la el.

*

* *

Bătrânul mă asculta ciocănind încet în birou cu vârful unui creion lung şi galben şi ochii lui binevoitori, albaştri, în spatele ochelarilor fără montură, priveau în gol undeva deasupra capului meu. Când am adus povestea la zi, m-a întrebat cu amabilitate:

— Ce face Mac-Man?

— A pierdut doi dinţi, dar capul nu-i spart. Va fi pe picioare în două, trei zile.

Bătrânul aprobă din cap şi întrebă:

— Ce rămâne de făcut?

— Nimic. Putem s-o strângem cu uşa pe Peggy Carroll, dar e puţin probabil c-o să mai scoatem ceva de la ea. Afară de asta, avem toate rapoartele.

— Şi ce concluzie tragi?

— Sinucidere.

Bătrânul îmi adresă un surâs politicos, dar sceptic.

— Nici mie nu-mi place, am mormăit eu. Şi nu sunt încă gata să fac raportul. Dar e singura concluzie la care putem ajunge ţinând seama de toate elementele de care dispunem. Hârtia de muşte era ascunsă în spatele maşinii de gătit. Nu-i nimeni aşa de nebun să încerce să ascundă ceva de-o femeie în propria ei bucătărie. Dar femeia însăşi poate alege această ascunzătoare.

După Peggy, Holy avea hârtie. Dacă Sue a ascuns-o,o avea de la el. Ei proiectau să plece împreună şi mai aşteptau doar ca Joe, care era lefter, să găsească destui bani. Poate că Babe îi îngrozea şi păstrau otrava pe aproape să-i administreze o doză, dacă afla de proiectul lor. De altminteri, poate că oricum voiau să i-o dea.

Când am început să-i vorbesc lui Holy Joe de omor, a crezut că Babe a mierlit-o. Era poate surprins, dar surprins că asta a venit aşa repede. A fost şi mai tare când a aflat că şi Sue e moartă, dar mult mai puţin ca atunci când l-a văzut pe McCloor viu la fereastră.

Ea a murit blestemându-l pe Holly Joe şi ştia că a fost otrăvită şi n-a vrut ca McCloor să cheme un doctor. Oare asta n-ar putea însemna că s-a întors împotriva lui Joe şi a înghiţit ea însăşi otrava în loc să i-o dea lui Babe? Otrava ascunsă pentru ca Babe să n-o găsească. Dar chiar de ar fi găsit-o, nu-l văd în rolul de otrăvitor. E prea violent. Doar dacă nu a surprins-o încercând să-l otrăvească şi atunci a silit-o să înghită ea otrava. Dar asta nu explică urmele de arsenic din păr, vechi de o lună.

— Şi ipoteza sinuciderii explică? întrebă Bătrânul.

— N-ar fi imposibil, am zis. Nu începeţi să-mi demolaţi teoria. Şchioapătă destul şi aşa. Dar dacă s-a sinucis de data asta, poate că a mai încercat şi înainte, - să zicem, după o ceartă cu Joe, acum o lună, - şi a ratat. Prin urmare ar fi avut arsenic în corp. Nu există nici o probă valabilă că a mai înghiţit de acum o lună până ieri.

— Nici o probă valabilă, protestă politicos Bătrânul, în afara raportului de autopsie: otrăvire cronică.

Nu eram genul care să se lase tulburat de concluziile experţilor.

— Se bazează pe o mică cantitate găsită în corp - inferioară dozei mortale. Şi cantitatea găsită în stomac după moarte depinde de ce a vomitat înainte de a muri.

Bătrânul îmi surâse cu blândeţe.

— Dar nu eşti gata - aşa spui - să-ţi expui teoria într-un raport? Între timp ce-ţi propui să faci?

— Dacă nu-i nimic de făcut aici, m-aş duce acasă să fac o şedinţă de afumarea creierului cu ţigări Fatimas şi să încerc să fac un bilanţ al întregii daraveri. Cred că o să-mi procur un exemplar din „*Contele de Monte Cristo*" şi am să-mi arunc ochii prin el. Nu l-am mai citit de când eram puşti. Se pare că cartea fusese învelită în hârtia de muşte, doar ca să facă un pachet destul de gros ca să poată fi bine înţepenit între zid şi maşina de gătit, ca să nu cadă. Dar poate e totuşi ceva în carte. Oricum, vreau să verific.

— E ceea ce am făcut ieri seară, murmură Bătrânul.

— Şi? am întrebat.

Scoase o carte din sertarul biroului, o deschise la o pagină marcată cu o foaie de hârtie şi mi-o întinse, indicându-micu degetul rozaliu un paragraf.

— Să presupunem că iei un miligram din această otravă în prima zi, două miligrame în a doua zi şi aşa mai departe. După zece zile ai absorbit un centigram: după douăzeci de zile, mărind doza cu un alt miligram vei fi absorbit trei sute de centigrame. Adică, o doză pe

care o vei suporta fără nici un inconvenient şi care ar fi extrem de periculoasă pentru oricare altă persoană ce n-ar fi luat aceleaşi precauţiuni. Astfel, la sfârşitul lunii, bând apă dintr-o carafă, ai putea ucide persoana care ar bea şi ea această apă, fără ca tu însuţi să observi, - în afara unei uşoare indispoziţii, - că o substanţă otrăvitoare era amestecată în apă.

— Deci, iată explicaţia, am spus. Asta e. Le era frică să fugă fără să-l ucidă pe Babe, ştiind foarte bine că-i va urmări. Ea a încercat să se imunizeze cu arsenic obişnuindu-şi organismul cu doze din ce în ce mai puternice ceea ce i-ar fi permis, când ar fi strecurat o doză bună în mâncarea lui Babe, să mănânce şi ea fără nici un pericol. Ar fi fost bolnav, dar ar fi scăpat şi poliţia n-ar fi putut să-i pună în spinare moartea lui Babe, pentru că ea înseşi ar fi consumat din hrana otrăvită.

Toate astea se potrivesc perfect. După cearta de luni seara, când i-a scris un bilet lui Joe, implorându-l să grăbească plecarea, a încercat să accelereze imunizarea şi a crescut rapid dozele şi aşa a luat o doză prea mare. Pentru asta l-a blestemat pe Joe înainte de a muri; planul era al lui.

— Poate că a exagerat doza ca să activeze procesul, încuviinţă Bătrânul, dar nu neapărat. Există oameni care posedă facultatea de a putea înghiţi cantităţi excesive de arsenic fără primejdie dar se pare că e un fel de dar natural, o singularitate a constituţiei lor. Normal, orice persoană care-şi asumă acest risc va ajunge la acelaşi rezultat ca şi Sue Hambleton: se va intoxica lent până când rezultatul cumulat va fi destul de violent pentru a-i provoca moartea.

Babe McCloor a fost spânzurat pentru uciderea luiHoly Joe Wales şase luni mai târziu.

Constantin Alexe

ANTIPATIE LA PRIMA VEDERE

1

Este cât se poate de adevărat, se putea spune că la vârsta mea - nu mai mult de 40 de ani - realizasem aproape tot ce-şi poate dori un bărbat modest, cu o doză apreciabilă de bun simţ. Faima mea de avocat era recunoscută, înfăţişarea - mai mult decât agreabilă. În consecinţă, reflectam - nu de puţine ori - că norocul a fost darnic cu mine.

Cu puţini ani în urmă o cunoscusem pe Stela - frumoasa Stela, cum îi spuneau mai în glumă, mai în serios, prietenii. Şi, slavă Domnului, de aşa ceva nu ducea lipsă, lucru ce nu-mi era indiferent. În scurtă vreme ne-am căsătorit. În ceea ce mă priveşte, eram fericit, iar Stela părea să fie, sau cel puţin aşa îmi spunea mie.

Un singur lucru, minor de altfel, umbrea într-o anumită măsură existenţa noastră. Pe vremea când am cunoscut-o, Stela avea o prietenă, Clara, o fată de aceeaşi vârstă, dar cu totul altfel decât cea care avea să-mi devină soţie. Clara nu era calmă, ci, dimpotrivă, avea o fire energică - chiar repezită, fapt ce nu părea ca pentru Stela - înaltă şi suplă, cu un aer de manechin, dar cu un suflet de înger -

să fie deranjant. Un mic renghi al soartei, bombăneam eu uneori, fără a încerca să influenţez relaţiile dintre ele, deşi respectiva îmi era antipatică.

Ca şi în alte veri, în anul acela ne-am hotărât să ne petrecem concediul la Neptun, perlă a litoralului românesc al Mării Negre. Ca de obicei, Stela a plecat înaintea mea cu două săptămâni, însoţită de prietena ei, Clara, ce urma să-i ţină de urât, până la venirea mea. Mi-a trimis vreo două ilustrate cu banalele „Vremea este frumoasă" şi „Te aştept cu nerăbdare". Ziua când trebuia să plec se apropia, bagajele erau făcute, când...

Într-o dimineaţă, telefonul zbârnâi agasant:

— Alo, domnul Sorescu? O chestiune urgentă. Vă rog să m-ascultaţi. Ştiu că urmează să plecaţi în concediu, dar, cu scuzele de rigoare, aş insista să mă apăraţi într-un proces... Numele meu este Barbu, Nicolae Barbu, şi ţin în mod deosebit la asistenţa dumneavoastră. Sunt învinuit de comiterea unei crime şi... sunt nevinovat. (Interlocutorul meu ezită puţin, bănuind probabil zâmbetul meu neîncrezător).

— Dar, domnule, nu vă cunosc. Cine v-a îndreptat spre mine?

— Nimeni, în afara faimei dumneavoastră. Vă implor să nu mă refuzaţi.

Evident, a trebuit să mă predau - fie vorba între noi, devenisem curios -, aşa încât, o jumătate de oră mai târziu, aveam în faţă un tânăr de 28-30 de ani, cu o înfăţişare de atlet şi cu o privire pe care aş fi catalogat-o imediat drept cinică. Intrând direct în subiect, omul îmi spuse că era acuzat de asasinarea prietenei sale, o anume Roxana, care fusese găsită moartă în apartamentul ei, ca urmare a unei lovituri de cuţit bine plasată, în noaptea de 2-3 iulie.

— Dar, de fapt, o iubeai pe această Roxana?

— Să fim serioşi, domnule avocat. Roxana nu era genul de femeie pe care s-o iubeşti... Este adevărat, te incita, te făcea eventual gelos,

dar nu reuşea să-ţi stârnească o reală pasiune. Mai mult decât atât; pentru ea, fidelitatea în dragoste era numai o jalnică prejudecată. Mi-a plăcut, recunosc, dar de aici şi până la crimă este o distanţă mare. Vedeţi..., ştiam că mă înşeală, dar aceasta nu era nici pe departe un motiv pentru a comite un act disperat.

Şi totuşi, se părea că poliţia judeca altfel.

— Domnule Barbu, ce-ai făcut dumneata în noaptea cu pricina? Se pare că anchetatorii nu au fost mulţumiţi de alibiul pe care l-ai oferit...

— Ce să vă spun... (omul părea puţin dezorientat). În noaptea de 2 spre 3 iulie, mă întorceam de la Neptun, unde dădusem o raită, după o discuţie destul de aprinsă cu Roxana.

— Ai fost singur acolo?

— Din păcate, da!

— Ei, chiar aşa? mă arătai eu neîncrezător. Nu găseşti nici măcar un cunoscut care să fie martorul prezenţei dumitale în acel loc, şi încă în plin sezon? Este cât se poate de ciudat.

— Ciudat sau nu, asta-i realitatea. N-am stat acolo nici măcar 24 de ore, răstimp în care n-am întâlnit nici un cunoscut. Dar... staţi o clipă! Tânărul părea că gândeşte intens. Ceva, ceva tot s-a întâmplat. Dar nu ştiu dacă-mi va fi de folos, păru el descurajat.

— Spune, totuşi!

— Să vedeţi... Plimbându-mă pe plajă, după miezul nopţii, o blondă, cum poţi întâlni cu zecile în timpul sezonului, singură, mi-a cerut o ţigară. Am servit-o, i-am aprins-o, după care m-am aşezat lângă ea. Eram într-o stare de spirit contradictorie. Nu ştiam care era starea ei de spirit, dar fără prea multe vorbe sau formalităţi - ca să mă exprim mai delicat - a fost... a mea.

— Era o profesionistă obişnuită? Ţi-a spus cum o cheamă?

— Nu cred; nu numai că nu mi-a cerut nimic, dar - la plecare -, când am dorit să-i aflu numele, m-a refuzat. Reţin că venise cu un

Ford de culoare bej şi că..., pe coapsă, avea o aluniţă ceva mai mare, care prin forma ei mi-a sugerat un cap de câine. Nu purta verighetă; probabil nu era căsătorită. La plecare, i-am lăsat ca amintire un breloc, în forma unui disc solar. Fleacuri, nu-i aşa? Nimic din care să poţi încropi un alibi!

2

Aşadar, poliţia îl acuza pe Nicolae Barbu, fiindcă găsise amprentele lui în toată casa (era normal, de luni de zile o vizita foarte des pe Roxana), pentru că femeia îl înşela evident şi pentru că împricinatul nu putea justifica cum a petrecut noaptea de 2 spre 3 iulie, răstimp în care prietena sa fusese asasinată. Dacă Nicolae Barbu putea să dovedească prezenţa sa la Neptun, era salvat!

Cu modestele mele posibilităţi, am reuşit să amân începerea procesului, grăbindu-mă să ajung acolo unde Stela mă aştepta. Am regăsit-o bronzată, caldă, prevenitoare şi parcă mai frumoasă decât în urmă cu 15 zile. Era exact ce-mi trebuia după agitaţia din Capitală şi a tribunalelor, după un an de muncă epuizantă. Înţelegând necesitatea de a-şi îndepărta prietena cel puţin un timp, chiar în prima seară Stela a organizat o cină simplă, dar foarte plăcută, în doi, în camera hotelului. Mai târziu, la lumina slabă a veiozei, admirându-i supleţea şi tinereţea trupului, am remarcat puţin tulburat faptul că pe coapsa dreaptă avea o aluniţă care, într-un fel, semăna cu un minuscul cap de câine. În mintea mea plutea impresia, că, de curând, cineva îmi vorbise de acest lucru, dar nu-mi aminteam cu precizie. Când aproape renunţasem să mă mai gândesc, copleşit poate şi de frumuseţea şi prospeţimea femeii de lângă mine, mi-am adus aminte de cel care îmi devenise client. Brusc, am privit mâna Stelei şi am încremenit - verigheta lipsea.

Am început să gândesc în viteză: Stela venise într-adevăr aici cu un Ford bej; Stela era blondă, de o frumuseţe un pic standard, cum găseşti cu zecile pe litoral; Nicolae Barbu îmi vorbise de o tânără blondă, fermecătoare, ce părea necăsătorită... M-am auzit întrebând ca un dobitoc:

— Draga mea, nişte cunoscuţi - care credeau că mă găsesc cu tine aici - mi-au spus că m-au căutat în noaptea de 2 spre 3 iulie şi nu m-au găsit. Cum se face că n-au dat de tine?

— De asta îţi arde ţie acum, când suntem împreună după atâta vreme, răspunse femeia întorcându-se pe-o parte. În noaptea de 2 spre 3? Probabil că am fost, ca de obicei, cu Clara, să mâncăm undeva şi apoi ne-am plimbat pe faleză. Aşa că nu este de mirare...

Într-adevăr, nu era de mirare. În ceea ce mă priveşte, eram aproape sigur că mă înşelase cu Nicolae Barbu. Îmi imaginam tot felul de scene, una mai deochiată decât alta, dar asta poate că era numai în imaginaţia mea. Din scenariul construit de mine însumi poate că lipseau anumite elemente, pe care numai eu trebuia să le deduc. Voi avea această putere? Probabil că da - tot eu am fost acela care mi-am dat răspunsul cât mai potrivit în aceste împrejurări. Iată de ce, nu-mi mai rămânea decât să găsesc - scotocind prin lucrurile ei - brelocul de care-mi vorbise cel care la un moment dat, poate că fără să vrea, mi-a tulburat liniştea, o linişte instaurată printr-o convieţuire pe care eu o consideram normală de ani buni. Dar mă puteam înşela, aspect ce nu-mi era deloc străin. Am căutat cu o anumită discreţie timp de câteva zile, dar nu am găsit ceea ce - după părerea mea – trebuia.Înpofida lipsei acestei probe - pe care o consideram finală - liniştea mea, încrederea mea se pulverizaseră ca şi când n-ar fi existat. Mi-am amintit, poate fără să vreau, că ei îi displăceau multe lucruri: să petreacă câteva zile singură pe litoral, să evite să meargă de una singură în localurile de noapte, chiar dacă atracţiile erau bine dimensionate, iar banii - de ce să-l mânii pe Cel

de Sus - nu lipseau. Începuse, din nefericire, să-mi fie clar: din teama de a nu da ochii cu partenerii aventurilor ei fugitive. Convingerea mea este că asta era realitatea, o realitate care - de ce să mint - mă exaspera. Totuşi, mă perpeleam de unul singur - şi nu-mi era deloc uşor -, fără a-mi exterioriza gelozia care mă sfâşie precum o gheară nevăzută. Iată însă că atunci când mă aşteptam mai puţin, veni şi lovitura de graţie. Într-o dimineaţă, Stela mă părăsi moţăind la soare şi se duse pentru a se încredinţa îmbrăţişării calde a valurilor. La întoarcere, cu o fizionomie radioasă, îmi arătă în palmă un breloc auriu, ca un soare miniatural sclipitor, spunându-mi:

— Uite ce am găsit pe plajă! Îţi place?

În momentul respectiv am avut nu numai confirmarea faptului că nu-l uitase pe Nicolae Barbu, dar am înţeles că păstra acel blestemat obiect, pentru că amintirea bărbatului - fie el iubit de o clipă - nu i se ştersese din minte. Se pare că în acea clipă m-am hotărât s-o omor. Eram probabil singurul om din Univers care ştiam precis că Nicolae Barbu este nevinovat, şi aveam să distrug dovada, chiar dacă eu eram cel care voi deveni incriminat.

3

Apoi, cele ce au urmat s-au derulat cu repeziciune, ca un vis urât, din nefericire bine programat şi pus la punct. Eram doar avocat, un om obişnuit cu procesele, cu anchetele, probe şi expertize. Ştiam cum trebuie să procedez, astfel încât să ofer impresia unui accident nenorocit.

Aşadar,în zilele următoare, am închiriat un mic vas cu pânze şi m-am îndepărtat împreună cu ea spre un mic golf pe care, în mod obişnuit, turiştii îl evitau, întrucât acolo erau nenumărate stânci. După ce m-am îndepărtat la o distanţă apreciabilă de mal, asigurându-mă de singurătatea locului, am manevrat în mod

complicat şi contradictoriu, până când barca s-a răsturnat. Evident, Stela - care nu ştia să înoate - a fost aruncată de valuri spre malul stâncos. După câtva timp, fiind sigur că nu mai trăieşte, am început să mă agit şi să ţip, chemând ajutoare. Ele au apărut, dar dacă în ceea ce mă priveşte au putut face ceva, scoţându-mă epuizat din apă, referitor la Stela orice încercare de readucere la viaţă a fost sortită eşecului. Moartă părea şi mai nevinovată, dar eu mi-am propus să nu mă mai las impresionat. Formalităţile cu poliţia au fost relativ facile: eram cunoscut ca un soţ iubitor, la prima vedere accidentul părea unul simplu, în general, nici nu cred că a existat măcar suspiciunea că mi-aş fi asasinat soţia.

M-am întors în Capitală şi, după scurt timp, mi-am reluat activitatea. Intenţionam să-mi desăvârşesc răzbunarea apărând prost pe cel care, oricum, avea să fie condamnat, întrucât alibiul lipsea.

Triumfam în ceea ce mă priveşte, când o probă neaşteptată, zdrobitoare, avea să conducă la acuzarea mea de omor: un film, un banal film tras de un amator ascuns după stânci, situat însă prea departe pentru a putea interveni. Amatorul nu era altul decât Clara, prietena răposatei mele soţii, care - în calitatea sa de martor ocular - a întărit cele dovedite îndeajuns de peliculă. De ce îl oferea aşa de târziu justiţiei? Din pură perversiune - este impresia mea. Nu a intenţionat altceva decât să mă lase să mă bucur de triumful meu, să cred că am reuşit să păcălesc toată lumea, în aşa fel încât lovitura să fie cât mai bine percepută.

Înainte de a fi judecat şi condamnat, am aflat că poliţia dăduse de urma adevăratului asasin al Roxanei şi că Nicolae Barbu fusese eliberat.

Şi toate acestea mi s-au tras din pricina Clarei, pe care - instinctiv - n-am putut s-o sufăr din prima clipă în care am cunoscut-o.

Agatha Christie

O PERECHE ABILĂ

— E foarte ciudat, spuse Joyce Lemprière, dar nu-mi face prea mare plăcere să vă povestesc întâmplarea asta. S-a petrecut demult, mai precis acum cinci ani, dar încă mă urmăreşte. Iar tabloul pe care l-am pictat atunci, în acel loc, păstrează în întregime atmosfera în care am trăit. La prima vedere pare doar o schiţă a unei stradele în pantă din Cornwall. Imaginea e însorită, dar îndărătul veseliei, a strălucirii se ascunde ceva sinistru, care nu poate să nu ţi se strecoare în suflet. N-am vrut să vând tabloul, îl păstrez pentru mine, dar nu-l privesc niciodată.

Povestea s-a petrecut la Rathole, un mic sat din Cornwall, un loc foarte pitoresc, chiar prea pitoresc.

— Da, îl ştiu, oftă Raymond West, foarte pitoresc, dar neadăpostit şi cu nişte drumuri foarte înguste.

— Da, toate drumurile care duc acolo sunt înguste şi accidentate... Dar să ne întoarcem la ce vă spuneam. Mă dusesem în Cornwall pentru cincisprezece zile ca să pictez. La Rathole există un vechi han cu numele de The Polharwith Arms. Se spune că este singura clădire rămasă în picioare după bombardamentul spaniol de pe la o mie cinci sute şi nu ştiu cât.

— Un bombardament, protestă Raymond, încruntându-se. Caută şi tu să respecţi cât de cât istoria!

— În orice caz, au debarcat cu tunuri undeva pe coastă, au tras şi au distrus case. Dar asta n-are importanţă. Hanul e încântător, păstrează stilul epocii şi are în faţă, la intrare, o mică verandă susţinută de patru stâlpi. Descoperisem un colţ minunat şi mă pregăteam să pictez, când pe colină apăru o maşină care cobora. Desigur că avea să se oprească la han, chiar în clipa când asta mă deranja cel mai mult.

Un bărbat şi o femeie coborâră din maşină. Nu le-am dat atenţie; am remarcat doar că ea purta o rochie de stambă mov şi o pălărie de aceeaşi culoare. Spre marea mea bucurie, bărbatul se înapoie la maşină pentru a o duce puţin mai departe pe chei, unde o lăsă.

La înapoiere, trecu prin spatele meu, se îndreptă spre intrarea hanului. Chiar în clipa aceea apăru o altă maşină veche, prăpădită, condusă de o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată, de un roşu aprins cum nu mai văzusem niciodată şi cu o pălărie de paie cu boruri foarte mari.

Nu opri în faţa hanului ci îşi continuă drumul în direcţia unde se afla cealaltă maşină. Acolo opri şi coborî. Văzând-o, bărbatul care trecuse prin spatele meu exclamă puternic, entuziasmat:

— Carol! Extraordinar, minunat! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te întâlnesc în acest colţ îndepărtat. Sunt ani de când nu ne-am mai văzut! Tocmai am sosit şi eu cu Margery... soţia mea, înţelegi. Trebuie să vii să ţi-o prezint.

Urcară strada împreună şi se îndreptară spre han. În clipa aceea, cealaltă femeie ieşi şi se opri în faţa lor. Abia am putut-o zări pe aceea care se numea Carol, când au trecut prin dreptul meu. Mi-a fost destul însă ca să remarc un chip puternic fardat şi o gură de un roşu violent. Mă întrebam doar dacă lui Margery îi va face mare plăcere să se afle în tovărăşia ei. N-o văzusem de aproape, dar de la distanţă părea lipsită de eleganţă, ţeapănă şi cu ifose vulgare.

Fireşte, asta nu mă privea. Dar se întâmplă uneori să prinzi în fugă aspecte ale vieţii care te îndeamnă la unele presupuneri. Din locul unde se aflau nu ajungeau până la mine decât frânturi de conversaţie. După câte am înţeles era vorba să meargă să facă o baie în mare. Soţul, care cred că se numea Denis, le propunea să ia un vapor şi să facă o plimbare de-a lungul coastei. La vreo 500 metri - spunea el - se afla o grotă interesantă pe care ar fi ţinut să o viziteze. Carol era şi ea dornică să vadă grota, dar întrucât îi displăceau vapoarele, prefera să meargă până acolo pe faleză. Până la urmă au hotărât ca cei doi soţi să meargă cu vaporul, iar Carol, pe jos, pe faleză.

Auzindu-i vorbind, mi-a venit şi mie poftă să fac o baie. Era foarte cald, mă simţeam moleşită şi nu lucram bine. Mi-am luat deci lucrurile şi m-am instalat pe plajă, într-un colţ mai retras, în dreptul grotei. Am făcut o baie minunată, urmată de un dejun excelent iar după aceea m-am apucat de lucru cu mult entuziasm.

Întregul sat părea adormit. Nu mă păcălisem; umbrele deveniseră acum mult mai expresive. Hanul forma obiectul principal al tabloului meu. O rază care cădea oblic lumina solul din faţa lui, producând un efect cu totul deosebit.

Îmi spuneam că baia şi expediţia la grotă a celorlalţi trebuie să se fi terminat cu bine. Două maiouri, unul roşu şi altul albastru închis, atârnate pe balcon, se uscau la soare.

Un mic detaliu al tabloului mă supăra. M-am aplecat să-l îndrept, iar când ridicai capul, am văzut un bărbat apărut ca din pământ, rezemat de unul din stâlpii de la intrarea hanului. Purta îmbrăcăminte pescărească şi avea o barbă neagră lungă. Dacă aş fi căutat un model pentru un căpitan spaniol crud n-aş fi putut găsi altul mai bun. Mă apucai să-l desenez în grabă, până ce nu pleca. Dar el se mişcă din locul unde era şi veni spre mine ca să-mi vorbească. Şi încă în ce chip!

— Rothole a fost cândva un loc fără pereche!

O ştiam deja şi deşi i-am spus asta, nu l-am împiedicat să-mi depene toată povestea cu bombardamentul... vreau să spun distrugerea satului şi a hangiului, ultimul om ucis de sabia unui căpitan spaniol chiar în pragul hanului. Sângele lui a curs pe trotuar şi nici până acum, după sute de ani, petele nu s-au şters.

În timp ce îmi vorbea, continuam să lucrez. Deodată însă îmi dădui seama că ascultându-i povestea, pictasem un lucru care nu exista. Pe porţiunea albă de trotuar din faţa hanului, aflată în bătaia soarelui, pictasem nişte pete de sânge. Mă gândeam cât de uşor poate fi abătut spiritul omenesc de influenţe din afară. Dar ridicând capul, încercai o nouă emoţie. Mâna mea nu făcuse decât să reproducă ceea ce văzuseră ochii: sânge pe trotuarul alb.

Am rămas o clipă nemişcată, cuprinsă de groază. Apoi am închis ochii, spunându-mi în sinea mea: „Nu fii proastă... nu-i absolut nimic”. Am deschis ochii din nou. Petele erau tot acolo.

Simţeam că nu mai puteam suporta. Oprii brusc torentul de cuvinte al pescarului:

— Eu nu văd prea bine. Nu-i aşa că acelea de acolo de pe trotuar sunt pete de sânge?

El se întoarse către mine surâzând blând, îngăduitor:

— Nu e sânge de acum, doamnă. Ceea ce vă povestesc s-a petrecut acum aproape cinci sute de ani.

— Bine, bine, dar acum... pe trotuar... şi cuvintele mi s-au oprit în gât.

Ştiam, ştiam bine că el n-are să vadă ceea ce vedeam eu.

Mă ridicai şi cu mâna tremurând începui să-mi strâng lucrurile. În acel moment însă tânărul sosit de dimineaţă cu maşina ieşi din han şi privi în stradă îngrijorat. Soţia sa apăru pe balcon şi luă costumele de baie. Tânărul porni către maşina sa, apoi se întoarse brusc, traversă strada şi se opri în faţa pescarului:

— Spuneţi-mi, vă rog, nu ştiţi cumva dacă doamna aceea care a sosit azi dimineaţă cu cea de a doua maşină s-a întors?

— Cine? Doamna aceea cu rochia înflorată? Nu, domnule, n-am văzut-o. S-a dus la grotă pe drumul de pe faleză.

— Ştiu, ştiu, am făcut baie împreună. Apoi s-a despărţit de noi şi s-a întors singură. Dar nu ştiu de ce întârzie atâta? Credeţi că i s-a putut întâmpla ceva?

— Păi ştiu şi eu?

Tânărul se repezi spre han şi începu să o strige pe soţia sa:

— Margery! Carol nu s-a întors încă. Nu ţi se pare ciudat?

N-am auzit ce i-a răspuns ea. Soţul ei însă continuă:

— Nu putem să mai aşteptam mult. Trebuie să mergem la Penrithar. Eşti gata? Mă duc să întorc maşina.

Între timp încercam să mă conving că ceea ce mi se păruse era cu totul ridicol. Când maşina cu cei doi soţi plecă, mă apropiai de han şi începui să cercetez trotuarul cu atenţie; desigur, nici urmă de sânge. Eram încă aplecată asupra trotuarului când auzii vocea pescarului:

— Credeţi că o să vedeţi petele de sânge?

Îl privii nedumerită. El continuă calm:

— Se spune pe aici că dacă cineva vede petele de sânge, asta înseamnă...

Pescarul se opri.

— Ce înseamnă? îl întrebai îngrijorată.

— Înseamnă că moare cineva în 24 de ore.

Mă trecu un fior. Nu credeam în astfel de lucruri, dar nu-mi dădeam seama ce se petrece cu mine. M-am despărţit de pescar şi am plecat buimăcită spre vila unde stăteam. În momentul când am ajuns, am zărit-o în depărtare pe femeia cu numele de Carol. Silueta ei se contura pe fondul cenuşiu al stâncilor ca o floare roşie otră-

vitoare. Pălăria ei avea culoarea sângelui. Mă cutremurai, în adevăr, peste tot vedeam numai sânge.

Mai târziu maşina ei trecu prin faţa vilei. Mă întrebam dacă şi ea se ducea tot la Penrithar. Dar maşina coti spre stânga în direcţie opusă. O priveam cum urca pentru ca apoi să dispară după colină. Respirai uşurată. Mi se părea că Rathole redevenea un mic loc liniştit, adormit.

— Dacă asta e toată povestea, spuse Raymond West, pot să dau verdictul. Petele acelea de sânge după un prânz excelent nu înseamnă altceva decât proastă digestie.

— Stai că n-am terminat, răspunse Joyce. Trebuie să asculţi cele ce au urmat. Le-am citit după două zile într-un ziar, sub titlul: *Baie de mare fatală.* Se relata cum doamna Dacre, soţia căpitanului Denis Dacre, se înecase aproape de Lander Cove, deci la o mică distanţă pe coastă. Ea şi soţul ei locuiau la hotel şi proiectaseră să facă o baie. Cum deodată se porni un vânt puternic, soţul se răzgândi şi se duse la o partidă de golf cu nişte prieteni. Doamna Dacre s-a dus deci singură să facă baie.

Văzând că întârzie, soţul ei coborî pe plajă împreună cu prietenii lui şi îi găsiră hainele lângă o stâncă. Dar nici urmă de doamna Dacre. Asta au spus ziarele imediat, dar corpul nu a fost găsit decât după o săptămână, împins de valuri la o distanţă bună de ţărm. Avea pe cap urmele unei lovituri. Fără îndoială, purtată de valuri, se izbise de o stâncă. După câte am înţeles, murise exact la 24 de ore după ce văzusem eu petele de sânge.

— Îmi pare rău, spuse Sir Henry, dar asta e doar o poveste cu fantome.

Domnul Petherick tuşi de două ori ca de obicei şi apoi interveni calm:

— Totuşi există un detaliu care îmi dă de gândit: acea lovitură de la cap. Evident, nu putem înlătura ipoteza unei crime, dar nu văd

nici un punct de reper. Halucinaţia domnişoarei Lemprière sau, dacă vreţi, viziunea sa, este desigur interesantă, dar nu duce la nimic.

— Proastă digestie şi coincidenţă, spuse Raymond. Şi în orice caz, nu putem fi siguri că personajele au fost aceleaşi.

— În ce mă priveşte, spuse Sir Henry, împrejurările îmi par dubioase, dar ca şi domnul Petherick nu găsesc nici un punct de reper.

Joyce privi atunci întrebător spre domnişoara Marple care îi răspunse surâzând:

— Şi eu, dragă Joyce, găsesc că n-ai fost deloc precisă. Dar, fireşte, văd lucrurile în chip diferit. Fiind femei, ne putem da seama de valoarea detaliului vestimentar. E o problemă care nu poate fi supusă unui bărbat. Trebuie că a fost o schimbare foarte rapidă. Ce femeie rea! Şi ce bărbat ticălos!

Joyce îşi aţinti privirea asupra ei:

— Domnişoară Marple, vreau să spun... cred... sunt convinsă că dumneavoastră cunoaşteţi adevărul.

— Realitatea este că mie mi-e mult mai uşor să trag unele concluzii, decât dumitale. Fiind artistă, te integrezi în atmosferă, pe când eu văd faptele. Picăturile de sânge au căzut pe trotuar de la costumul de baie care atârna deasupra. Şi costumul fiind roşu, nu şi-au putut da seama nici chiar criminalii.

— Scuzaţi-mă, vă rog, domnişoară Marple, interveni Sir Henry, dar am impresia că dumneavoastră şi domnişoara Lemprièreştiţi despre ce e vorba, pe când noi, ceilalţi, plutim în necunoscut.

— Lăsaţi-mă deci să vă spun sfârşitul poveştii, zise Joyce. Un an mai târziu, mă aflam într-o mică staţiune balneară pe coasta de est, când deodată am avut emoţia ciudată pe care o încerc ori de câte ori mi se întâmplă să retrăiesc un fapt din trecut. În faţa mea, pe trotuar, se aflau o femeie şi un bărbat care salutau pe o a treia persoană,

îmbrăcată într-o rochie roşie înflorată: „Carol - spuse bărbatul - extraordinar, minunat! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te întâlnesc după atâţia ani în acest colţ îndepărtat. O cunoşti pe soţia mea? Joan, iată o prietenă bună. Domnişoara Harding”.

Pe bărbat l-am recunoscut imediat. Era acelaşi Denis pe care îl văzusem la Rathole cu un an în urmă. Dar soţia era alta şi se numea Joan, nu Margery. Era însă acelaşi tip de femeie tânără, ştearsă şi îmbrăcată fără gust. I-am auzit şi de astă dată vorbind despre o baie în mare.

Şi atunci n-am mai stat pe gânduri şi m-am dus glonţ la poliţie. Îmi spuneam că vor crede despre mine că mi-am pierdut minţile, dar nu-mi păsa. Iar cele ce au urmat au dovedit pe deplin că aveam dreptate.

Se afla acolo un detectiv de la Scotland Yard, sosit anume pentru această afacere. Poliţia îl suspecta de mai mult timp pe Denis Dacre. De fapt acesta nu era numele său adevărat. Îşi schimba numele de fiecare dată când urma să dea o lovitură. Îşi căuta victimele în rândul fetelor tinere, timide şi fără multe rude sau cunoştinţe. De asemenea, se căsătorea cu ele, după câtva timp făcea o asigurare de viaţă pe o sumă importantă în folosul său iar după aceea... ah, ce îngrozitor!

Tânăra cu numele de Carol era adevărata lui soţie şi erau complici. Societăţile de asigurare au început să aibă unele bănuieli şi astfel a pornit urmărirea. Denis sosea în câte o mică staţiune balneară împreună cu noua lui soţie. Apoi sosea şi cealaltă femeie şi porneau să facă baie împreună. Acolo cei doi complici ucideau victima. Carol îşi trăgea repede pe ea îmbrăcămintea acesteia şi astfel travestită se întorcea cu vaporul împreună cu Denis. Tot împreună părăseau localitatea după ce se interesau îngrijoraţi de soarta aşa-zisei Carol. Ajunsă într-un loc unde nu putea fi văzută,

femeia cobora, îşi îmbrăca straiele ei de un roşu aprins, îşi refăcea la loc machiajul bătător la ochi şi se întorcea pe jos să-şi ia maşina.

Aveau grijă întotdeauna să observe sensul curenţilor apei pentru a hotărî locul unde aşa-zisul accident putea avea loc. Cred că atunci când au ucis-o pe biata Margery sângele a ţâşnit pe costumul de baie al lui Carol şi acesta fiind roşu - aşa cum spunea adineauri domnişoara Marple - nu l-au observat. Când au pus costumele pe balcon la uscat, sângele s-a scurs. Ah, îl văd încă!

— Exact, spuseSir Henry, îmi amintesc acum foarte bine. Individul se numea în realitate Davis. Uitasem că printre numeroasele sale nume false, figura şi acela de Dacre. Da, o pereche extraordinar de abilă. M-am întrebat cum de nu au fost remarcate acele multiple schimbări de identitate. Cred în adevăr - aşa cum spunea domnişoara Marple - că îmbrăcămintea e mai uşor de identificat decât figurile. Era un aranjament foarte subtil şi, deşi bănuit, Davis se făcea uşor confundat cu alte personaje; în plus, se punea întotdeauna la adăpostul unor alibiuri de neînlăturat.

— Domnişoara Marple, spuse Raymond, cum se face că deşi duceţi o viaţă atât de liniştită nu vă surprinde nimic?

— Cred că în lumea aceasta lucrurile se petrec de multe ori în acelaşi chip, răspunse domnişoara Marple. Vă amintiţi de acea doamnă Green? Îşi îngropase cinci copii şi fiecare avea viaţa asigurată în folosul ei. Asemenea situaţii este imposibil să pară curate.

Apoi oftă adânc:

— Se petrec multe lucruri urâte în micile noastre sate. Poate că sunteţi prea tineri ca să vă daţi seama până unde poate merge uneori răutatea omenească.

Ioan Georgescu

NU POŢI SĂ TE-ASCUNZI...!

1

Inginerul Sorin Lupaşcu depunea eforturi vizibile pentru a-şi estompa emoţia ce se dovedea tot mai copleşitoare. Pentru el, în acele clipe, era vital să aibă mintea limpede. Dorea să înţeleagă..., să găsească cele mai potrivite răspunsuri la întrebările care-l chinuiau. Nu putea să îndepărteze imaginea soţiei sale moarte în patul conjugal, a camerei într-o cumplită dezordine, a inelului cu pietre preţioase pe care îl dăruise cu atâta plăcere şi dragoste cu puţine săptămâni în urmă, cadou costisitor prilejuit de aniversarea căsătoriei lor... Apoi cordonul telefonului strâns în jurul gâtului ei, chipul crispat până la desfigurare al soţiei sale, uşa dinspre etajul al doilea deschisă... Acum nu mai simţea decât o durere cruntă în cap şi nişte crampe puternice în stomac. Ca prin vis auzea vocea prietenului său, Radu Petrescu, care răspundea la întrebările ofiţerului de poliţie.

— Dacă am văzut starea în care era Sorin, spunea Radu Petrescu pe un ton puţin nesigur, ei bine, l-am dus acasă.

— La ce oră aţi ajuns la domiciliul domnului Lupaşcu?

— Cred că era nouă şi jumătate. Îmi amintesc că am aruncat o privire la pendula de pe perete când am părăsit barul. Arăta ora

nouă. Iar ca să ajungi din centru la locuinţa prietenului meu durează aproximativ o jumătate de oră.

— Aşadar, după opinia dumneavoastră, domnul Lupaşcu se întrecuse cu băutura şi a fost necesar să-l conduceţi până acasă.

— Este absolut exact, domnule căpitan.

— Soţia lui era acasă?

— Ce să vă spun...,nu mi-am dat seama.

Răspunsul lui Radu îl determină pe Sorin Lupaşcu să tresară. Până în acel moment nu fusese capabil să urmărească decât frânturi din relatarea prietenului său, dar de această dată fu surprins.

— Luminile erau aprinse în casă?

— Da! După toate probabilităţile Angela era acasă. Jos era lumină, dar pe ea n-am văzut-o.

— Deci, ceea ce v-a determinat să credeţi că totuşi Angela Lupaşcu era acasă este faptul că lumina era aprinsă jos, concluzionă căpitanul.

— Cred că da.

„Radule, ar fi dorit să spună Sorin Lupaşcu, ea era acasă. Am văzut-o la fereastră după ce am coborât din maşină. Îmi amintesc bine că privea afară”.

„Dar dacă totuşi Radu n-a observat-o? Totodată, este posibil ca ea să nu fi fost la fereastră şi mie să mi se fi părut numai că o văd. După ce băusem atât de mult, acest lucru ar fi fost posibil. Fără îndoială, Radu a spus adevărul. Nu avea motiv să mintă”, completă, mai liniştit, în gândul său Sorin Lupaşcu.

— Foarte bine, spuse poliţistul. Şi după ce aţi ajuns acasă...?

— Am intrat în biroul lui Sorin, l-am aşezat pe o canapea, l-am învelit cu ce am găsit la îndemână, după care am plecat acasă. Angela nu a apărut şi nici n-am auzit-o. Apoi, astăzi după-amiază am primit telefonul lui Sorin.

— Domnul Lupaşcu?

Sorin tresări iarăşi, fixându-şi privirea asupra bărbatului care stătea la birou. Ţinuta sa era impecabilă. Avea ochi albaştri, care nu clipiră când întrebă:

— Sunteţi de acord cu afirmaţiile domnului Petrescu?

Sorin Lupaşcu ridică din umeri uşor descumpănit:

— Nu... Nu ştiam că avea un amant, îngână el, mirându-se singur că poate spune ceva.

— Lăsaţi asta... Vom discuta mai târziu pe o astfel de temă. Avem timp suficient. Spuneţi-mi acum dacă aveţi ceva împotriva celor declarate de prietenul dumneavoastră.

— Îmi amintesc cu certitudine că am intrat împreună în bar pentru a servi un păhărel. De asemenea, ştiu că m-am urcat în maşina lui Radu. Despre tot ceea ce a urmat nu sunt însă sigur. Eram atât de confuz!

— Domnule Petrescu, spuse căpitanul, vă mulţumesc că aţi venit.

— Domnule căpitan, credeţi că prietenul meu va fi reţinut mult timp aici?

— Nu ştiu ce să vă răspund... Aş dori să ascult şi versiunea sa.

— Totuşi, dacă nu vă inoportunez, pot să aştept?

— Nu este nici o problemă, numai că s-ar putea să aveţi cam mult de aşteptat.

— Atunci...

Radu ezită câteva minute, după care privi spre prietenul său.

— Sorine, cred că mă înţelegi, mă voi duce acasă... Mioara, copiii... Mioara are să fie îngrijorată.

— Sigur că da, Radu!

— Când termini, te rog să ne dai un telefon. Sau, mai bine, ia untaxi şi vino la noi! Te aşteptăm...

— Bine, voi lua un taxi, Radule. Îţi mulţumesc!

— Domnule căpitan...

Radu Petrescu era încurcat şi căuta cele mai potrivite cuvinte pentru a-şi exprima gândurile.

— Domnule căpitan, vă voi atrage atenţia asupra unui aspect pe care trebuie să-l reţineţi. Sorin şi cu mine ne cunoaştem de mult timp... Suntem foarte legaţi sufleteşte. Dar Angela, soţia lui Sorin, şi cu mine aveam vederi diferite în foarte multe privinţe. Acesta este motivul pentru care a seară nu m-a preocupat ideea de a vedea dacă era acasă. Am socotit că îl pot aşeza pe Sorin pe canapeaua din birou şi...

Radu se opri şi ezită din nou...

— În realitate, nu era un conflict făţiş, nimic serios.. Dar eram firi diferite, fiecare îşi avea personalitatea sa.

— Da, ştiu cum se petrec lucrurile în asemenea situaţii.

Radu Petrescu se îndreptă spre uşă, se opri o clipă, privi rapid spre Sorin şi apoi părăsi biroul.

Inginerul Sorin Lupaşcu îl privea fix pe poliţist în vreme ce acesta schimba banda din magnetofon. Durerea de cap se accentuase, iar junghiurile din abdomen deveniră şi mai ascuţite. Regreta faptul că băuse atât de mult alcool.

— Şi acum, domnule Lupaşcu, spuse căpitanul Mircea Sava, preferi să-ţi pun eu întrebări sau poţi să-mi relatezi singur lucrurile, aşa cum le cunoşti dumneata?

— De unde să încep?

— Să zicem de ieri. Mai precis de când te-ai trezit în dimineaţa zilei de ieri.

2

Sâmbătă fusese o zi însorită, liniştită, o zi bună pentru o partidă de tenis, dar mai rămăseseră unele treburi neterminate în cursul săptămânii. În plus, se ivise perspectiva unui nou client. Sorin

Lupaşcu se trezise pe la ora nouă cu presentimentul că va avea o zi bună. Rămase câtva timp în pat, cu ochii aţintiţi spre tavan, fumând prima ţigară a zilei şi ascultând respiraţia liniştită a soţiei sale, care dormea în patul alăturat. Apoi se dădu jos din pat, făcu un duş, se bărbieri şi îşi pregăti micul dejun.

Angela intră în bucătărie în momentul când îşi turna cea de a doua ceaşcă de cafea. Purta o pijama şi un halat foarte strâns pe talie. Părul îi era zbârlit, iar buzele nerujate lăsate în jos îi dădeau o expresie de nemulţumire.Îiîntinse o ceşcuţă ca să-i toarne şi ei cafea.

— Iar mă doare spatele, se văită ea, întinzându-şi oasele ca o pisică, înainte de a se aşeza la masă şi de a lua de pe scrumieră ţigara pe care o fuma el. Trase adânc un fum şi începu să tuşească.

— Îţi spun Sorine, dacă nu cumpărăm alte saltele...

Fu primul semn prevestitor al unei zile rele. Buna dispoziţie cu care se sculase, începea să se destrame.

— Te duci la birou? întrebă ea.

— Da, am ceva de rezolvat.

— Opresc maşina pentru mine.

— Desigur, e sâmbătă.

— Am de făcut o mulţime de lucruri.

— Nu uita să umpli rezervorul de benzină. E aproape gol.

— Mă aşteptam. Aşa se-ntâmplă întotdeauna. Lasă-mi ceva bani!

Sorin o privi mirat:

— Dar nu ţi-a mai rămas nimic din ce ţi-am dat ieri?

— Ştii că ai haz! N-oi fi vrând să cumpăr lumea întreagă cu ceea ce mi-ai lăsat tu! Au fost cumpărături la băcănie, la măcelărie, curăţenia în casă, rufele, maşina...Ce-oi fi crezând?

Sorin scoase din portofel câteva bancnote şi le puse pe masă.

— Cred că are să-ţi ajungă, Angela. Ştii că ultimele două săptămâni au fost cam grele.

— Bine, dă-mi o ţigară!

Angela luă ziarul de pe masă, îl desfăcu şi parcurse în grabă prima pagină. Luă ţigara de la Sorin fără să-şi ridice ochii de pe ziar.

— La ce oră te întorci? întrebă ea când se pregătea să iasă din bucătărie.

— Nu ştiu, răspunse acesta în silă.

Autobuzul întârzia. Sorin Lupaşcu aştepta nerăbdător în staţia de la intersecţie. Simţea o nelinişte surdă, mocnită. Se bătu cu palma pe picior. Poate că ar fi mai bine să le lase pe toate baltă şi să se ducă să bea. Cel puţin Angela ar avea un motiv de gâlceavă.

Autobuzul se opri scârţâind, iar Sorin urcă. În afară de el mai erau puţini pasageri, fapt ce-i reaminti că era sâmbătă şi că ar fi trebuit să fie în drum spre terenul de tenis. Trecu prin faţa staţiei service unde lucra prietenul său Radu Petrescu, dar pe el nu îl văzu.

La birou se cufundă într-o serie de socoteli încurcate. Cifrele nu se potriveau şi se încăpăţână să refacă toate calculele. La ora prânzului se ridică necăjit şi se duse la un expres să guste ceva. Rezistă ispitei de a intra într-un bar. Apoi se înapoie la lucru la fel de plictisit. Pauza de la prânz nu-i schimbase starea de spirit.

Deodată fu cuprins de o dorinţă nestăvilită de a bea. Avea nevoie de o băutură tare, care să-l zgâlţâie puţin şi să-l readucă la o altă stare de spirit. Îl trecu un fior.Ştia că nu se poate opri la un singur pahar. Începu iar să lucreze, dar după o oră renunţă. Strânse toate hârtiile. Se hotărî să-i telefoneze Angelei. Poate că s-a îmbunat între timp şi ar vrea să meargă cu el să bea acel pahar de care avea atâta nevoie. Poate că l-ar asculta. Cu ea alături, s-ar opri la timp.

Telefonul sună. Auzi vocea lui Radu:

— Sorine, trebuie neapărat să te văd!

Vocea lui Radu era tremurătoare. Fără îndoială, se întâmplase ceva.

— Ce s-a întâmplat, Radule? întrebă Sorin alarmat.

— Îţi telefonez din oraş. În zece minute pot să fiu la tine. Trebuie să-ţi vorbesc.

Radu Petrescu sosi imediat. Se aşeză într-un fotoliu alăturat şi aprinse nervos o ţigară. Era îmbrăcat în costumul său de lucru.

— N-are să-ţi facă plăcere deloc, spuse el în cele din urmă. Poate că n-ar trebui să mă amestec eu în asemenea lucruri.

— Hai, dă-i drumul! Spune tot ce ai pe suflet!

— Bine, Angela a trecut pe la mine la staţie nu cu mult timp în urmă. Tocmai îşi luase benzină şi...

— Cred că face asta aproape în fiecare sâmbătă.

— Da, dar astăzi a trebuit să fac un drum în oraş. Îndată ce a plecat Angela, am primit un telefon de la o cunoştinţă care rămăsese în pană în apropierea hotelului *Continental.* Înţelegi? Nu chiar în faţa hotelului, dar destul de aproape ca să pot vedea foarte bine intrarea principală.

— Şi... şi...

— Ei bine, tocmai înlocuiam o baterie la maşina aceea, când a apărut Angela.

Sorin aştepta urmarea cu un presentiment sumbru.

— Fireşte, am recunoscut îndată maşina ta. Dar nu puteam să-mi explic de ce Angela parca maşina în zona rezervată hotelului.

— Deci după aceea ai văzut-o coborând din maşină. Nu? Continuă!

— I-a ieşit în întâmpinare un individ, chiar în faţa hotelului. Individul ieşea din hotel. S-au sărutat şi după aceea au intrat...

— Să se sărute în stradă! Imposibil, nu era Angola. Te înşeli.

— Nu Sorine, era ea. Pot să jur. Dar cine m-a pus să vin să-ţi spun toate astea! Văd că eşti gata să explodezi.

Mânia lui Sorin era ca un torent interior violent şi tumultuos, ca un râu, gata să-şi reverse apele cu furie.

— Ce-ai de gând să faci? Unde te duci?

Sorin Lupaşcu nu-şi dăduse seama că se ridicase de la birou. Era acum cu mâna pe clanţa uşii, cu ochii pironiţi încă asupra prietenului său.

— N-ar fi trebuit! N-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar nu m-a răbdat inima când am văzut-o cu un alt bărbat după atâţia ani de căsnicie. Am făcut rău?

— Ne vedem mai târziu.

— Ce-ai de gând să faci? Parc-ai vrea să...

— S-o omor?

— S-ar putea. Cred că ar trebui să merg cu tine. Să te ajut să te mai linişteşti.

— Ca să-mi ţii mâna stângă în timp ce-i înfig cuţitul cu dreapta?

— Nu, Sorine, nu vorbi aşa!

— Să mă îmbăt, Radu. Asta-i tot ce vreau să fac. Să beau în neştire. Nu sunt un asasin.

3

Sorin Lupaşcu simţea ochii albaştri ai poliţistului scrutându-l stăruitor. Se cufundă mai adânc în fotoliu, încercând să-şi reţină senzaţia de greaţă care-i venea de la crampele abdominale amestecate cu durerea cruntă de cap.

— Iată, domnule căpitan, reuşi el să spună. Asta a fost ziua de sâmbătă. Radu v-a povestit restul. O zi rea.

— Şi spui că după ce ai fost la bar, nu-ţi mai aminteşti nimic?

— Totul e foarte tulbure, domnule căpitan. Mi se pare că văd câte ceva, dar în realitate nu e nimic. Îmi amintesc vag că m-am urcat în maşina lui Radu. Cred că îmi amintesc şi că am ajuns acasă. Dar din momentul când am intrat...

— Nimic după aceea?

— Nimic. Un gol întunecos... până azi.

— Înţeleg.

Căpitanul Mircea Sava făcu o pauză.

— Atunci, astăzi! Spune-mi ce s-a întâmplat astăzi!

— Oare ziua de astăzi există cu adevărat? Continui să cred că am să mă trezesc la un moment dat şi că totul nu e decât un coşmar.

— Pentru moment, spuse poliţistul, caută să te concentrezi asupra dimineţii de astăzi. Când te-ai trezit în birou, ştiai unde te aflai?

— Da, ştiam.

Sorin Lupaşcu se străduia să-şi pună ordine în idei, dar îi era greu din cauza durerii cumplite de cap şi a crampelor. După un efort continuă:

— M-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, una din cele mai îngrozitoare dureri de cap din viaţa mea. M-am dat jos din pat şi m-am dus să-mi fac o cafea. Asta mi-a făcut bine. Ceva mai târziu, m-am întins pe pat şi am adormit din nou. Când m-am trezit era ora unu şi jumătate. Durerea de cap reîncepuse. Am luat aspirină. Un flacon întreg, dar nu mi-a făcut nimic.

— Şi descoperirea corpului soţiei? întrebă căpitanul pe un ton apăsat.

— Da, mi-am dat seama cât era ceasul. Am început să o caut pe Angela. Am căutat-o în camerele de jos. Atunci m-am înfuriat. Mi-am adus aminte de cele ce-mi spusese Radu ieri. Am urcat şi... şi am găsit-o.

— Îţi iubeai soţia, domnule Lupaşcu.

— V-aş spune, răspunse Sorin după o îndelungată tăcere, că eram căsătoriţi de douăzeci de ani.

— Dar o iubeai? Infidelitatea ei nu a...

— Angela în braţele altui bărbat! Angela sărutându-se cu un alt bărbat! Evident, un asemenea lucru m-a zdruncinat. Mariajul nostru nu a fost dintre cele mai fericite, domnule căpitan. Vorbind deschis,

soţia mea nu era o fiinţă agreabilă. N-avea duşmani, dar nu avea nici un prieten. Era o fiinţă dominatoare, egoistă, invidioasă.Dacă este posibil ca un bărbat să iubească o astfel de femeie, atunci pot să spun că o iubeam.

— A fost vreodată vorba de divorţ?

— O dată sau de două ori.

— Şi cine a vrut să divorţeze?

— Ea.

— De ce?

Căpitanuldevenea din ce în ce mai insistent.

— Beau din când în când.

— Cei mai mulţi bărbaţi beau.

— Da, dar nenorocirea este că nu ţin la băutură. Mă dă peste cap imediat. Complet.

— După cele ce s-au spus aci azi după-amiază, am şi eu aceeaşi impresie, confirmă ofiţerul.

— În mod obişnuit beau de unul singur şi mă trezesc într-un hotel, sau mai ştiu eu unde, fără bani, doborât, bolnav... Şi nu-mi mai reamintesc nimic. Este ca şi când s-ar fi lăsat o cortină.

— Şi nu te întrebi niciodată ce-ai făcut, pe cine ai întâlnit sau unde...

— Până în prezent nu.

— Şi de ce îţi pui acum asemenea întrebări?

— Fiindcă am senzaţia că mă bănuiţi că mi-aş fi omorât soţia.

— Şi ai omorât-o?

— Aş bănui mai degrabă pe un răufăcător neidentificat.

— Crezi deci că efectiv cineva a intrat în casă. S-a căţărat pe spalierul viţei de vie, a urcat pe balcon şi a intrat în casă pe uşa ce fusese lăsată deschisă ca să intre puţin aer în acea noapte călduroasă. Boabele de struguri verzi care au fost găsite strivite fac să se creadă că cineva...

— Da şi starea camerei. S-a scotocit peste tot. Şi nu uitaţi inelul care i-a fost scos de pe deget. Ea nu-l scotea niciodată.

— Domnule Lupaşcu, ce l-ar fi făcut pe un hoţ să intre în casa d-tale? Ai reputaţia unui om atât de bogat?

Această întorsătură bruscă a sensului întrebărilor îl luă pe Sorin prin surprindere. Trebui să facă un efort pentru a se adapta la aspectul nou al discuţiei. În cele din urmă spuse:

— Trebuie să recunoaşteţi, domnule căpitan că locuinţa mea are o înfăţişare deosebită. Este posibil ca răufăcătorul s-o fi privit din afară şi să-l fi ispitit. El n-a avut de unde să ştie că am la C.E.C. o sumă modestă... Nu cunoaşte datoriile pe care trebuie să le achit, n-a ştiut că nu mi-am permis până de curând să-mi cumpăr o maşină.

— Totuşi, casa are fără îndoială un aspect deosebit de plăcut.

— Am cumpărat-o în primii ani de căsătorie, când treburile mergeau altfel. Angela ţinea mult să aibă o casă frumoasă.

— Soţia d-tale avea un cont personal la C.E.C.?

Sorin Lupaşcu păru surprins:

— Ştiaţi acest lucru?

— Am găsit un carnet de cecuri în cutia de bijuterii.

— Da, Angela era un spirit independent. Ţinea să aibă banul ei. Îi dădeam când puteam. Nu în mod regulat. Au fost săptămâni când n-am putut să-i dau nimic.

— Domnule Lupaşcu, cred că ţi-ai omorât soţia. Cred că ai fost adus acasă într-o stare gravă de către Radu Petrescu, dar în acelaşi timp cred că ai simulat în mare măsură această stare. Cred că ai aşteptat până dimineaţa foarte devreme, din moment ce ai urcat pe spalierul viţei de vie, că ai pătruns prin uşa deschisă de la balcon şi ţi-ai ucis soţia în timp ce dormea. Apoi ai răvăşit toată încăperea şi i-ai smuls inelul ca să laşi impresia că mobilul crimei a fost jaful şi că ea a fost săvârşită de un bandit. Cred că ai coborât apoi în birou şi ai

dormit tot restul nopţii şi chiar după aceea. În fine, după-amiază l-ai chemat pe Radu Petrescu la telefon, afectând o criză de nervi.

— Era mai mult decât o criză de nervi, domnule căpitan, eram doborât, abrutizat complet.

— Eşti arestat, domnule Lupaşcu!

— Dar de ce l-aş fi chemat pe Radu dacă o omorâsem? De ce l-aş fi grăbit să vă anunţe? De ce n-am fugit?

— E lămurit. Să zicem că n-ai ştiut că ai omorât-o şi că nu-ţi dai seama de asta nici acum. Admit chiar că te găseai în starea despre care mi-ai vorbit. Dar crima rămâne. Ţi-ai ucis soţia!

— Motivul?

— Celălalt bărbat.

— S-ar putea susţine şi asta, spuse Sorin Lupaşcu privind în gol.

Apoi, dintr-un salt ajunse la uşă. Străbătu coridorul în fugă. Întâlni un poliţist în uniformă şi îl îmbrânci. Ajunse afară, în plină lumină a soarelui, îi atrase atenţia un taxi care staţiona. Fugi spre el, sări înăuntru şi îi spuse gâfâind şoferului:

— La aeroport! Repede de tot!

Taxiul porni în mare viteză. Dar după câteva sute de metri, într-un cartier de locuinţe, îi spuse şoferului să oprească, plăti şi coborî. Înaintă în grabă vreo cincizeci de metri, coti pe o alee până în spatele unei case care avea o scară de incendiu. Urcă până la acoperişul-terasă al clădirii şi se aşeză cu spatele rezemat de parapet. Respira normal pentru prima dată în cursul acelei mizerabile zile.

Rămase aşa, lipit de parapetul acoperişului, cu picioarele aduse lângă corp, încercând să-şi adune gândurile. Unde putea să fugă? Există o limită în posibilităţile unui om de a se face nevăzut. Îşiscoase portofelul şi fu cuprins de o descurajare profundă. Cu banii pe care îi avea la el, nu putea ajunge prea departe. Era duminică după-amiazăşi la C.E.C. era închis. Casa lui era desigur

supravegheată de poliţie. Nu-şi putea lua nici maşina, nici banii, nici alte lucruri. Singura lui nădejde rămăsese Radu.

4

Radu îl privea pe prietenul său fără să-i vină să creadă ochilor. Îl invită repede în bucătărie, unde Mioara, soţia lui, rămăsese pe scaunul ei. Era în aşteptarea unui copil şi se mişca greu.

— Ce... Ce-i cu tine aici?

Sorin Lupaşcu se duse precipitat la fereastră, dădu perdeaua puţin deoparte şi privi în curtea din spatele casei. Era linişte, casa nu părea să fie supravegheată. Se întoarse cu spatele spre fereastră. Radu stătea acum în spatele soţiei lui, cu mâinile pe umerii ei şi cu degetele încleştate. Părea înspăimântat.

— Mi-a telefonat căpitanul Sava chiar acum câteva minute. Ştim totul. Poate c-ar fi mai bine să dispari fără întârziere.

— N-am omorât-o pe Angela, Radule!

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, dar...

— Unde sunt copiii?

— La mama, spuse Mioara. Vrei să-ţi fac o cafea?

Luă ibricul şi îl puse pe un reşou electric. Apoi scoase o ceaşcă dintr-un dulap.

— Se pare că ai nevoie de ceva, îi spuse ea când îi turna cafeaua.

Îi era sete. Se simţea istovit. Cafeaua fierbinte îi făcea bine.

— A venit poliţia pe aici?

— Nu, răspunse Sorin Lupaşcu.

— În cazul ăsta nu pot rămâne. Au să vină, sigur că au să mă caute acasă, la birou, aici şi oriunde or socoti că...

— Dar te putem ascunde Sorine, zise Mioara.

— Mioara! izbucni soţul ei.

Femeia rămase înlemnită.

— Dacă noi nu l-am ajuta!

— Bine, bine, dar...

— L-ai ajutat pe Sorin ieri. Ai avut grijă de el noaptea.

— Adevărat, dar...

— Nu trebuia să-l duci acasă. Ştiai doar ce făcea Angela când auzea că a băut. Mai bine îl aduceai la noi, decât să fi stat acolo până după miezul nopţii. Ne-am fi ocupat amândoi de el şi n-ar mai fi avut toată povestea asta de azi.

— Mioara, am mai discutat deja chestia asta. N-are nici un rost.

— Nu, nu rămân, Radu. Nu vreau să aveţi necazuri din pricina mea. Însă am nevoie neapărat de ceva bani. Îmi trebuie pentru drum. Vreau să plec din oraş.

Radu tresări, dar nu spuse nimic.

— Nu mult, n-am nevoie de mult. Doar ca să mă văd ieşit din oraş. Pe urmă am să văd ce-oi face.

— Să trecem în camera din faţă! spuse Mioara.

— Nu e timp, răspunse Sorin. Trebuie să plec repede.

— Putem sta de vorbă acolo, tot atât de bine ca şi aici. Nu mă simt prea bine, s-ar putea să mi se facă rău. Dacă vine poliţia, pot să-i reţin.

Încăperea din faţă era foarte curată, bine îngrijită. Într-un colţ se afla un baston solid, noduros - o amintire de la bunicul Mioarei. Radu îl luă în mod inconştient şi începu să-l bată cu palma nervos.

Sorin se duse la fereastră şi privi afară. Strada era liniştită. Nu se vedea decât un copil într-o curte, agitându-se pe o tricicletă, şi o fetiţă care traversa strada.

— Radu!

Urletul Mioarei îl puse pe Sorin în gardă. Se dădu deoparte, se lăsă pe vine, iar vâjâitul bastonului îi răsună puternic în urechi. Nu-l lovise, ci îi trecuse doar foarte aproape peste creştetul capului. Se

lăsă şi mai jos, se răsuci pe picioare şi îl lovi puternic pe Radu în abdomen, mai întâi cu pumnul drept, apoi cu stângul.

Acesta se prăbuşi pe covor, ţinând încă în mână bastonul care nu-i mai servea la nimic. Gâfâia din greu şi rostea printre dinţi:

— Poliţia...! Au să-l găsească...! A omorât-o! Noi nu trebuie să fim amestecaţi în ticăloşia asta!

Sorin aruncă în treacăt o privire către Mioara, care stătea în genunchi lângă soţul ei.

— Bine i-am făcut! O merita! spuse el răstit. Multă sănătate, ţie şi copilului pe care îl aştepţi!

Mioara coborî capul întristată. Plângea.

— Mult noroc, Sorin! Să ai noroc oriunde te-ai duce! Şi-mi pare rău de cele întâmplate.

Recepţionerul astmatic cu faţa plină de coşuri de la acel hotel de mâna a doua fu încântat să primească de la Sorin un bacşiş gras şi îl înscrise de formă în registru.Apoi îl conduse într-o cameră de la etajul doi...

Când se trezi, ştia unde se afla, chiar fără să deschidă ochii. Se simţea totuşi istovit. Dar trebuia să fugă cu orice preţ. Ieşi din cameră. La biroul din hol nu era nimeni. Deci, nu avea cine să spună mai târziu poliţiei la ce oră părăsise hotelul. Merse pe jos vreo două sute de metri. Soarele era fierbinte. Se aştepta ca oamenii de pe stradă să-l remarce, să întoarcă după el capul, să-l fixeze curioşi, dar nimeni nu-i acorda nici o atenţie. La colţul unei stradele văzu o camionetă care staţiona. Motorul nu fusese oprit şi vibra surd. Să fie oare camioneta salvarea lui? Se opri, camioneta era goală. Inima îi bătea puternic. Sări în camionetă şi porni în viteză. Din stradă se auzeau strigăte de protest.

Trebuia acum să-şi încerce norocul. Camioneta furată va fi cu siguranţă identificată, dar avea nevoie de ea, ca să iasă din oraş.

Întoarse după un colţşi înaintă pe o arteră principală unde circulaţia era foarte intensă. Ştia că se află la câţiva kilometri de staţia service unde lucra Radu Petrescu. Poate că, de voie, de nevoie, Radu îl va ajuta. Acesta părea să fie singur când opri camioneta în faţa pompelor de benzină. Ridicându-se de la masa de lucru unde studia un prospect, Radu ieşi şi se îndreptă spre camionetă nu prea încântat.

,,Radu - îşi spunea Sorin în gând - dacă ar fi Mioara în locul tău! Ea a vrut să mă ajute, a vrut să mă ascundă ieri. Ţi-a făcut reproşuri pentru că m-ai dus acasă sâmbătă seara. A spus că...”

Se crispă când îi veniră în minte cuvintele Mioarei: „Mai bine îl aduceai la noi, decât să stai acolo până după miezul nopţii.”

Când Radu ajunse la camionetă, Sorin coborî brusc. Erau acum faţă în faţă, corp la corp. Radu se trase un pas îndărăt, Sorin îl prinse cu mâna stângă de reverul hainei şi ridică pumnul drept ameninţător.

— Ai minţit la poliţie, Radu! Ai spus că m-ai dus acasă la nouă şi jumătate, că m-ai aşezat în pat şi că ai plecat imediat acasă. Dar ieri Mioara spunea că te-ai întors târziu, după miezul nopţii. De ce ai minţit?

Radu se îngălbeni la faţă, fălcile i se contractară şi îl apucă pe Sorin strâns de mână. Atunci Sorin auzi nişte paşi în spatele lui. Se răsuci brusc. Bărbatul care stătea în faţa camionetei ţinea în mână un revolver îndreptat spre el.

— Stai, domnule Lupaşcu! spuse el poruncitor

Sorin aştepta ca glonţul să iasă din revolver. Dar la un moment dat simţi o lovitură puternică în cap. Făcu trei paşi clătinându-se şi se prăbuşi. Văzu doi oameni aplecaţi asupra lui. Unul avea un revolver în mână, iar celălalt un baston de cauciuc. După aceea, n-a mai văzut nimic.

5

Sorin îşi reveni. Era lumină.

Lângă patul lui se aflau căpitanul Sava şi un alt bărbat îmbrăcat în alb. Ofiţerul surâse blajin:

— Ne-aţi dat mult de furcă, domnule Lupaşcu.

— Am fost operat?

Sorin îşi dădea seama că fusese operat, dar ţinea să i se confirme.

— Da, aţi avut o apendicită. Vă supăra de mai mult timp, nu?

— Da, dar nu ştiam...

— Radu Petrescu a omorât-o pe soţia d-voastră. Nu ştiaţi? După cele ce v-au auzit spunând cei care se aflau la staţie...

— Îmi dădeam seama că minţise. Asta era tot.

— Da, Petrescu era amantul soţiei d-voastră, domnule Lupaşcu. Povestea cu întâlnirea de la hotel a născocit-o el ca să vă deruteze. Ştia cum veţi reacţiona. Ştia că vă veţi găsi refugiul în băutură şi ţinea să vă aflaţi acasă beat în timp ce el avea să urce pe spalierul viţei de vie şi s-o omoare. De asemenea, ţinea ca d-voastră să-i găsiţi dimineaţa corpul neînsufleţit. Şi mai ales ţinea ca d-voastră şi noi să credem că aţi ucis-o în timp ce eraţi beat.

— Radu şi Angela?

— Nu se mai văzuseră de mult timp, mai precis de opt luni. Dar până atunci se întâlneau cu regularitate. Când Radu Petrescu a aflat că va fi tată al unui alt copil s-a hotărât să rupă. Asta a determinat-o pe soţia d-voastră să recurgă la şantaj. L-a ameninţat că se va duce la Mioara şi îi va spune totul. Aşa-zisul d-voastră prieten a obţinut tăcerea ei în schimbul sumei de 1 000 lei pe săptămână pe care i-o dădea în fiecare sâmbătă după-amiază când d-voastră o trimiteaţi cu maşina ca să facă plinul. Apoi, în fiecare luni, soţia d-voastră depunea banii în contul ei de la C.E.C. Extrasul de cont confirmă

aceste depuneri efectuate regulat în cursul ultimelor opt luni şi nu a fost nici o retragere în această perioadă.

Sorin respiră adânc.

— Dar cum aţi aflat toate acestea, domnule căpitan?

— Mai întâi, am respins din capul locului povestea cu răufăcătorul care s-ar fi introdus în casă. Sunt poliţist vechi şi ştiu cum lucrează hoţii. Camera era răvăşită, dar se vedea clar că nu fusese un jaf. În afară de inelul care fusese scos de pe degetul soţiei d-voastră, nu lipsea nimic.

— Şi inelul? L-a oprit el?

— Nu, l-a aruncat într-un canal. Cutia era la locul ei, încuiată. Mai târziu am găsit în ea un carnet de cecuri şi zece bancnote de câte o sută de lei. N-a mai apucat să le depună la contul pe care-l avea la C.E.C. Vă amintiţi de insistenţa mea în legătură cu situaţia d-voastră financiară şi cu locuinţa pe care o ocupaţi.

— Da, spuse Sorin.

— Ei bine, în momentul acela vă socoteam asasinul soţiei d-voastră, dar m-am mirat când mi-aţi spus că nu-i dădeaţi o sumă fixă în fiecare săptămână. Mi-aţi spus acest lucru din proprie iniţiativă, fără să vă întreb. Aveam deja cutia de bijuterii şi carnetul de cecuri şi mă întrebam dacă soţia d-voastră nu avea anumite venituri care vă erau necunoscute. Am verificat şi situaţia contului d-voastră de la C.E.C. şi m-am convins că informaţiile pe care mi le dăduseraţi erau exacte. Aceasta mi-a mărit curiozitatea asupra depunerilor săptămânale pe care le făcea soţia d-voastră. Avea vreo slujbă care îi aducea acel venit? Sau poate că avea un amant care îi furniza fonduri? Radu Petrescu mi-a spus şi mie că a văzut-o sărutându-se în stradă cu un individ şi apoi intrând cu el la hotel. O întâlnise într-o sâmbătă după-amiază când avea maşina la dispoziţia ei, situaţia părea foarte probabilă şi explica şi sursa din care proveneau depunerile acelea în fiecare luni. Apoi am mai făcut o

descoperire, domnule Lupaşcu. Am aflat că Radu Petrescu minţise în legătură cu cele petrecute sâmbătă.

— Mioara? îngăimă Sorin.

— Da, am interogat-o şi pe ea ca să aflu cum şi-a petrecut domnul Petrescu timpul sâmbătă. La urma urmelor, s-ar fi putut ca el să vă fi adus acasă şi să fi urcat apoi la ea în dormitor, în timp ce d-voastră dormeaţi. Mi se părea improbabilă această presupunere, dar în asemenea afaceri nici o ipoteză nu poate fi exclusă din capul locului. Soţia lui mi-a confirmat însă că el stătuse la d-voastră acasă până după ora două noaptea. Şi mă întrebam de ce un om n-ar spune tot adevărul, când ia iniţiativa de a da o informaţie. Asta m-a făcut să-mi pun unele întrebări în legătură cu Radu Petrescu. Eram în posesia mai multor fapte. Eraţi pe de o parte d-voastră, un om care nu rezistă la băutură şi după propria mărturisire, beat în seara aceea. Era soţia d-voastră, care depunea aceeaşi sumă la C.E.C. în fiecare săptămână. Exista faptul că ea încasa probabil aceşti bani sâmbăta după-amiaza când se ducea să-şi umple rezervorul de benzină. Şi acum, presupunând că Radu Petrescu era sau fusese amantul ei, că înscenase povestea cu întâlnirea din faţa hotelului, că banii proveniţi din şantaj puteau fi încasaţi de la el...

— Radu este acum arestat?

— Da.

— Şi a mărturisit?

— Imediat.

— Azi dimineaţă la staţie, spuse Sorin erau doi bărbaţi. Veniseră să-l aresteze pe Radu? Nu cumva eu...

— Nu, îl întrerupse căpitanul Sava, continuam încă să verific presupunerile pe care le făcusem. Cei doi oameni aveau sarcina de a-l supraveghea. Aveam alţi oameni prin preajma casei d-voastră, a casei lui Radu Petrescu şi în alte câteva locuri. Aşa se obişnuieşte.

Sorin rămase tăcut. Era copleşit de gândurile care se învălmăşeau în mintea lui.

— Deci, eu nu mai sunt implicat cu nimic în această afacere.

— Poate ca martor. Dar nu vă faceţi griji. Aţi scăpat de orice neplăcere, chiar şi de durerile acelea din abdomen.

— Da, dar capul tot mă doare.

Căpitanul Sava îl privi îndelung, înţelegător, fără să spună nici un cuvânt.

Kate Chopin

O BUCURIE... UCIGĂTOARE

Cunoşteam foarte îndeaproape - nu, nu puteam fi bănuit de ceva relaţii intime, pentru că nu era genul meu o astfel de legătură cu soţia unui prieten - că doamna Galland avea ceva probleme cu inima. Tocmai din acest motiv eram conştient de faptul că decesul atât de neaşteptat al soţului ei trebuie să-i fie adus la cunoştinţă cu cât mai multe menajamente. Iată că această sarcină dureroasă îmi revenea mie, deşi nu o doream în nici un fel. Totuşi, cineva mi-o luase înainte, pentru că - nu este o regulă - dar mai sunt oameni de acest gen, care nu au auzit de faptul că tăcerea poate fi de aur. Iar atunci când este vorba de o femeie, chiar dacă aceasta este atrăgătoare, multe lucruri se explică. Nu vă temeţi, pentru că - din punctul meu de vedere - nu este vorba despre doamna Galland, care - ce-i drept - avea farmecul ei, pentru mine oarecum însă enigmatic, ci de sora sa, Karen, ce era tocmai pe placul meu din mai multe motive pe care nu are rost să le enumer aici. Ei bine, tocmai aceea care-mi plăcea - Karen, deci - i-a comunicat în propoziţii scurte adevărul despre soţul ei, ascunzând acel adevăr doar pe jumătate. Lângă ea mă aflam chiar eu, unul dintre cei mai buni prieteni ai domnului Joseph Galland, dar credeţi că atunci când o femeie - fie ea chiar fermecătoare - deschide gura mai poţi spune ceva?

Pe scurt, mă găseam în acea dimineaţă însorită în biroul meu, la redacţia ziarului la care lucram de puţine luni - prietenul meu intervenise pentru a fi angajat acolo -, când se primise ştirea despre acel accident rutier în care Joseph Galland îşi pierduse viaţa. Fără a pune sub semnul întrebării veridicitatea acestui mesaj care mi-a stricat toată ziua - şi veţi vedea cum -, m-am grăbit spre locuinţa familiei Galland în ideea de a o lua înaintea oricărui alt prieten mai puţin grijuliu în transmiterea tristei veşti. Dar am făcut o mică eroare: am sunat-o în prealabil pe Karen.

Doamna Galland a recepţionat frazele oarecum redundante, dar conţinând totuşi informaţia utilă ce o privea în mod direct, nicidecum cu abilitate, ci cu un torent de lacrimi, după care - eu având o semnificaţie în mare măsură neglijabilă - se aruncă în braţele surorii sale. După ce deznădejdea s-a mai atenuat, urcă în camera ei fără a permite nimănui să o urmeze.

Locul acţiunii se schimbă, ea având acum ca decor camera elegantă, mobilată confortabil, a doamnei Isabelle Galland. În faţa ferestrei larg deschise spre o pajişte acoperită cu verdele crud al primăverii se afla într-un dulce repaus un fotoliu capitonat, care peste câteva momente adăpostea nu fără a geme oarecum nemulţumit din arcuri trupul copleşit de osteneală psihică aparţinând doamnei Galland. Privea aproape fără adresă pe deasupra copacilor înmuguriţi; sunetele unui cântec pe care cineva îl fredona în depărtare ajungeau la ea ca mângâierea blândă a unei şoapte, iar nenumărate vrăbii ciripeau, lipsite de orice grijă, sub streşini. Capul ei se sprijinea pe perna fotoliului; femeia - tânără, de obicei cu o faţă calmă, deschisă, ale cărei linii dovedeau de regulă reţinere şi chiar tărie sufletească - stătea acum nemişcată, cu o privire mohorâtă, fixată undeva printre peticele de albastru ale cerului. Din când în când, numai suspinele ei scuturau trupul

oarecum firav, poate dornic de-o îmbrăţişare cu adevărat bărbătească, ca pe al unui copil ce a adormit cu obrazul brăzdat de lacrimile supărării.

În atmosfera calmă ce-o înconjura fără a-i păsa de zbuciumul tinerei femei, ceva - care o învăluia încetul cu încetul -, mult prea subtil pentru a fi delimitat, curgea, se târa spre ea prin mirosurile şi culorile ce umpleau văzduhul. În cele din urmă, acel,,ceva", pe care nu fără frică încerca să-l izgonească cu toată fermitatea, începea să aibă contururi din ce în ce mai clare.

Într-un târziu, ridicându-şi capul de pe perna fotoliului, cu privirea lipsită de expresia iniţială de prostraţie şi de teama ce-i urmase, un cuvânt abia şoptit îi scăpă printre buzele întredeschise. Acum ochii îi erau plini de strălucire, iar sângele clocotitor al anilor tineri îi încălzea trupul în mod plăcut. Cu răsuflarea tăiată, repetă acel cuvânt, care - se pare - pentru ea reprezenta foarte mult: „Liberă, liberă, liberă!"

Nu-şi punea nicidecum întrebarea asupra eventualei monstruozităţi a bucuriei care o însufleţea. De altfel, o percepţie curată şi înălţătoare o determina să considere lipsită de trivialitate o astfel de întrebare.

Dincolo de mâinile reci, altădată tandre şi bune, acum încrucişate pe piept, dincolo de chipul celui care-i fusese soţ, acum imobil, pământiu, ea vedea cu bucuria pe care ţi-o conferă doar tinereţea lunga înşiruire a anilor care urmau şi care îi vor aparţine integral numai ei. Numai ei şi celui care-i va fi iubit... Îl va chema nu peste mult timp, îl va avea mereu în apropierea ei, îl va păstra doar pentru ea. Ştia unde să-l găsească, fusese de multe ori în casa lor, se plăcuseră, dar puţinele clipe petrecute împreună le lăsaseră amândurora numai gustul neputinţei şi al dragostei neîmplinite...

„Liberă! În sfârşit, liberă!", continuă ea să şoptească.

Îngenuncheată în faţa uşii închise, cu gura lipită de gaura cheii pentru a fi auzită mai bine, Karen cerea voie să pătrundă în camera surorii sale:

— Isabelle, deschide uşa! Te implor... deschide uşa... O să te îmbolnăveşti... Ce faci, Isabelle? Pentru numele lui Dumnezeu, deschide uşa!

— Lasă-mă, te rog! Nu mi-e rău, mă simt mai bine.

Da, este adevărat, se simţea mult mai bine pentru că se gândea la viaţa viitorilor ani, pentru că, prin fereastra larg deschisă a camerei sale sorbea cu nesaţşi speranţă însuşi elixirul vieţii.

Imaginaţia îi zburda spre acele zile care nu vor înceta să i se aştearnă în cale. Zile de primăvară, zile de vară, tot felul de zile numai ale ei şi ale iubitului său. De pe acum îi simţea sărutările fierbinţi, de dor nestins, şi un fior îi scutură trupul. Murmură în gând o rugăciune ca viaţa să-i fie cât mai lungă... Numai până acum puţine ore se gândea cu groază că viaţa i-ar putea fi lungă...

La insistenţele surorii sale deschise în cele din urmă uşa, după care coborâră amândouă treptele. Le aşteptam jos, în capul scărilor, rămânând contrariat atunci când în ochi i-am citit triumful.

Brusc, un zgomot mi-a atras atenţia: cineva depunea eforturi pentru a descuia uşa de la intrarea locuinţei.

Era însuşi Joseph Galland, puţin cam murdar de pe urma călătoriei, în mână cu o mică valiză şi nelipsita-i umbrelă. Se aflase departe de scena accidentului şi nici măcar nu ştia că avusese loc vreun accident. Se opri uimit de ţipătul soţiei sale, ca şi de mişcarea bruscă cu care încercam să-l ascund de privirile ei. Dar m-am mişcat mult prea încet...

Când - după puţin timp - a venit, medicul a constatat că numita Isabelle Galland decedase în urma unui atac de inimă provocat de o bucurie... ucigătoare.

Robert Pohl

CAPCANA

Soţii Emory Sinclair ar fi trebuit să fie o pereche fericită. Erau proprietarii casei din New York în care locuiau, precum şi ai unei somptuoase vile la Palm Beach, unde-şi petreceau iernile. Iar bani aveau cu nemiluita.

Dar Emory Sinclair, care făcuse o mare avere înainte de a împlini treizeci şi cinci de ani, încerca acum, la patruzeci şi cinci, să o dubleze. Drept care, Helen Sinclair se simţea neglijată şi plictisită şi, ca să scape de urât, frecventa zilnic saloanele de înfrumuseţare, unde se lăsa masată, coafată, ajustată. În consecinţă, deşi avea treizeci şi şase de ani, nimeni nu i-ar fi dat o zi peste treizeci.

Toate ar fi fost bune dacă Emory Sinclair nu şi-ar fi concediat secretara. Nutrind convingerea că toate femeile sunt imbecile din născare, i-a făcut vânt fetei şi l-a angajat în locul ei pe Paul Fanton. Doamnei Sinclair nu i-a trebuit mult până să remarce că tânărul secretar era un bărbat foarte atrăgător şi necăsătorit.

Din biroul său de la etajul trei al imobilului în care locuia, Emory Sinclair mânuia mari fonduri valutare. Investindu-şi vastul capital în toate colţurile globului, miza pe informaţii legate de iminenta prăbuşire a unui guvern, de asasinarea unui dictator, sau de ruinarea recoltei din cutare ţară. Şi, pentru ca secretarul particular

să-i fie oricând la îndemână, a ţinut morţiş să-l instaleze în locuinţa lui.

Paul Fanton, pe lângă îndeletnicirile sale obişnuite, avea grijă şi de conturile doamnei Sinclair. Şi cum era plăcut la înfăţişare şi bine îmbrăcat, familia Sinclair îl invita adeseori la dineuri dacă se întâmpla ca numărul musafirilor să fie fără soţ. Uneori, când Emory Sinclair era prea covârşit de treburi, Paul o însoţea pe doamna la teatru.

N-a trecut mult timp când intuiţia feminină a lui Helen a avertizat-o de cele ce se întâmpla. Paul era foarte amuzant, dar Helen ştia bine ce riscă înşelându-l pe Emory. Primejdia adăuga o nouă savoare la întreaga aventură.

Din legătura lor, începută ca un flirt banal, a izbucnit însă o pasiune mistuitoare, care i-a luat pe amândoi prin surprindere; i-a copleşit, au devenit conştienţi că nu pot trăi unul fără de celălalt. Paul ar fi dorit să se ducă la Emory Sinclair şi să-i spună totul, pe faţă, deşi asemenea declaraţie ar fi atras după sine pierderea slujbei. Helen însă l-a oprit. În aparenţă, nu era decât o femeiuşcă obişnuită, drăguţă; totuşi bărbia ei delicată trăda oarecare dârzenie, iar ochii de un albastru profund ascundeau sub privirea lor catifelată o bine tăinuită viclenie. Helen nu-şi făcea iluzii cu privire la reacţia lui Emory Sinclair, dacă i-ar fi cerut să divorţeze. Şi apoi ea nu dorea nici un fel de avere personală, iar Paul beneficia de salariu doar atâta timp cât îşi păstra slujba. Iubire într-un apartament mizer, fără apă caldă, nu era o treabă pe gustul lui Hellen. Pe de altă parte, nu avea chef să se despartă de o avere care, după câte ştie, depăşea un milion de dolari.

În următoarele câteva săptămâni chibzui asupra a ceea ce era de făcut: de fapt, gândul acesta nu o părăsise nici un moment. Uneori, avea impresia că pe faţa rotofeie şi trandafirie a lui Emory adie un zâmbet batjocoritor şi în acele clipe se întreba dacă nu cumva ştie

totul şi se amuză în sinea lui; îl credea în stare să se joace de-a şoarecele şi pisica. Acest fapt îi sporea senzaţia de frustrare şi-i crea o stare de furie înăbuşită. În mintea ei porniră să încolţească tot felul de idei cum să se descotorosească de el (se ferea de cuvântul „omor”, care nu-i plăcea), numai că nu găsea o cale care să nu fie violentă şi să nu atragă bănuielile asupra ei. Dar Helen Sinclair nu se lăsa cu una cu două şi, în cele din urmă, ticlui plan ingenios.

Prilejul de a-l pune în aplicare se ivi în ziua când urmau să închidă casa din New York pentru lunile de iarnă. Helen se afla în biroul de la etajul trei, aşteptând în timp ce Emory Sinclair revedea împreună cu Paul nişte hârtii.Înmai puţin de o oră urmau să plece. Totul era pregătit: mobila fusese acoperită cu huse, valizele aşteptau jos în hol, servitorii îşi primiseră simbriile.

— Acesta este biletul dumneavoastră de avion, doamnă Sinclair, îi spuse Paul îndreptându-se spre ea.

Helen văzu că Emory îi urmărea faţa. Cum îi mai ura zâmbetul zeflemitor! Niciodată nu puteai şti ce gândeşte omul ăsta: o enigmă vie.

— Mulţumesc, Paul, răspunse ea, zâmbindu-i graţios.

— Paul trebuie să se ducă imediat în oraş cu hârtiile astea pe care le aşteaptă Lazard, interveni Emory, aşa că i-am cerut lui Johnson să-l conducă cu maşina. Noi n-o să mai avem nevoie de ea, o să luăm un taxi până la aeroport.

Apoi, întorcându-se spre Paul:

— Spune-i lui Barton să cheme un taxi peste cincisprezece minute.

În timp ce Paul îi dădea valetului dispoziţii la telefonul interior, mintea lui Helen lucra cu rapiditate. După ce Paul va fi plecat, ea va rămâne singură cu Emory în casă. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Inima îi bătea cu furie, dar îşi păstra o aparenţă foarte calmă când spuse:

— Atunci îl anunţ pe Barton că poate să plece. După ce cheamă taxiul, nu mai avem nevoie de el.

Intră în camera ei, aflată cu un etaj mai jos, şi ascultă cu nervii încordaţi. În aceste clipe de aşteptare, revăzu în minte tot ce avea de făcut după plecarea lui Paul. Se stabilise ca ea şi Emory să se ducă împreună la aeroport, de unde Helen urma să ia avionul spre Florida, pentru a face o vizită familiei Henderson, la care avea să stea timp de o lună, înainte de a-şi deschide vila de la Palm Beach. Emory pleca la Chicago, unde urma să locuiască trei săptămâni la clubul Monahan, după care avea să vină s-o ia pe Helen de la Hendersoni. Paul se ducea în Philadelphia, la familia lui. Totul era perfect.

Timp de trei săptămâni nimeni nu va afla nimic. Cei de la clubul Monahan, când vor constata că Emory nu a sosit, îşi vor închipui că şi-a schimbat planul. Şi în momentul când se va constata că nu e nicăieri de găsit va fi deja prea târziu. Ceea ce-i rămânea ei acum de făcut era foarte simplu, o chestiune de sincronizare. Şi când totul se va termina, nu va avea decât să trimită nişte telegrame. Metoda era cu totul lipsită de primejdii pentru ea.

Zgomotul uşii din faţă care se deschise şi se închise o făcu să se ridice în picioare. Când ajunse la fereastră, maşina tocmai demara. Acum că Paul plecase, trebuia să scape de Barton. Îşiluă în grabă mantoul, poşeta şi mănuşile. O ultimă privire în oglindă, o uşoară rearanjarea căciuliţei de blană, ca să arate şi mai cochetă, şi apoi intră în liftul cu care coborî la parter.

— Barton, domnul Sinclair s-a răzgândit, îi spuse valetului. Va pleca mai târziu. Lasă-i valizele aici în hol, iar pe ale mele du-le la taxi. Spune-i şoferului să aştepte câteva minute.

Barton se întoarse după ce-i executase ordinele, dar Helen îl asigură că nu mai e nevoie să aştepte. După plecarea valetului, încercă uşa din faţă, pentru a se convinge că e bine închisă.

Îşi consultă ceasul. Urmau să plece spre aeroport la zece treizeci. Acum era zece şi douăzeci şi patru de minute. Se îndreptă spre coridorul care ducea din hol la bucătărie, aprinse lumina şi deschise un dulăpior, a cărui uşă masca întrerupătoarele şi tabloul electric. Pe un raft, sub tablou, se găsea o cutie de carton cu felurite siguranţe. Le cercetă: unele erau noi, altele arse. Scoase o siguranţă arsă şi o aşeză la îndemână pe raft, apoi se întoarse în hol şi aşteptă lângă uşa liftului. Întreaga casă părea moartă, cufundată în tăcere. Avea impresia că aşteptarea nu va mai lua sfârşit. Se străduise să nu se gândească la nimic, dar imaginaţia ei o lua razna. Când simţi că începe să tremure, se întrebă dacă va avea tăria să ducă totul la bun sfârşit.

Înţepeni brusc când auzi uşa biroului lui Emory închizându-se cu zgomot şi apoi paşii lui grei îndreptându-se spre lift. Aşteptă să audă bâzâitul motorului, după care se repezi în coridor, la tabloul electric, întinse mâna, demontă siguranţa pe care scria „Ascensor”, şi introduse în locul ei siguranţa arsă; pe cea bună o trânti în cutie şi închise uşa dulăpiorului. Respiră adânc. Acum urma partea cea mai cumplită.

În timp ce străbătea în goană coridorul, îl auzi bătând de zor în uşa liftului oprit între ziduri. Când ajunse în hol, bubuiturile se reverberau în tot puţul liftului, asurzind-o, înnebunind-o. Dar când tocurile pantofilor ei ţăcăniră pe dalele de marmură din hol, izbiturile în uşă încetară brusc. Pe măsură ce se apropia însă de uşa de la intrare, bubuiala reîncepu violent, umplând întreaga casă de larmă; deodată, un răcnet înfiorător făcu să-i îngheţe sângele în vine. Deschise uşa smucind-o, apoi o trânti în urma ei şi se opri pe prima treaptă, trăgând adânc aer în piept. Îl văzu pe şoferul taxiului holbându-se la ea. *E posibil să fi auzit?* se întrebă îngrozită. Rămase locului, ascultând atentă, în timp ce se prefăcea că scotoceşte prin poşetă. Nu era cu neputinţă să se fi auzit ceva până acolo şi apoi uşa

nu fusese deschisă decât o frântură de secundă. Îşirecăpătă stăpânirea de sine, coborî scările în fugă şi urcă în maşină.

— Te rog, grăbeşte-te, că pierd avionul, rosti cu o voce gâfâită.

În avion luă o pilulă de dormit şi-i ceru stewardesei să nu fie deranjată. Se trezi când aterizau în Florida. Soţii Henderson o întâmpinară la aeroport şi o conduseră la casa lor de pe plaja scăldată în soare.

În primele câteva zile, Helen Sinclair îşi alungă orice gând din minte. Înota; juca tenis; făcea cumpărături. Nici o clipă nu era singură. În fiecare seară se dădea câte o petrecere pe undeva, iar când se ducea la culcare lua somnifere. Se dovedea capabilă să-şi menţină conştiinţa liniştită. În cea de-a şasea noapte, visă însă că cineva izbea cu pumnii în uşa camerei ei, că se târî până la uşă, dar când încercă s-o deschidă, rămase cu clanţa în mână. Bănuielile continuau fără oprire. Înnebunită de spaimă, se năpusti în uşă, agăţându-se cu unghiile de ea. Dar uşa rămase neclintită ca o stană de piatră.

Se deşteptă ţipând, leoarcă de sudoare. Câtva timp stătu în capul oaselor, ascultând. Casa era învăluită în linişte deplină. Nimeni n-o auzise strigând. Întrebarea pe care zile întregi încercase să o înăbuşe ţâşni acum la suprafaţă. Oare Emory murise sau mai trăia încă? Această întrebare nu se mai lăsa ocolită; mintea ei părea să aibă o viaţă proprie asupra căreia îşi pierduse controlul. Cu o înfiorătoare limpezime îl vedea în faţa ochilor pe Emory, întemniţat în cuşca liftului, strigând după ajutor, ghemuit pe podea, izbind cu pumnii în uşă; şi murind lent, inexorabil.

Helen simţea că nu mai poate îndura. De-ar reuşi măcar să povestească cuiva. Privirile îi lunecară spre telefonul de pe noptieră. Se întrebă dacă va avea curajul să-l cheme pe Paul. Ridică receptorul şi formă numărul pentru a cere o convorbire interstatală, dar înainte ca operatoarea să-i răspundă, lăsă din nou receptorul în furcă. Ar fi

fost prea periculos. Îşi dădea seama că era vorba de un lucru pe care va trebui să-l păstreze numai pentru sine, pe vecie.

Dar pe măsură ce treceau zilele, conştiinţa lui Helen Sinclair se despovăra. Şi după trei săptămâni, întreaga întâmplare lunecase în trecut, încetând să o mai tortureze.

În acea seară, Hendersonii dădeau o petrecere pentru a sărbători ziua ei de naştere. Se afla în maşină cu Lois Henderson, amândouă ducându-se la coafor, când prietena ei o întrebă:

— La ce oră va sosi Emory?

Helen tresări. Aproape uitase că astăzi era ziua în care Emory ar fi trebuit să vină.

— Bănuiesc că în cursul după-amiezii, răspunse.

— Mă rog, dac-o fi semănând cu bărbatu-meu, o să-şi amintească la anul că a fost ziua ta, comentă Lois.

— Exact aşa-i şi Emory, râse Helen.

Îşi aduse aminte, cu o ironie crispată, că în urmă cu două luni admiraseră împreună un superb colier de smaragde; Emory decretase însă că e prea scump, dar Helen îşi făgădui să şi-l cumpere de îndată ce se va întoarce la New York.

După masă urcă în camera ei să se odihnească puţin înainte de petrecere şi-şi repetă în gând cum trebuie să se comporte când Emory nu se va arăta. Va trebui să-i lase pe Hendersoni să vadă că e îngrijorată, dar nu va întreprinde nimic până a doua zi. Dimineaţă va telefona la clubul Monhan în Chicago şi lui Paul în Philadelphia. O să-l anunţe pe Paul că se reîntoarce la New York şi o să-i ceară să-i comunice lui Barton să redeschidă casa. O să-i mai ceară lui Paul să anunţe dispariţia lui Emory. Totul o să meargă ca pe roate. Şi până o să ajungă ea la New York, partea neplăcută se va fi terminat. Începu să viseze cu ochii deschişi la o călătorie în Europa, la Paul, la o cununie discretă.

Mai târziu, după ce se îmbrăcă şi coborî scările, intră în salon şi se pomeni faţă-n faţă cu Emory Sinclair. Rămase împietrită, simţind că se făcuse albă ca varul. Avu impresia că o să leşine. Se căzni să vorbească. Buzele i se mişcară, dar nu reuşi să articuleze nici un sunet. Emory stătea în picioare, cu un pahar în mână, şi o privea zâmbind în felul lui batjocoritor.

— Bună, Helen, îi zise, arăţi de parc-ai fi văzut un strigoi.

Se uită la el, mută, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Nu era cu putinţă să se fi salvat singur din lift. Probabil că l-a scos şoferul de taxi sau Barton. Da, asta era - Barton. El era singurul care avea o cheie a casei. Probabil că uitase ceva şi se întorsese. Helen se prăbuşi într-un fotoliu.

— Nu mă simt bine, încercă să spună, dar nu izbuti decât să scoată un murmur indistinct.

Fără să rostească o vorbă, Emory se îndreptă spre bar, turnă o băutură şi i-o oferi. Whisky sec. Helen îl sorbi până la ultima picătură.

— Nu încerca să vorbeşti, îi spuse el şi, aşezându-se alături, îşi aprinse un trabuc.

Helen rămase liniştită, simţind cum, treptat, îi revin puterile. Privindu-l pe sub gene, încerca să citească pe faţa lui dezlegarea misterului. „Mă ţine în şah”, îşi spuse ea.

— Acum ţi-ai mai revenit, i se adresă Emory după un timp. Crezi că poţi rezista la o surpriză?

Se înclină în faţă, urmărind-o, dar Helen nu-i răspunse.

Emory îşi lăsă trabucul într-o scrumieră şi îşi vârî mâna în buzunarul hainei.

— De data asta n-am uitat că-i ziua ta.

Scoase din buzunar o cutie neagră şi i-o întinse, deschizând capacul.

— Îţi aparţine, adăugă el.

Helen întinse o mână şovăitoare. Pe un culcuş de satin alb scânteia colierul de smaragde. Se uită la colier, apoi din nou la faţa lui Emory, încercând, descumpănită, să-i scruteze taina.

— Când l-ai...

— L-am cumpărat când m-am dus în oraş, în dimineaţa plecării. Ţineam să-l iau înainte de a pleca la Chicago.

— Te-ai dus în oraş în dimineaţa aceea? se auzi ea întrebând.

— Da, de asta nu am venit cu tine la aeroport, îi răspunse, însoţindu-şi cuvintele de un zâmbet ciudat. I-am cerut lui Paul să te anunţe că m-am dus eu în locul lui cu hârtiile acelea pe care le aştepta Lazard. Nu voiam să ai vreo bănuială. Doream ca darul să fie o adevărată surpriză.

Helen scoase un ţipăt:

— Paul rămăsese sus, în biroul tău?

— Desigur, l-am lăsat să pună hârtiile la punct.

Helen se ridică în picioare, tremurând toată, şi se încleştă de speteaza unui scaun ca să nu se prăbuşească.

Emory o privi amuzant, batjocoritor.

— Pe urmă m-am întors acasă, să-mi iau valizele, şi Paul mai era acolo.

Îl privi cu ochii dilataţi de groază, amuţită, şi cu faţa ca de cenuşă.

— Şi când am plecat, încă mai era acolo, adăugă Emory cu calm.

Pat McGerr

FALSA VALOARE A UNEI ILUZII

1

În vreme ce dormea adânc, James Brock fu năpădit pe nepusă masă de unul din acele vise grele, care îl urmăreau de atâta vreme. Strigătul cumplit pe care îl percepu cu întreaga sa fiinţă făcea parte tot din visul acela. Trezindu-se brusc, realiză că de fapt fusese glasul real al soţiei sale, pătrunzător şi plin de groază. Observă imediat că Sally se afla lângă el, în patul conjugal, apăsându-şi gura cu o mână, iar cu cealaltă arătând spre birou. În clipa aceea se auzi o împuşcătură, iar femeia se prăbuşi pe pernă.

Instinctiv, Brock dădu pătura la o parte şi se aruncă după umbra întunecată de lângă birou. Din nou răsună o împuşcătură, glontele rănindu-l la umărul stâng. Aflat în plin avânt, el se azvârli cu atâta furie asupra intrusului, încât arma îi zbură acestuia din mână, căzând apoi ceva mai departe. Străinul - cu dorinţa de a se face cât mai repede nevăzut - se smulse din strânsoarea lui Brock şi dispăru pe uşa deschisă pe care de altfel şi venise. Urmăritorul său se lovi cu piciorul stâng, desculţ, de pistolul căzut pe podea, se opri, ridică arma, apropiindu-se apoi de fereastră. Apucă să observe cum

intrusul se făcea nevăzut printre copacii ce înconjurau clădirea, urmele paşilor lui observându-se foarte clar la lumina lunii, pe stratul subţire de zăpadă. Gândindu-se instinctiv la soţia lui, realiză faptul că de acum înainte nu se vor mai certa niciodată...

„Sally e moartă, iar eu...”, îşi zise el în gând.

— Apoi cred că am leşinat.

2

Brock trebui să repete mereu şi mereu întâmplarea cu pricina, mai întâi la poliţie, apoi avocatului său şi în cele din urmă în faţa tribunalului.

— După ce mi-am revenit, a trebuit să mă lungesc pe canapea, deoarece capul îmi vâjâia nebuneşte. Mi-am adunat toate puterile şi am încercat s-o observ pe Sally. Am constatat că nu mai respira. Apoi am sunat la poştă, dar se pare că nu am fost prea clar. Totuşi, domnişoara aceea a înţeles despre ce este vorba şi a informat pe cine trebuia. Eu nu a trebuit decât să aştept...

Unul dintre poliţişti, un căpitan trecut de vârsta a doua, îl asculta cu un aer prietenesc, punându-i doar câteva întrebări. A manifestat o anume bănuială numai atunci când Brock îl descrise pe intrus.

— Afară, pe zăpadă, se văd urmele. Vă pot spune ele ceva despre cât era el de înalt? Nu cumva v-ar putea ajuta să-l identificaţi?

— Dar nu se vede nici o urmă, răspunse căpitanul. Şi chiar dacă ar fi existat nişte urme, le-ar fi acoperit zăpada...

— Ce neşansă, îşi spuse Brock, gândindu-se în momentul acela la cu totul altceva.

— Aşa cum bine ştiţi, la sfârşitul lui noiembrie pe acolo nu prea mai sunt oaspeţi. Locuinţa dumneavoastră este singura ocupată până la această dată.

— Cunosc, răspunse Brock. Familia Glessing, vecinii noştri s-auîntors în oraş încă de acum zece zile. Cred că acel care ne-a agresat a mizat pe faptul că acolo totul era pustiu, fapt ce constituia pentru el un bun prilej de a fura câte ceva.

— S-ar putea, gândi cu voce tare căpitanul.

În acel moment, din dormitor îşi făcu apariţia doctorul, pe care căpitanul îl întrebă:

— Totul este în regulă, doctore?

— Da, tocmai am terminat. Dar a fost un nonsens să chem salvarea aici până a nu se lumina de ziuă.

— Îl las aici pe sergentul Tate, zise căpitanul. Dumneavoastră, domnule Brock, ce aveţi de gând să faceţi? Rămâneţi sau mergeţi cu noi în oraş?

— Rămân aici, deşi poate că v-aş putea fi de folos în urmărirea şi prinderea făptaşului.

— Treaba asta lăsaţi-o pe seama noastră. Dacă el se mai află încă în pădure, îl găsim până dimineaţă. Dacă a reuşit să o şteargă, atunci treaba o să dureze ceva mai mult. Sunteţi gata, doctore? Putem pleca?

— Da. Domnule Brock, continuă el, nu trebuie să vă faceţi griji din pricina rănii de la umăr. Pansamentul pe care vi l-am aplicat este suficient. Cel puţin de această dată norocul a fost de partea dumneavoastră.

„Ce să spun, am avut noroc”, gândi Brock în vreme ce urmărea maşina poliţiei care cobora pe serpentina îngustă. Încerca să nu se gândească la faptul că în dormitor somnul de veci al soţiei sale era vegheat de un tânăr sergent de poliţie.

3

A doua zi, căpitanul începu să se intereseze de cu totul alte lucruri, părând că părăseşte pentru moment problema depistării asasinului.

— Este al cincilea an de când vă petreceţi vara aici, nu-i aşa domnule Brock? De fiecare dată aţi rămas până în noiembrie?

— Nu. Până acum ne-am întors în oraş de fiecare dată la sfârşitul lui octombrie. Ştiţi, soţia mea iubea viaţa în mijlocul naturii. Nu se sătura niciodată să umble haihui pe dealurile împădurite sau să pescuiască în pâraie. În acest an a hotărât să rămânem aici cât timp ne va permite vremea.

— Dar dumneavoastră nu eraţi grăbit să vă întoarceţi la slujbă?

— Păi, ce să vă spun? Slujba mea putea aştepta mult şi bine.

În glasul bărbatului domina un vădit ton de amărăciune.

— Ştiţi, lucrez la firma familiei.

— A familiei dumneavoastră?

— Nu, a familiei soţiei.

În cele din urmă, sesizând lipsa de tact a întrebărilor formulate de căpitan, Brock izbucni:

— La dracu, unde vreţi să ajungeţi cu întrebările astea, căpitane? Soţia mea a fost ucisă, în vreme ce dumneavoastră vă băgaţi în viaţa mea personală. Credeţi cumva că punându-mi tot felul de întrebări indiscrete veţi reuşi să-l prindeţi pe asasin?

— O să-l găsim noi, nu vă fie frică, răspunse poliţistul. Ştiu că vă aflaţi într-o pasă proastă, dar noi trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile.

În consecinţă, James Brock trebui să răspundă la tot felul de întrebări, în aparenţă fără nici un rost, până când discuţia le-a fost întreruptă de sosirea fratelui lui Sally. James şi Richard schimbară câteva fraze de condoleanţe şi abordară probleme legate de înmormântare. Deşi cei doi nu se prea iubeau, acum erau însă reţinuţi, date fiind împrejurările morţii sărmanei Sally.

4

Ce este drept, Brock nu bănuia nimic despre situaţia periculoasă în care ajunseseră lucrurile. El a înţeles acest fapt numai după ce a trecut în revistă ediţiile de seară ale ziarelor.

În ceea ce priveşte relatarea lui despre intrusul înarmat, ziarele conţineau remarci sceptice, de genul: „după cum afirmă Brock", „zice Brock", „după presupunerea lui Brock..." etc.

„Ah, Doamne! zise Brock pentru sine, cu glas tare totuşi. Gazetele scriu ca şi când aş fi premeditat nenorocirea, ca şi când n-ar fi existat nici un asasin, ca şi când... Ah, Doamne!"

Panica de care părea brusc invadat se risipi însă cu repeziciune. În acest sens a fost ajutat de faptul că îl văzuse cu ochii lui pe asasin. „Se înţelege că-l vor găsi, gândi el, şi cu asta toate se vor lămuri... Am arma cu cares-a tras... În mod sigur, trebuie să-i afle provenienţa. Mai ales că asasinul şi-a lăsat amprentele pe ea".

5

La următoarele interogatorii, James Brock rezistă cu mult calm. Comportamentul său s-a păstrat în aceeaşi notă chiar după înmormântarea soţiei sale, când - de altfel - fără să înţeleagă motivul, a fost arestat. Năucit, învinuit de uciderea lui Sally, medita cuprins de neîncrederea în dreptate într-o mică celulă a închisorii locale. Nu aştepta ajutorul nimănui, fiind convins că trăieşte un vis urât, al cărui sfârşit îl aştepta totuşi cu înţeleasă nerăbdare.

Gravitatea situaţiei i-a fost cât se poate de clară în momentul când s-a aflat în prezenţa avocatului trimis de cumnatul său.

Omul legii îl puse la curent cu câteva noutăţi. Problema provenienţei armei ucigaşe fusese lămurită pe deplin. Ea aparţinea vecinului său.

— Cum? Pistolul lui Jeff Glassing? întrebă Brock înnebunit. Bine, dar n-are nici o legătură logică...

— Au forţat broasca uşii locuinţei lui Glassing şi au răscolit toată casa. Proprietarul a declarat că păstra arma într-un sertar al biroului.

— Asta înseamnă că individul îl furase de acolo mai înainte de a veni la noi! zise Brock, aflat acum într-o dispoziţie mult îmbunătăţită. E posibil, nu? Este cea mai relevantă dovadă că a existat un răufăcător, chiar dacă poliţia nu a reuşit încă să-i dea de urmă. Atunci din ce motiv sunt ţinut la închisoare?

— Poliţia are altă teorie, spuse avocatul. Glassing afirmă că ştiaţi şi dumneavoastră de pistolul lui...

— Desigur, ştiam. Glassing putea sosi acolo, la casa lui de odihnă, numai la sfârşit de săptămână, iar soţia sa - cam nervoasă - se temea când trebuia să rămână acolo singură. Din acest motiv i-a cumpărat pistolul cu pricina. Bun, şi ce-i cu asta? Nu cumva poliţia crede că eu am devastat casa lui Glassing, că eu aş fi sustras pistolul, urmărind apoi să... Bine, dar asta-i adevărată demenţă!

— Situaţia trebuie apreciată foarte exact, zise avocatul. Familia Glassing o părăsit locuinţa de vacanţă în urmă cu zece zile. Aşa încât, acolo sus pe deal aţi rămas cam singur, având deci suficient timp pentru a putea pregăti totul şi pentru a pune în aplicare planul pe care l-aţi elaborat. Cel puţin aşa priveşte poliţia chestia asta...

— La toţi dracii, să vă spun eu cum vede poliţia treaba asta! Ea trebuie să-l prindă pe asasin, numai că asasinul s-a făcut nevăzut. În această situaţie, poliţia nu doreşte nimic mai mult decât să aibă pe cineva după gratii pentru a putea declara închis acest caz, fără ca dumnealor, poliţaii, să-şi fi ridicat măcar fundul de pe scaun. Căutările pentru prinderea acelui individ au fost oprite, nu?

— Am convingerea că n-au fost oprite, încercă să-l liniştească avocatul, dar speranţa de a-l găsi este din ce în ce mai mică.

— Chiar nu i-au găsit amprentele?

— Nu, probabil că făptaşul avea mănuşi.

Veştile proaste curgeau una după alta. Nici un fel de amprente! Pistolul furat din locuinţa vecinului! Şi zăpada care a acoperit urmele paşilor!

— Şi, mă rog, ce mai are poliţia împotriva mea?

— Pe pijamaua dumneavoastră, în jurul rănii primite, s-au găsit urme de praf de puşcă. După părerea poliţiei, aceste urme constituie dovada cea mai sigură că este vorba despre o rană pe care v-aţi provocat-o singur. În cel mai rău caz, ea demonstrează că s-a tras foarte de aproape.

— Ce să vă spun... Auzi, că s-a tras foarte de aproape! exclamă Brock. Păi dacă tocmai fugeam spre derbedeul ăla care a tras! Dumnezeule! Am senzaţia că mă scufund tot mai adânc în mocirlă! Se pare că nimic nu mă mai poate salva!

6

Acum, toate ştirile publicate în ziare referitoare la acest caz erau cât se poate de clare. Ele nu vorbeau decât despre vinovăţia lui Brock, dar lăsau să se înţeleagă faptul că nu există nici o dovadă despre existenţa acelui individ, în afara afirmaţiei, nedovedite, a lui Brock.Chiar şi datele cele mai simple din biografia lui James Brock - cel puţin aşa i se părea lui - erau astfel stilizate şi aduse din condei, încât şi acestea erau în defavoarea lui.

— Membrii juriului trebuie să vină la tribunal fără a fi influenţaţi în prealabil şi fără să fie porniţi împotriva cuiva! strigă Brock, aruncând pe masă un braţ de ziare, atunci când avocatul său îl vizită din nou. Dacă ziarele vor continua să prezinte lucrurile pe

acest ton, cetăţenii întregii ţări vor fi asmuţiţi împotriva mea. Cum este posibil una ca asta?!

— Ce să vă spun, domnule Brock. De asta n-avem cum ne apăra. În ciuda faptului că ziarele au făcut publice unele lucruri neadevărate.

— Bine, dar procedându-se astfel adevărul va fi falsificat. Asta urmăresc ziariştii noştri? zise Brock repezindu-se asupra ziarelor pe care le mototoli şi le aruncă într-un colţ. Nu neg că Sally era bogată iar eu sărac. Un agent fără nici o importanţă la o mică dar prosperă societate; da, ăsta eram când am început să umblu cu Sally. Iar apoi m-am trezit dintr-o dată vicepreşedintele firmei. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care m-am căsătorit cu Sally! În nici un caz! Dar şi dacă ar fi fost, de la căsătorie din interes la crimă este o cale foarte lungă, nu găsiţi?

— Ba da, desigur, fu de acord avocatul.

— La început, între noi doi... Sally şi cu mine, adică, a fost ceva aparte, ceva frumos, continuă Brock. Numai că asta n-a durat prea mult. Motivul principal l-a constituit Richard, cumnatul meu. El voia să mă ocup mult de fericirea lui Sally şi mai puţin de întreprindere, unde ideile mele erau în permanenţă tratate cu suficienţă. Au apărut discuţiile, iar Sally a alunecat în patima beţiei, eu urmând-o aproape imediat. Dar sunt convins că toate acestea le-aţi aflat deja de la Richard.

— Da, e adevărat, Richard m-a introdus puţin în viaţa dumneavoastră particulară.

— Despre viaţa noastră particulară ştiu mulţi oameni; vreau să spun, dintre cei care au fost martori. Numai că acum asta nu-mi este de nici un folos, ştiţi?

— Este adevărat, acum nu v-ar putea ajuta nici măcar martorii care ar fi în stare să demonstreze că în căsnicia aceasta eşuată dumneavoastră nu purtaţi nicio vină. Atâta vreme cât adevăratul

asasin nu va fi prins, nimeni nu vă poate ajuta. Am însă o veste bună pentru dumneavoastră. Domnul Richard Stevenson, cumnatul dumneavoastră, a angajat un detectiv particular pentru a ajuta poliţia.

— Asta-i foarte frumos din partea lui, deşi mă surprinde puţin. Nu sunt prea bucuros să primesc dovezile de dragoste pe care mi le arată. Mă îndoiesc însă că ar pune la bătaie banii lui Sally pentru a mă scoate din închisoare. Dumneavoastră ce credeţi?

— Posibilitatea asta nu vă surâde, într-adevăr, zise avocatul. Atâta vreme cât sunteţi suspectat de uciderea soţiei dumneavoastră, n-o puteţi moşteni...

— Da, da... Dacă voi fi eliberat, mie îmi va reveni tot ce aparţinuse până acum lui Sally, în primul rând jumătate din întreprinderea „Stevenson Company". În cazul însă că voi fi condamnat, totul îi va rămâne lui Richard.

— Domnul Stevenson este convins de nevinovăţia dumneavoastră, îl asigură avocatul. Am discutat serios această problemă înainte de a mă hotărî să accept acest caz. El vrea ca asasinul sorei lui să fie prins şi tradus în faţa tribunalului. Se-nţelege că domnul Stevenson este interesat ca povestea asta să nu degenereze într-un scandal, care ar fi de neevitat dacă dumneavoastră aţi apărea în faţa tribunalului şi aţi fi condamnat pentru crimă.

— O chestie tipică pentru iubitul nostru Richard, continuă Brock spusele avocatului. Dacă eşti asasinat de un străin, asta nu-i nici o problemă, dar dacă crima se petrece în familie, ea trebuie să rămână ascunsă pentru vecie. Cu toate astea trebuie să recunosc că Richard este departea mea. Dar ce se va întâmpla dacă îşi schimbă poziţia?

— Cunoaşteţi vreo situaţie care l-ar determina să-şi schimbe părerea?

— Nu, spuse Brock cu glas ferm. Nu există nici o dovadă reală pentru învinuirea asta caraghioasă de a fi comis crima... Tot ce va reuşi poliţia să afle de la acest detectiv particular nu va putea decât să confirme faptul că în locuinţa mea de vacanţă s-a aflat într-adevăr un intrus care a împuşcat-o pe Sally.

7

Totuşi, investigaţiile detectivului particular nu au dus la rezultatele scontate. Şi ca mâine urmează să aibă loc înfăţişarea în faţa tribunalului...

Că într-un vis se vedea şezând în sala tribunalului alături de avocatul apărării şi faţă în faţă cu procurorul. Gândurile lui se întoarseră chiar la începutul poveştii, în clipa când s-a trezit brusc, când l-a văzut pe necunoscutul acela lângă birou... Apoi fulgerul acela...

„Totul o să fie din nou în ordine, îşi zise în timp ce încerca cu disperare să-şi domine neliniştea. Da, totul o să fie în ordine... Numai să le spun cum s-au petrecut lucrurile şi totul o să fie în ordine... O să le înfăţişez întregul caz şi ei o să mă creadă. Trebuie să mă creadă”.

Da, dar el povestise toate acestea la poliţie şi, totuşi, fusese arestat sub acuzaţia de crimă. Le relatase şi ziariştilor, ale căror articole erau însă pline de tot felul de aluzii la aşa-zisa lui vinovăţie.

— Insul acela..., zise el încetând să se mai stăpânească. Insul acela, repetă el printre dinţi, aplecându-se spre avocat, de ce nu poate fi găsit?! Doar există!

Nu l-au găsit pe cel în cauză. În schimb, au găsit o femeie.

Într-adevăr, în a treia zi a procesului, Mary a apărut ca martor al acuzării. Când a văzut-o, Brock îşi dădu seama că era pe cale să piardă partida.

Cu mici ezitări, Mary începu să povestească. De fapt, ezitarea ei provenea din grija pentru propria-i reputaţie şi nicidecum pentru soarta celui acuzat. Pentru o clipă el îi surprinse privirea; femeia însă se uită repede în altă parte. Privirea ei era cât se poate de edificatoare; îi spunea - ca, de altfel, toţi ceilalţi - că, la rândul ei, crede că el îşi ucisese cu sânge rece soţia şi că o făcuse din cauza ei, a lui Mary, şi că se temea de ea. Cu toate acestea simţi aproape involuntar o dorinţă nebună de a o cuprindeşi a o strânge în braţe.

La întrebările procurorului, Mary relată aproape totul despre relaţiile ei cu inculpatul. Rezulta foarte clar că fusese iubita lui, dar Brock nu-şi putu da seama de impresia pe care acest lucru o făcu asupra membrilor juriului.

La un moment dat, întrebarea procurorului sună ca o sentinţă:

— Aţi avut vreun motiv să credeţi că acuzatul ar avea de gând să se căsătorească cu dumneavoastră?

— Oh, desigur! Mi-a promis chiar de la început că va divorţa pentru a se căsători cu mine. Zicea că este nevoie de puţin timp pentru asta şi că trebuie să am răbdare.

— Şi cum aţi procedat atunci când v-aţi dat seama că divorţul lui nu avansează?

— I-am spus în mod direct că între noi totul s-a sfârşit şi că nu vreau să-l mai văd niciodată.

Brock îşi aminti foarte bine cearta lor din seara aceea. Multe, multe vorbe urâte rostite de o parte şi de alta. Femeia se arătă nerăbdătoare, iar el încerca să temporizeze. Până la urmă, fără nici un fel de menajamente, i-a fost arătată uşa. Părăsi locuinţa lui Mary, dar în aceeaşi seară hotărî să se ducă cu Sally, soţia lui, la locuinţa lor de vacanţă din munţi.

După câteva săptămâni, începu să-şi zică cum că Mary nu se gândise în mod serios la despărţire. O iubea aproape cu disperare, momentele lor de adâncă intimitate fiindu-i întipărite adânc în

memorie. Nu-şi făcea prea multe procese de conştiinţă, întrucât - mai ales din cauza pretenţiilor cumnatului său de a conduce întreprinderea, el trebuind să se declare mulţumit cu locul doi oferit cu multă largheţe - relaţiile cu soţia sa se răciseră aproape până la punctul de îngheţ.

După ce chibzuise o bună bucată ele vreme, Brock îi scrisese lui Mary. Nu a primit însă nici un răspuns. Din acest motiv era obsedat de dorinţa de a se întoarce în oraş. Era convins că Sally îi va reproşa acest lucru, dar ce mai conta...

8

Aici, în sala tribunalului, îşi dădu seama cu groază că scrisoarea pe care i-o expediase lui Mary va fi folosită drept probă! Oare ce scrisese în ea? Încercă cu disperare să-şi amintească măcar câteva fraze: *„Îmi lipseşti cumplit de mult!”* *„Te iubesc!”*. Şi mai ce, încă? Ah, da: *„Îţi promit, draga mea, că voi lua rapid toate măsurile pentru a putea trăi împreună de acum încolo”*. Este cât se poate de adevărat. Era hotărât să-şi găsească o slujbă care să-i permită să divorţeze de Sally şi să se căsătorească cu Mary.

După ce Mary şi-a terminat depoziţia, pe Brock îl cuprinse disperarea. Era şi firesc, întrucât pentru juriu Mary reprezenta întruchiparea perfectă a motivării crimei. Ca s-o obţină pe Mary trebuia ca mai întâi să scape de soţia lui şi să pună mâna pe banii ei. Cum altfel decât aşa, ar fi putut judeca membrii juriului? Îşi dădea seama că spusele lui nu convingeau pe nimeni.

La un moment dat, procurorul îl întrebă:

— Domnule Brock, vreţi să credem că individul acela necunoscut, care s-a dovedit un maestru al artei tirului, ţintind atât de exact asupra soţiei dumneavoastră, a fost totuşi un amărât de începător când a tras în dumneavoastră?

— Nu-mi dau seama dacă a fost un trăgător excelent...

— Atunci îmi permit să vă împrospătez puţin memoria. Unul dintre gloanţe a fost găsit de poliţie în tăblia patului conjugal. Altul v-a lovit în umăr... Şi dumneavoastră vreţi să credem că acest presupus trăgător a reuşit să o lovească pe soţia dumneavoastră exact în inimă, în timp ce pe dumneavoastră, trăgând de la aceeaşi distanţă, nu v-a nimerit?

— Când a tras asupra mea eu m-am mişcat...

— Da, desigur, v-aţi mişcat. În felul acesta, prima lovitură ce vă era destinată a intrat în tăblia patului. Din această cauză, individul a tras a doua oară. Şi doriţi să credem că v-a lovit absolut din întâmplare în locul care abia sângerează, rana abia zărindu-se... Fiţi amabil, domnule Brock, chiar speraţi să vă creadă cineva?

— Nu am nimic de adăugat... Lucrurile s-au petrecut aşa cum v-am spus.

— După părerea mea, ţinu să concluzioneze procurorul, dumneavoastră singur v-aţi ucis soţia, după care tot dumneavoastră aţi tras al doilea glonte în tăblia patului, iar cu al treilea v-aţi rănit la umăr pentru ca versiunea cu intrusul să pară cât mai demnă de crezare.

— Nu eu m-am împuşcat, strigă Brock. Criminalul acela m-a rănit!

Aşezându-se din nou pe bancă, Brock avu convingerea că nimeni nu dădea crezare spuselor sale, că judecătorul considera că în realitate nu a existat nici un intrus şi că deci nimeni nu trebuia căutat. James Brock aştepta cu nerăbdare cuvântul avocatului său. Alocuţiunea sa a fost însă axată numai şi numai pe mărturia lui Brock, fundamentându-se pe afirmaţia despre intrusul în a cărui existenţă nu credea nimeni.

Rechizitoriul procurorului a fost cuprinzător şi convingător. Dacă s-ar referi la altcineva - îşi zise Brock - aş crede tot ce spune; că tipul acela, mânat de dorinţa aprinsă de frumoasa lui iubită, a pregătit

asasinarea soţiei sale, că el a intrat în casa părăsită de vecinii săi de unde a furat un pistol, despre a cărui existenţă ştia dinainte, că şi-a ucis soţia cu acest pistol...

— Desigur, aş fi putut face tot ceea ce a spus procurorul, îi zise Brock avocatului său în timp ce aştepta pronunţarea sentinţei. În acest caz aş fi ştiut să-mi trag singur capul în laţ. Dar să inventez un intrus care nu a existat niciodată, asta ar fi fost o chestie prea primitivă. Necunoscutul acela despre care am pomenit nu este o inovaţie a mea. El există şi trebuie căutat!

— Vom încerca să-l găsim, îl asigură avocatul.

Sentinţa, pronunţată rapid, nu a constituit o surpriză pentru nimeni: VINOVAT. Pentru crimă - moartea!

— O să facem recurs, zise avocatul. Deja am vorbit cu domnul Stevenson pentru o recompensă consistentă celui care ne va pune pe urmele adevăratului făptaş. Încă nu suntem la pământ!

9

Resemnarea lui Brock era atât de accentuată, încât cu zece zile înainte de execuţie, când avocatul îi aduse vestea dătătoare de speranţă, abia avu putere să-l asculte.

— Desigur, s-au prezentat numeroşi oameni, în primul rând cei nedemni de încredere, care sunt vânduţi banului - zise avocatul - şi este de la sine înţeles că numai recompensa substanţială l-a condus la noi şi pe individul acela care n-are o faimă prea bună. Ceea ce a spus el este foarte promiţător şi corespunde celor spuse de dumneavoastră. Pe la orele trei noaptea, când a fost comisă crima, omul acela se deplasa pe şoseaua din care se desprinde drumul ce duce spre locuinţa dumneavoastră. Poliţia a primit mesajul dumneavoastră pe la orele două şi cincizeci de minute. Dacă acceptăm ipoteza că asasinului i-a trebuit cam o jumătate de oră

pentru a ajunge pe drumul înzăpezit de la casa dumneavoastră la şosea, atunci ar merge. Ce ziceţi de asta?

— Cred că ar merge. Eu însă nu m-am uitat deloc la ceas.

— Omul acela, care a venit de bunăvoie, a spus că nu departe de drumul care duce spre locuinţa dumneavoastră de vacanţă stătea un tânăr care i-a făcut semn să oprească. Omul a oprit şi l-a luat pe tânăr cu el. Zicea că arăta cam la douăzeci, douăzeci şi cinci de ani. Nu era înalt, în schimb era zvelt şi purta blugi bleumarin şi o geacă de piele. Şi aceste elemente concordă cu descrierea făcută de dumneavoastră.

— Era ceva mai scund decât mine, întări Brock.

— Martorul nostru zice că băiatul acela era foarte nervos şi că mormăia ceva de neînţeles... Cum că trebuia s-o şteargă cât mai repede din ţinut... Mai departe, martorul susţine că tânărul avea pe obrazul stâng o zgârietură prelungă, care sângera. Se pare că era făcută de o unghie...

— Cum? Era zgâriat? Da... desigur...

Şi pentru prima dată de la pronunţarea sentinţei Brock simţi că i se aprinde o luminiţă de speranţă. „Aminteşte-ţi, pentru Dumnezeu - îşi zise în sinea sa -, aminteşte-ţi cum s-a întâmplat. Te-ai aruncat asupra lui prinzându-i faţa cu mâna... Da, zgârietura aia tu i-ai putut-o face Brock”, îşi mai zise în gând. „Da, cred că eu i-am făcut-o. Cu mâna dreaptă, pentru că la umărul stâng fusesem atins de glonte... Mâna stângă nici nu mi-o puteam mişca măcar. În cazul acesta ar fi trebuit ca zgârietura să fie pe obrazul stâng!”. Apoi continuă cu voce tare.

— Martorul spune adevărul! El l-a întâlnit pe asasin şi l-a luat în maşina lui, crezându-l autostopist... Da, el poate dovedi că am spus adevărul! Ah, Doamne, acum totul o să fie iarăşi în ordine...

— Sper să fie, îi spuse avocatul oarecum reţinut.

10

Pentru Brock speranţa începuse să renască. În a şaptea zi însă lovitura pe care o primi se dovedi cu atât mai dureroasă. Examinând cu atenţie noile date ale problemei, judecătorul hotărî în cele din urmă că ele nu sunt suficiente pentru repunerea pe rol a procesului.

— Bine, dar nu-i posibil! protestă Brock. Am un martor ocular care poate întări afirmaţiile mele. Ce interes ar avea să mintă?

— Ce nu face omul pentru o recompensă frumuşică... Din nefericire, martorul nostru are un trecut plin de păcate. A fost condamnat în două rânduri pentru tăinuire de probe şi o dată pentru mărturie falsă. Judecătorul şi procurorul sunt de părere că băiatul ăsta este în stare de orice pentru câţiva dolari...

— Dar el l-a văzut pe asasin! o ţinu Brock pe a lui.

— El l-a lăsat undeva în faţa gării, iar într-o gară cine ar putea spune dacă l-a văzut pe tinerelul acela... Era probabil un tânăr inventiv, cum sunt astăzi atâţia... Pur şi simplu nu avem nici o urmă, nici măcar una singură...

11

Din clipa aceea nu a mai fost decât o problemă de timp - aşteptarea zilei de pe urmă, ziua execuţiei. Lui James Brock îi reveniră în minte toate elementele legate de acel caz. Dintr-o dată i să păru totul foarte simplu.

...Stătea la fereastra locuinţei sale de vacanţă şi privea urmele întipărite pe zăpadă. Cu fiecare secundă se simţea tot mai liniştit, ba chiar mulţumit de moartea soţiei sale. Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre telefon.

— A şters-o deja? auzi el deodată glasul soţiei. L-ai văzut fugind?

— Da... da..., a fugit... Eu..., eu am crezut că te-a omorât...

— Am căzut pe pat mai înainte ca individul să fi apucat să tragă. M-a salvat o fracţiune de secundă. Femeia aprinse veioza şi pe figură îi apăru un zâmbet. Eşti decepţionat, nu-i aşa? Mai mult ca sigur că ai şi văzut banii pe care urma să-i moşteneşti, pe care să-i foloseşti cu frumoasa aia a ta, nu-i aşa? Cum ţi-ar mai fi facilitat băiatul acest lucru în cazul că m-ar fi nimerit...

„Acolo afară, undeva... gândi Brock, acolo se află individul care a venit cu pistolul pentru a o împuşca pe Sally. Dacă îl vor găsi şi îi vor spune că e moartă, n-ar putea nega că el a împuşcat-o..."

Brock ridică mâna cu pistolul, ochi cu grijă şi observă liniştit, dar cu răutate, cum zâmbetul de pe chipulsoţiei sale transforma într-o grimasă a spaimei de moarte. Atunci când Sally deschise gura pentru a striga după ajutor, el apăsă pe trăgaci...

Nick Templeton

CASA OSTILĂ

1

De la primele ore ale dimineţii, razele fierbinţi ale soarelui mângâiau Ondon City, prevenind locuitorii marelui oraş să se pregătească pentru o zi caniculară. Nicio adiere nu agita frunzele copacilor din *Green Park.*

Dacă vreţi alt decor, mai răcoros şi poate mai intim, am putea plasa acţiunea seara ori noaptea. Am vorbi atunci de luna rotundă ca obrajii unei babe dolofane care nu-şi mărturiseşte vârsta nici la tribunal, de stele care strălucesc ca ochii unei fecioare ce se droghează şi, ca să punem vârf acestui decor atât de îmbietor, am putea adăuga o cucuvea pe creanga uscată a unui copac.

Din numeroasele mele lecturi, am observat că mulţi pretinşi sau veritabili autori de romane poliţiste îşi încep cam în acest gen operele lor nemuritoare. Dacă subiectul este plin de un optimism mai mult sau mai puţin robust, debutează cu soarele; dacă, dimpotrivă, este vorba de o dramă zguduitoare, de nu îţi vii în fire trei zile după ce o lecturezi, îi plasează acţiunea într-un decor nocturn.

Întrucât eu nu sunt scriitor, ci - aţi ghicit, nimic nu vi poate ascunde -, un pârlit de detectiv particular, încep prin a vă mărturisi

bucuria mea că vă găsesc în deplină sănătate şi prosperitate. Satisfacţia pe care o încerc este îndoită, când constat că sunteţi pregătiţi pentru a mai schimba câteva vorbe menite să ne mai scoată din plictisul acestei vieţi incolore, în care ne zbatem, dovedindu-ne nouă înşine şi apoi rudelor iubitoare, ce aşteaptă cu nerăbdare să ne moştenească, dar şi duşmanilor, că mai trăim încă şi ne simţim bine mersi.

În ziua aceea - nu este necesar să precizez nici luna şi nici anul - sosisemceva mai târziu (nu ştiu cu cât, numai în romane şi în filme detectivii se uită la ceas de trei ori pe secundă) la biroul meu sărăcăcios, dar nu destul de târziu ca să ajung după venirea secretarei, când soneria telefonului încercă să spargă o linişte ce tindea să devină apăsătoare. În speranţa unui client dispus să-şi lase o parte din economii pe biroul meu sub forma unui cec cu mai mult de două zerouri - vechiul meu vis încă neîmplinit -, am ridicat receptorul:

— Bună ziua! sună o voce acră, bătrânească.

— Bună ziua! răspunsei pe un ton neutru.

— Sunteţi domnul Nick Tempest? Sunteţi singur?

Mă uitai în jur şi apoi, prin uşa deschisă, în anticameră. Secretara nu-şi făcuse încă apariţia.

— Sunt singur, spusei precaut, fără a-mi declina identitatea.

Mi s-a întâmplat de câteva ori ca, după ce am confirmat cine sunt, să fiu înjurat sau împroşcat cu murdării de către demenţi care nu pot dormi noaptea şi nu lasă nici pe alţii să se odihnească.

— Ştiţi, eu mă numesc Maltopoulos, Aristide Maltopoulos, bancher retras din afaceri. Mi-aţi fost recomandat de cineva, nu mai ţin minte de cine, dar precis mi-aţi fost recomandat călduros.

M-aş fi mirat să mă recomande cineva, şi călduros încă. Îmi luase numele din cartea de telefon, fără îndoială.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Când îmi puteţi rezerva câteva minute din timpul dumneavoastră?

— Depinde de problemă... Sunt extrem de ocupat.

Minţeam cu neruşinare. Aveam atâta timp de pierdut, cât un milionar bani la cursele de trap, dar se impunea să salvez aparenţele. Domnul Aristide Maltopoulos nu trebuia să ştie că în ziua aceea nu aveam nimic de făcut, în afară de nervi, pe care să mă calce cu seninătate secretara, sau să controlez dacă vreo muscă nu a căzut în plasa păianjenului de deasupra oberlihtului.

— O problemă de mare însemnătate pentru mine, de care depinde fericirea mea.

Vocea bătrânească avea ceva patetic, suna ca şi cum omul de la capătul firului avea o suferinţă ascunsă, care mă mişcă. Ştiţi, trebuie să vă mărturisesc că sunt un sentimental încă de la naştere, iar suferinţele semenilor mei mă determină să regret că nu le pot lua pe toate asupra mea.

— Vă convin orele 18-19, astăzi? S-a întâmplat tocmai să am o fereastră în programul meu de lucru.

— Desigur, domnule Tempest, nesperat de bine, se bucură cel care depunea atâtea eforturi să-mi devină client. Voi fi cât se poate de punctual. La revedere!

Domnul Maltopoulos închise telefonul şi după tonul cu care vorbise îmi dădeam seama că era destul de mulţumit. Eu eram mai puţin, deoarece acum mă căiam că fixasem întâlnirea mult prea degrabă. Această nesăbuinţă putea să mă coste, mai bine zis pe el să-l coste, un zero mai puţin pe nota de plată.

Am lăsat un bileţel secretarei să nu mă aştepte - nu mă aştepta niciodată -, întrucât nu voi reveni decât spre seară:, mi-am luat pălăria şi pardesiul, îndreptându-mă apoi spre barul lui Fred Device. Am stat un timp cu el la taifas - eram cunoştinţe vechi - şi am băut câte un scotch, apoi încă unul. Am vorbit de unele şi de altele şi,

către sfârşit - sfârşitul celui de-al doilea pahar - l-am întrebat ca din întâmplare dacă a mai trecut pe acolo Ken Snag, de meserie *gouge,* adică pungaş, pe care-l cunoscusem cândva. Îmi făceam pe atunci unul din obişnuitele mele stagii - scurte, din mila Domnului şi a procurorului -, la *Penal Colony* - colonia deţinuţilor - din Denver.

Stătusem câteva zile în aceeaşi celulă. El m-a găsit acolo, dar a rămas mult după plecarea mea. În orice caz, ne-am împrietenit şi am rămas amici, mai ales că la plecare m-a rugat să-i fac un comision. Pe scurt, era vorba să merg într-un anumit loc, să spun o parolă, după care urma să primesc o sumă de bani, pe care să o predau Ednei Page, o *hooker,* adică o femeie uşoară, iubita lui Ken Snag.

M-am achitat de comision şi mi-am câştigat recunoştinţa şi prietenia lui Ken.

Fred, barmanul, tocmai îmi spunea că nu-l mai văzuse peSnag de peste două săptămâni, când o voce do femeie, cu tonul puţin ridicat, încerca să pună la punct un bărbat insistent.

— Este pentru ultima oară, să fim bine înţeleşi, rostea femeia ce urma să-mi stârnească interesul.

M-am răsucit în scaunul de la bar şi la o masă nu prea îndepărtată am văzut o tânără. Avea stofă în ea, se vedea bine, deşi era destul de simplu îmbrăcată; stând în picioare, vorbea cu un individ, în care am recunoscut o veche cunoştinţă de-a mea.

Era - nici mai mult, nici mai puţin - Marlowe, Charley Marlowe, ştiut în cercul său de amici, dacă-i avea, mai mult după poreclă - Snappy, adică *Fercheşul,* un mărunt şantajist, care îşi făcuse în două rânduri stagiul la închisoarea din Ondon City, a doua oară eliberat înainte de termen pe cauţiune. Vă las să ghiciţi dacă am contribuit cu ceva la ambele întemniţări ale sus-numitului.

Pe tânără nu o cunoşteam decât din vedere, mai bine zis din vederea nenumăratelor ei fotografii publicate în diferite ziare şi

reviste. Era, nu vă vine să credeţi -nici mie nu-mi venea, dar aceasta era realitatea -, Sandra, unica fiică a milionarului John Massinger.

Ce căuta aici Sandra Massinger şi ce putea să aibă de împărţit cu un gangster ca Marlowe? Că era unica fiică a unui milionar văduv, că era alintată, că ducea o viaţă dezordonată, care de multe ori friza buna cuviinţă, că fusese uneori amestecată în câteva, hai să le-zicem, încurcături de ordin sentimental, că fusese eroina unor bârfe ale diferitelor fiţuici de şantaj, ştiam. Dar nu mă aşteptam să o găsesc în acest bar nefrecventat de lumea ei şi încă într-o asemenea societate.

Conflictul, dacă a fost conflict, se aplanase când m-am apropiat de masa lor. Marlowe se îndepărta, introducând un plic în buzunarul de la piept, plic pe care îl primise de la Sandra.

Când îmi amintesc - când este cazul, fireşte - ştiu şi pot fi gentleman din cap până în picioare. Aşa că m-am luat repejor după Marlowe, ajungându-l aproape de ieşire. Cu o mişcare rapidă a braţelor - sunt meşter în asemenea mişcări, dar nu vă spun câte scrânteli şi încheieturi dislocate am suportat până am ajuns la o asemenea măiestrie - l-am imobilizat. Snappy, cu braţul stâng aproape scos din articulaţie - ştiam că era stângaci -, sta cuminte, cu fruntea rezemată de perete. Eram convins că va fi liniştit, dar pentru a-i aminti că trebuia să facă dovada, i-am ars una cu vârful pantofului peste gleznă, nu-mi amintesc care. A gemut, dar nu a mişcat.

Într-o clipă, după ce l-am lăsat orfan de revolver, am transferat în buzunarul meu plicul pe care abia îl primise. L-am dădăcit cu simţ de răspundere asupra comportării pe care trebuia să o aibă faţă de o doamnă, conducându-l apoi de braţ - cel stâng, fireşte - la masa pe care o părăsise de câteva minute.

— Mult stimată miss Massinger, permiteţi umilului dumneavoastră servitor să se prezinte, mă adresai fiicei milionarului, aplecându-mă cu eleganţă şi zâmbind cuceritor cu toată gura, aşa cum zâmbeşte un congresman la întâlnirile cu

alegătorii, ori când i se ia un interviu televizat asupra mortalităţii infantile, chiar dacă îl dor măselele. Numele meu este Nick Tempest, detectiv particular, la dispoziţia dumneavoastră. Prietenul nostru comun, Charley Marlowe, fiind o fire neobişnuit de timidă pentru vremurile noastre, m-a rugat insistent să-l însoţesc, pentru a-l încuraja şi pentru a fi martor la prezentarea scuzelor sale, pe care este conştient că vi le datorează, ca urmare a comportării ce o găseşte acum - mi-a mărturisit cu lacrimi în ochi - nedemnă de un gentleman. Hai, dă-i drumul, ce mai aştepţi? îl îndemnai eu părinteşte, schimbând tonul şi atitudinea, pe Snappy, care nu mai arăta fercheş, dezminţindu-şi porecla.

— Domnişoară, rosti acesta cu un ton de parcă ar fi avut gura plină cu miere, vă rog să-mi scuzaţi comportarea şi tonul pe care l-am folosit faţă de dumneavoastră. Am fost total deplasat şi neinspirat. O dată cu iertarea, vă cer şi permisiunea de a mă retrage.

După ce spuse toate acestea, fără a aştepta un gest ori un răspuns din partea domnişoarei Massinger, sau aprobare de la mine, făcu o reverenţă ca un chelner stilat şi se topi parcă, lăsându-mă cu gura căscată. Unde învăţase coţcarul să vorbească aşa şi să se comporte cu atâta stil? Nu cred că la pârnaie, în numeroasele lui retrageri la odihnă binemeritată.

— Domnule Tempest, vă rămân îndatorată, nu ştiu cum să vă mulţumesc, mi se adresă cu cea mai vie recunoştinţă tânăra din faţa mea.

Mi-a zâmbit ca zorile senine după o noapte de coşmar. Iar ochii, ochii, când mă priviră - albaştri, nevinovaţi, imenşi - mă făcură să-mi tremure genunchii şi de nu ar fi fost scaunul liber în care mai mult am căzut decât m-am aşezat, m-aş fi năruit cât eram de lung pe podeaua barului, la picioarele nimfei.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Tempest. Iertaţi-mă că v-am ţinut în picioare până acum, rosti ea, zăpăcindu-mă de tot cu uşorul

sarcasm din glasul ei. Nu vă simţiţi bine, adăugă Sandra Massinger şi glasul ei era atât de plin de compasiune, aproape dureros de dulce, încât dacă ar fi fost soră de caritate aş fi vrut să zac în grija ei toată viaţa.

Cu o sforţare uriaşă mi-am mai revenit, am făcut un semn ştiut lui Fred, barmanul, care se grăbi să-mi aducă un whisky dublu, fără gheaţă, pe care îl dădui peste cap.

Revenit la viaţă, m-am ridicat de pe scaun, am scos plicul luat de la Marlowe şi l-am pus pe masă în faţa zânei.

— Prietenului nostru, Charley, i-a fost ruşine să vă înapoieze plicul pe care i l-aţi încredinţat cu atâta uşurinţă şi m-a rugat insistentsă vi-l înmânez. Vă rog să controlaţi dacă sunt toţi banii înăuntru. Dacă lipseşte ceva din suma pe care i-aţi împrumutat-o, vă rog să-mi spuneţi deoarece chiar astăzi mă voi întâlni cu el şi îi voi adresa aspre imputări.

Nu minţeam, deoarece ideea reîntâlnirii cu *Fercheşul* îmi venise pe moment.

— Repet, sunteţi foarte drăguţ, domnule Tempest şi vă rog să acceptaţi invitaţia mea de a ne revedea la locuinţa noastră; stau împreună cu tata, în *Pearl Street.* Locul îl recunoaşteţi fără dificultăţi; este o vilă cam anacronică în ceea ce priveşte arhitectura, deosebindu-se de toate celelalte din jur. Locuim la numărul 12 bis, vila Sky-Blue. Numele ei este tot atât de demodat ca şi locuinţa, dar aşa erau gusturile pe vremea bunicilor. Vom avea câteva lucruri serioase de discutat, mai adăugă ea ridicându-se, cum imediat am procedat şi eu. Rămâne stabilit pe mâine la orele 18 spuse, depărtându-se, după ce mă lăsă să strâng cea mai perfectă mână din câte mi se întinseseră vreodată.

Să vă spun cum mergea? De prisos. Aveţi, sunt sigur, mult mai mult bun gust, spirit criticşi experienţă decât mine, în a aprecia şi a acorda, indiscutabil pe merit, sufragiile dumneavoastră unanime.

După plecarea Sandrei Massinger nu m-am lăsat cuprins de reverie, mirându-mă numai cât de repede am trecut de la adoraţie la o neaşteptată indiferenţă. Sau eu aveam acest dar de a mă adapta imediat situaţiilor sau Sandra Massinger era una din extrem de rarele femei care nu rămân mult în simţurile şi memoria bărbaţilor, în ciuda farmecului lor cu totul ieşit din comun.

După nici cinci minute îmi luam rămas bun de la Fred Device, barmanul, m-am urcat în maşină şi m-am dus în Molehill, cartierul cel mai uitat de zei şi de *City Fathers* - edilii oraşului -, cunoscut mai ales sub numele de Tin-Pot-Town,într-atât semăna cu o aglomerare uriaşă de cocioabe, case vechi, dărăpănate, maghernițe. Existau, este drept, în Molehill, şi clădiri mai arătoase şi curate, sclipind de reclame luminoase. Acestea erau localurile de noapte, tripouri, sau aşa-zisele cluburi, unde se jucau pe mize mari averi întregi.

Noaptea, mai ales, străzile erau înţesate de grupuri de toxicomani, pungaşi, escroci, haimanale, proxeneţi ori femei de stradă. Din loc în loc patrula câte un poliţist sau îşi făcea rondul, mai ales noaptea, *Panda Cars,* maşinile de supraveghere ale poliţiei din Ondon City.

Bine, bine, mă veţi întreba, dar oameni cumsecade, în afară de personalul *Secret Court*-ului, nu existau în acest cartier? Sigur că da, însă aceştia erau ocupaţi toată ziua în fabricile şi atelierele din Ondon City ori în birourile cu diferite destinaţii din *Civic Centre.* Noaptea, ei bine, închipuiţi-vă, aceşti oameni cumsecade dormeau somnul binecuvântat al celor oneşti, când nu întreţineau interminabile discuţii în contradictoriu, să nu le spunem certuri, cu soţiile sau prietenele.

Ştiam ce căutam în acest cartier. Mai întâi, trebuia să-l întâlnesc pe prietenul meu de detenţie, Ken Snag. Dacă nu era la barul *Hell,* care arăta cu adevărat ca un iad, o speluncă - aşa cum îl da în vileag şi numele, parcă predestinat -, atunci în mod cert se afla în sânul familiei, adică la Edna Page, statornica lui iubită.

De cum am intrat, am avut norocul să-l găsesc singur la o masă, cu nelipsitu-i pahar de whisky. M-a observat imediat. Dacă aş fi avut vreo îndoială, plecarea lui intempestivă era cel mai bun indiciu. La două minute eram la volan. Ştiam că în spate, lungit pe banchetă, cu faţa acoperită de un ziar, mă aştepta Ken.

— Nu v-am văzut de mult, şefule, mă întâmpină el de cum am închis portiera.

Avea glasul puţin răguşit, asemănător cu cel al oamenilor care fumează mult şi beau băuturi tari.

— Am o trebuşoară cu tine, Ken. Îmi pare rău, dar nu am prea mult timp să depănam amintiri comune din tinereţe. Spune-mi, unde îl pot găsi pe prietenul nostru, Snappy?

— Şefule, ştii că nu sunt denunţător! Drept cine mă iei?

Mi-am dat seama că nu începusem cum trebuie. Ken era un om onest în felul său. Pâra, trădarea nu făceau casă bună cu preceptele lui morale, cât timp acestea nu erau adormite. O bancnotă strecurată în direcţia lui fu prinsă cu dexteritate.

— Snappy se dă mare, şefule. S-a ajuns, nu ştiu cum, dar are acum lovele să le mănânce cu lingura. Toţi îi spun acum domnul Marlowe, iar porecla îi este uitată. Stă nu departe de aici. Are o garsonieră potrivită cu noua lui situaţie, într-un bloc pe *Dewey Street*, la numărul 140, etajul trei. Pe placa de pe uşă scrie Charley Marlowe şi dedesubt agent de bursă, deşi nu cred că a călcat pe la bursă în viaţa lui.

— Mulţumesc, Ken, mi-ai spus ce mi-a trebuit. Acum te duc până acasă, dacă vrei.

— Nu, şefule, sunt silit să vă refuz. Mi-aş pierde bunul renume dacă aş sosi cu aşa o limuzină şi cu un asemenea însoţitor. Nu vreau să dau naştere la bârfe. În mahala sunt un om respectabil, mai spuse el cu demnitate, coborând din maşină.

Am demarat, zâmbind la gândul respectabilităţii lui Ken. În cinci minute am fost pe Dewey Street şi am oprit la numărul 138, aproape de colţ. Am făcut drumul pe jos până la numărul 140, am intrat ca orice cetăţean onorabil pe uşa principală şi, nezărit de nimeni, am ajuns la etajul trei, în dreptul uşii cu placa pe care tronau numele celui căutat şi denumirea onorabilei sale îndeletniciri.

Am sunat în repetate rânduri, aproape cinci minute. Nici un sunet nu răzbătea din garsonieră. Am apăsat clanţa şi spre surpriza mea uşa s-a deschis. Am intrat într-un hol mic, după care am pătruns în cameră. Am păşit, mergând în vârful picioarelor, pe lângă pereţi. Ajuns în spatele biroului, cu spatele spre fereastra din-spre balcon, mi-am scos pantofii şi am înaintat până la masă. Pe un scaun, plasat în faţa biroului, cu capul lăsat pe piept, cu o gaură urâtă în tâmplă, zăcea Charley Marlowe. M-am apropiat de cel ucis, căci fără îndoială ere vorba de un asasinat, deoarece nu am găsit nici urmă de revolver. Nu m-am atins de nimic, dar privirea mi-a fost atrasă de sertarul biroului, uşor întredeschis. Am înfăşurat mâna în batistă, am tras sertarul şi am observat imediat un minimagnetofon, pe care l-am introdus grăbit în propriu-mi buzunar. Tocmai am finalizat această utilă operaţie, când am distins urletele inconfundabile ale sirenelor aflate în dotarea maşinilor poliţiei.

Am făcut un salt până la pantofi, am sărit în ei, ca un pompier în cizme, când se declară un incendiu la primărie şi, fără să-i mai închei, am ţâşnit afară pe uşă, închizând-o, după care am şters bine clanţa cu batista.

Eram deja la 20 de metri de casă, când la intrarea imobilului stopară cu scrâşnete de frâne două maşini ale poliţiei, urmate imediat de o salvare.

Peste o jumătate de oră mă aflam în biroul meu. Sigur, dactilografa nu mă aşteptase; de altfel am priceput că nici nu venise,

deoarece biletul pe care i-l lăsasem la plecare zăcea nedesfăcut pe măsuţa din anticameră.

M-am aşezat la masa de lucru, am tras uşa de la dulăpiorul din dreapta, am scos o sticlă plată, pe jumătate plină cu *White Horse.* Fără să torn în pahar, am băut direct din sticlă câteva înghiţituri bune, am pus sticla la loc şi, cu moralul ridicat, cu plinul de combustibil făcut, m-am rezemat de spătarul scaunului, mi-am aprins o ţigaretă, din cele bune, fireşte, şi am început să mă gândesc şi să-mi pun întrebări.

Cine îl omorâse pe Charley Marlowe? În orice caz, fusese ucis cu puţin timp înainte de venirea mea, deoarece sângele ce se scursese din rană nu era încă închegat. De ce? Se vede că Marlowe îl găsise în garsonieră pe asasin, ori acela sosise după venirea *Fercheşului*. Ceputea fi comun între cei doi, între ucigaşşi victimă? De ce, dacă l-a ucis, asasinul a anunţat poliţia? Desigur, nu pentru a fi surprins asupra faptului. Fără îndoială că se grăbea; ca probă, nu cotrobăise prin cameră şi nici nu îi atrăsese atenţia sertarul întredeschis. Altfel, ar fi descoperit magnetofonul miniatural.

Ajuns aici cu raţionamentul am sărit ca ars. Păi, cu magnetofonul trebuia să încep. A fost o chestie de secunde până l-am pus în funcţiune. Începusem să ascult cu atenţie.

2

— Ce ai făcut? întreba o voce de om matur, dură. Unde sunt banii?

— Nu am nici un ban. Plicul cu bani i-a fost înapoiat femeii de băgăreţul ăla de Nick Tempest, care m-a surprins tocmai când îl săltăm de la Sandra Massinger.

— Ce căuta acolo Tempest?

— Mă tem că Sandra era în înţelegere cu el.

— Se prea poate. Ce ai vorbit cu Tempest? Nu cumva te-a tras de limbă? Ai ciripit ceva?

— Nu s-a născut încă acela care să mă tragă de limbă, domnule Zest.

Auzind acest nume la care mă aşteptam cel mai puţin, am tresărit involuntar, am scos din nou sticla de *White Horse* şi am făcut apel la liniştitorul lichid pe care îl conţinea. De la naşterea lui Christos nu ştiu să se mai fi făcut minuni decât la Lourdes, ori din câte ştiam, mister Zest era paralitic. Cât despre Lourdes nici nu auzise, eram sigur.

Am trăit s-o văd şi pe asta, o minune la sfârşitul secolului nostru, dar pe care nu a făcut-o Cel-de-Sus ci cel-de-jos, cel negru şi cu coarne. Un paralitic care nu este paralitic, care se deplasează fără cârje şi fără cărucior în nobilul scop de a face să treacă banii, cât mai mulţi bani, de la cei care îi au şi nu-i merită, la cei care au mai puţini şi nu-i merită deloc.

— Charley, vino mai aproape şi stai jos, doar eşti la tine acasă!

Urmă o pauză ca şi când Zest ar fi aşteptat ca Marlowe să dea curs invitaţiei şi să se aşeze pe scaun.

— Ai procedat ca un gură-cască, ca un ageamiu. Ce să iau de bun din tot ce mi-ai vrăjit? Dacă m-ai vândut blestematului de copoi?

Vocea lui Zest era acum puţin răguşită, dar nu agresivă, ci aproape îmbietoare, când vorbi din nou.

— O să mori ca un prost, Snappy, şi acum ia-ţi plata.

— Nu! Nu, domnule Zest!...

Strigătul alarmant, de deznădejde, al Fercheşului fu acoperit de o detunătură surdă, după care banda se derulă în tăcere. Arma ucigaşă avusese, fără îndoială, surdină.

Am rămas pe gânduri şi după un timp hotărârea mea era luată. M-am uitat la ceas. Până la venirea domnului Aristide Maltopoulos, cu care urma să mă întâlnesc în curând, mai erau aproape două ore.

Am coborât, m-am urcat în maşină şi m-am dus direct la poşta centrală. Acolo am închiriat o căsuţă pe numele meu adevărat, adică Nick Tempest, altul nu am, în care am depus banda de magnetofon. Cât despre magnetofon, l-am închis într-unul din sertarele biroului meu.

La puţin timp după ce m-am întors, domnul Maltopoulos şi-a făcut apariţia.

Era un bărbat scund, trecut de 50 de ani, cu o burtă în ofensivă, umeri înguşti, căzuţi, şi o chelie care, dacă ai fi fost distrat, te-ar fi făcut să-i iei capul drept o bilă de biliard şi nu se ştie ce ar fi ieşit în situaţia că ai fi avut tacul în mână. Purta un costum elegant şi scump de după-amiază, cu o batistă de mătase în buzunarul de sus al hainei. Costumul era în dungi şi cusut la un rând de nasturi. Avea o faţă roz-pal, nu prea mult ridată şi ochi negri, uşor încercănaţi.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Tempest, spuse el, întinzându-mi o mână plinuţă, fleşcăită, care nu fu în stare să o strângă pe a mea. Dacă nu i-aş fi prins-o la timp, ar fi scăpat-o pe jos fără să bage do seamă.

L-am invitat să ia loc în fotoliul din faţa mesei de lucru, i-am oferit o ţigară de foi, i-am aprins-o şi am aşteptat în tăcere să tragă primul fum.

— Cu ce vă pot servi, domnule Maltopoulos? Am impresia că vă apasă unele griji de care nu puteţi scăpa, am rostit eu, deşi, aparent, nu lăsa impresia că ar avea vreo problemă care să îi provoace insomnie.

Nu-mi răspunse la întrebare, dar îmi întinse în tăcere o fotografie, format 6×9, pe care o scosese cu multă grijă din portofel, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o spargă. M-am grăbit să o iau şi tot atât de grăbit m-am uitat la ea.

Trebuie să fie cineva detectiv particular, aşadar un om cu nervi de fier, ca mine, de exemplu - nu am găsit altul mai potrivit pentru

comparaţie -, ca să te poţi stăpâni în orice împrejurare. Din fotografie îmi surâdea cuceritoare, goală, plină de sex-appeal, vampa-vampelor, Cynthia Blair, regina striptease-ului de la *RÊVE.* Nu o mai văzusem de vreo doi ani pe scenă, spre regretul tuturor ramoliţilor şi imberbilor, care nu mai aveau unde să-şi risipească banii şi nici nu ştiau cum să-i cheltuiască mai cu folos.

Fusesem de câteva ori, în diferite ocazii, în apropierea ei, dar nu primejdios de aproape ca să o iau razna.

Nu am arătat, după cum v-am spus - dacă nu, o fac acum - că aş fi fost surprins. M-am mai uitat o dată la fotografie, ca şi când originalul nu l-aş fi văzut în viaţa mea, după care am pus-o pe birou în faţa lui Maltopoulos, fără să spun o vorbă. Trebuie să fi fost grec sau evreu, dacă umbla cu fotografia soţiei lui goală - soţia, nu fotografia, fireşte.

— Ce părere aveţi? Numai aşa se fotografiază, spuse el cu glasul puţin răguşit şi uşor dezamăgit, ca şi când s-ar fi aşteptat să cad în delir sau să mă prăbuşesc de pe scaun la vederea vampei.

— Despre ce? întrebai liniştit. Nu mi-aţi spus nici ce reprezintă fotografia, sau modelul, pentru dumneavoastră şi nici pentru ce aţi dorit să avem această discuţie.

— Să vedeţi, eu... Dar mai bine să încep cu începutul.

Şi domnul Maltopoulos prinse a-şi depăna povestea, mult asemănătoare cu a altor sute sau mii ca el, care dacă nu erau nebuni de legat la vârsta lor, când vedeau o astfel de femeie, luau totuşi foc, incendiu pe care nicio divizie de pompieri voluntari nu îl putea stinge, decât atunci când cei în cauză îşi epuizau toate rezervele băneşti.

Pe scurt, amorezat lulea la anii lui de Cynthia Blair, o înduplecase să-l ia de bărbat, femeia fiind în cele din urmă înduioşată de materializarea sentimentelor lui printr-o depunere la bancă pe numele ei a sumei de două milioane de dolari. S-a semnat de ambele

părţi şi un act legalizat prin care, în cazul în care el ar fi divorţat de ea, i-ar fi asigurat o despăgubire substanţială, la care se adăuga o rentă viageră ce i-ar fi permis să trăiască două sute de ani, fără grija zilei de mâine. Iar dacă el murea înaintea ei - în privinţa asta nu încăpea îndoială -, fostei stele de music-hall îi reveneau atâţia bani, încât ar fi avut posibilitatea să-şi satisfacă toate fanteziile unei văduve neconsolate, cu imaginaţie şi dragoste de viaţă debordante.

Nu se putea plânge de ea, îmi mărturisi el, era o soţie atentă, tandră şi, mai ales, îl respecta ca pe un tată. Duceau o viaţă retrasă, adică primeau puţină lume şi, fireşte, numai cunoştinţe de-ale lui. Călătoreau mult, în special vara, mai ales în Europa, unde frecventau cele mai căutate plaje şi case de joc.

De aproape un an de zile, Cynthia se schimbase. Era tot atât de atentă cu el, îl respecta tot atât de mult, dar ceva în comportarea ei începuse să-i dea de gândit. Nu putea preciza ce anume, era ceva aşa ca o înstrăinare şi o grijă ascunsă. Această schimbare începuse să se petreacă din momentul când pe plaja de la Acapulco cunoscuseră familia Massinger, tatăl şi fiică.

Relaţiile dintre cele două familii începuseră să se strângă şi mai mult după întoarcerea acasă. Îşi făceau vizite reciproce, de multe ori Cynthia rămânea peste noapte la Sandra Massinger. Ieşeau deseori împreună, ele două, în oraş, unde întârziau uneori până a doua zi.

Peste noapte, după spusele ei, rămâneau în apartamentul Sandrei, până se refăceau după oboseala unei nopţi nedormite, după care fiecare revenea la casa ei.

De câteva luni, Cynthia părea apăsată de o grijă pe care nu o mărturisea. Periodic, contul ei din bancă scădea cu aceeaşi sumă: 10 000 dolari.

În încheiere, soţul îngrijorat mă ruga să accept să întreprind unele cercetări discrete, se înţelege, şi în cazul în care viaţa, liniştea şi

viitorul amândurora ar fi ameninţate, să acţionez în consecinţă. Pentru osteneala mi-a înmânat un cec de 15 000 de dolari.

Mărturisesc că am fost surprins. Domnul Maltopoulos făcea risipă de bani. În primul rând că un detectiv particular de duzină ar fi acceptat cu ochii închişi această generoasă remuneraţie, ca să nu zic mană cerească. Eu, sunteţi încredinţaţi de altfel, nu sunt de duzină. În al doilea rând, treaba era sub nivelul preocupărilor mele. A urmări o femeie care înţelegea să-şi petreacă o anumită parte din viaţă anume numai pentru ea însăşi, chiar dacă aceasta se conturează după viziunea unei specialiste în striptease, nu este o sarcină care să mi se încredinţeze.

Pe de altă parte, suma era ademenitoare. Situaţia mea financiară era oarecum îngrijorătoare. Am acceptat să mă ţin de coada sirenei. Aţi fi acceptat şi dumneavoastră.

Urma ca a doua zi să mă prezint la domnul Maltopoulos în calitate de prieten de club - ambii soţi nu-şi cunoşteau şi nici nu-şi cultivau în permanenţă prietenii. Voi avea de aici înainte mână-liberă, având posibilitatea de a acţiona după cum îmi vor dicta împrejurările.

Se făcuseră orele 20, când domnul Maltopoulos aprecie că este cazul să se retragă, spre deplina mea satisfacţie. Nu mai avea nimic să-mi spună, eu nici atât. Începusem să-mi formulez primele concluzii. Le-aţi fi sesizat, sunt sigur, şi dumneavoastră, fără să fi fost versaţi în materie.

După plecarea oaspetelui am stat şi am cumpănit întreaga situaţie. Se impunea să nu stau pasiv şi să aştept evenimentele, ci să le ies în întâmpinare.

Astfel se făcu că în jurul orelor 21 dădeam târcoale garsonierei în care, cu multe ore în urmă, locuise Marlowe. Asigurându-mă că la intrare era postat un curcan, din cei ce umpleau poiata numită *Secret Court,* am intrat ca orice om cinstit în curtea vecină. Odată ajuns aici,

protejat de întuneric, am sărit în grădina imobilului în care era situată garsoniera cu pricina. După miros - cei ca mine au un asemenea simţ foarte dezvoltat - am depistat scara de incendiu, pe care am început să o escaladez. Ajuns la etajul ce mă interesa, am sărit pe balcon.

Binecuvântat fie arhitectul care a inventat acest supliment estetic la o construcţie, adaos atât de necesar hoţilor şi detectivilor. Ar mai avea un rol, dar acesta este căzut în desuetudine, de când au dispărut scările de frânghie, pe care se căţărau Romeo şi confraţii săi, ca să ajungă la regina inimilor lor, numai şi numai ca să admire luna împreună.

Deci, am sărit pe balcon, am intrat prin fereastra-uşă care era deschisă şi iată-mă în camera în care a fost ucis Marlowe. Lucrurile erau lăsate în general aşa cum le ştiam; numai ici-colo semne făcute cu creta, câtevamucuri de ţigară de proastă calitate, de bună seamă ale echipei de cercetare, căci înainte nu existaseră. Am pus în sertarul mesei minimagnetofonul - fără bandă, se înţelege - şi am rămas câteva clipe nemişcat, încercând să mă orientez.

Strigătul lui Marlowe, înainte de a fi împuşcat, constituia o implorare ori un avertisment? Degeaba îmi storceam creierul, nici măcar apă nu picura din el. Am scotocit metodic - lumina fusese lăsată aprinsă de oamenii de la *Secret Court* -, am cercetat fiecare centimetru pătrat de podea, dulapuri, birou, pat, baie, chicinetă, micul hol şi chiar WC-ul, fără să găsesc ceva interesant.

În fond, ce căutam? Fără îndoială, un indiciu cât de mic, care să mă pună pe urmele criminalului.

Să mă tăiaţi, să mă spânzuraţi, dar nu puteam crede că mister Zest, un paralitic, s-ar fi deplasat în camera cu pricina, pe cărucior sau în cârje, l-ar fi ucis pe Marlowe şi ar fi plecat neobservat. În plus, nu ar fi avut cum să ştie că mă aflam pe urmele *Fercheşului.*

Că obiectul întrevederii dintre Charley şi Sandra Massinger fusese şantajul, nu încăpea îndoială. Existau acel plic şi strigătul plin de indignare cu care încheiase convorbirea.

Bine, bine, dar Zest, paraliticul? Cum a ajuns în garsoniera cu pricina, cum a dispărut, ce reprezintă el în această afacere de şantaj? Să fie el un şantajist? Şef sau, la rându-i, executor?

Existau multe întrebări demne de a fi formulate, dar toate fără şansă de a căpăta un răspuns. Mi-am dat într-un târziu seama că pierdusem inutil vremea.

Am făcut calea întoarsă, de data aceasta mai uşor decât la venire şi - odată ajuns la sol - piciorul meu a călcat pe ceva rotund şi tare. M-am aplecat, am pipăit cu mâinile înmănuşate şi nu m-am mirat când am găsit un obiect mic, cilindric, confecţionat după toate aparenţele din metal. După formă şi mărime, puteam pune mâna în foc că ceea ce găsisem era un tub gol de cartuş de revolver; unul, unul singur. Aşa şi trebuie să fie, un singur foc se trăsese asupra lui Marlowe.

Am ajuns acasă fără incidente, am analizat tubul cartuşului, care la prima vedere aparţinea unui *Thunder,* un revolver de dimensiuni mici, incredibil de precis, căruia i se putea ataşa şi o surdină. Am ascuns tubul, astfel încât să nu poată fi găsit cu uşurinţă de eventualii curioşi.

Sub un impuls de moment - am şi de acestea, mai rar, este drept - mi-am luat pălăria şi m-am dus la poşta centrală, de unde am scos din căsuţa închiriată banda de magnetofon. M-am întors acasă şi am ascultat de nenumărate ori la rând, cu diverse turaţii, respectiva bandă, în ideea că voi depista ceva. Rezultatul a fost egal cu zero.

Pentru că socoteam că era încă prea devreme pentru a mă culca, m-am îmbrăcat cu un costum de seară şi, cu gândul la noul meu angajament, m-am dus la *RÊVE* să mă deconectez. Şi m-am deconectat. Cu morbul cercetării în sânge, nu m-am putut abţine şi

am făcut, de la portar, la director şi până la personalul mărunt, o mică anchetă asupra fostei miss Blair, steaua de necontestat a ceea ce cunoscătorii în ale artei scenice elevate numesc striptease.

Nu am aflat decât că o rupsese definitiv cu scena şi că nu mai călcase pe acolo, pierzându-i-se urma. Numai o garderobieră, o femeie în vârstă, cu o privire isteaţă, care aproape că a ghicit ce hram purtam, îmi spuse că o văzuse pe Cynthia o singură dată de când părăsise scena, acum două luni. Era însoţită de o tânără de o frumuseţe rară, foarte elegantă, faţă de care părea că nutreşte un simţământ de un ordin special şi că acest sentiment părea să fi fost împărtăşit.

— Ştiţi ce înseamnă asta, mai spuse ea, de parcă mi-ar fi destăinuit secretul Atlantidei, este ceva obişnuit între femei în lumea stelelor.

Desigur că ştiam, dar nu cunoşteam cine era prietena.

Aşa că am petrecut o seară de neuitat, dar nu la *RÊVE,* ci la barul *SHE and HE,* adică *EA şi EL,* unde am avut surpriza şi plăcerea de a întâlni un vechi prieten, ajuns mare boss la FBI. În decursul anilor ne făcusem, fireşte, unele servicii reciproce. Printre nenumăratele pahare pe care le-am băut, de diferite licori, mai mult sau mai puţin alambicate, ţin minte că i-am promis că în curând îi voi da un telefon sau am să-i fac o vizită la biroul lui din centrală. O făcusem din pură curtoazie, nu ştiam atunci că acest lucru se va adeveri curând. Pentru a anticipa puţin evenimentele, vă mărturisesc că de fapt am fost dus, sau adus, la el în nişte circumstanţe total defavorabile mie, de către gorilele de la *Secret Court.*

La plecare, după îmbrăţişări neprotocolare, ne-am despărţitcu lacrimi în ochi, eu urmând curând, cum se spune la noi, *to sleep oneself sober,* adică pe înţelesul dumneavoastră, să dorm până mă voi trezi din beţie.

Nu ţin minte când şi cum am ajuns acasă, când şi cum m-am culcat. De trezit, m-am trezit dezbrăcat de tot, nu în patul meu însă, cum ar fi fost normal.

Nu vă pregătiţi doamnelor şi domnişoarelor să auziţi lucruri ce v-ar dogori obrajii şi v-ar scandaliza. M-am trezit pur şi simplu la picioarele patului - al meu, subliniez - şi singur, dar de mi-ar fi povestit altul aşa ceva, aş fi crezut şi eu ce credeţi dumneavoastră.

Un tanc îmi manevra zgomotos în cap cu motorul la turaţie maximă. Nişte clopote asurzitoare băteau în dungă, mai să-mi perforeze timpanele. V-aţi fi trezit şi dumneavoastră.

Am încercat să deschid ochii. Zadarnic efort; ceva îmi apăsa pleoapele, ca o cortină de fier. Cu greutate am întins una din mâini, nu ştiu exact care, şi, cu eforturi supraomeneşti, am ridicat cortina, pe care, cu toată greutatea ei, am izbutit să o ţin deasupra capului. Am deschis ochii; minune, am văzut că ţineam în mână pantalonii de pijama. Ceilalţi, de la costum, nu ştiam pe unde erau. Nu mi-am venit în fire decât atunci când dangătul de clopote a devenit mai precipitat şi mai strident.

Mi-am revenit complet când mi-am dat seama că suna telefonul. M-am ridicat cu nesfârşite precauţii şi m-am apropiat de noptieră. Am ridicat receptorul şi, deodată, confuzia din cap şi durerea violentă din tâmple s-au risipit.

Un gingaş ciripit de păsărele în crângul raiului m-a făcut să trec din nou în lumea visului pentru o secundă, ca apoi să îmi revin. Stăpânirea de sine, curajul, mintea limpede, ca şi reacţiile rapide ce caracterizează bărbaţii din neamul meu erau recunoscute încă de pe vremea războiului de secesiune şi se transmiseseră nealterate, din generaţie în generaţie, până la umila mea persoană. Mai departe nu garantez.

— Vă vorbeşte Sandra Massinger. Bună dimineaţa, mai bine zis bună ziua, deoarece sunt orele 11,30. Secretarul tatălui meu, domnul

Ron Webster, a încercat de două ori să ia legătura cu dumneavoastră. Acum fac şi eu acelaşi lucru şi se vede că am mai mult noroc. Vreau să vă amintesc că ieri v-am făcut o invitaţie, pe care acum o reînnoieşte şi tata. Aşa că vă aşteptăm la ora stabilită. Pentru a fi siguri că nu veţi avea dificultăţi ca să ne găsiţi, vă trimitem şoferul nostru - cu maşina, fireşte -, să vă conducă la vila în care locuim.

Înainte de a da măcar un semn că nu am părăsit această lume cu receptorul în mână, se auzi un declic şi legătura s-a întrerupt.

După încă două ore de somn, în pat ca toţi oamenii, am dat un telefon la birou şi i-am comunicat dactilografei că era liberă în ziua aceea, de parcă n-ar fi fost liberă şi până atunci.

După alte două ore petrecute la baia de abur, un prânz copios, udat cu apă minerală şi suc de roşii, eram complet refăcut şi pus pe fapte mari.

Până la orele 17,30 m-am deconectat complet, lecturând cât se poate de dezinteresat buletinul de bursă, întrucât nu posedam până la ora respectivă acele valori instabile care dau atâta bătaie de cap celor care dacă nu şchioapătă, îşi bat singuri cuie în talpă.

Am spus că m-am dedicat acestei instructive lecturi până la 17,30, deoarece exact la amintita oră a sunat la uşă un tânăr frumuşel, zvelt, cu alură de fost campion la nu ştiu ce disciplină olimpică, îmbrăcat într-o uniformă cum ne-au obişnuit filmele de la Hollywood şi care-i stătea bine - ce e ai lui, e al lui. S-a prezentat de cum i-am deschis:

— Mă numesc Leslie Cowper şi sunt şoferul domnişoarei Massinger. Din ordinul domnişoarei vă stau la dispoziţie. Vă aştept jos la maşină.

S-a înclinat şi, înainte de a apuca să deschid gura, dispăru. Desigur, m-am grăbit să dau curs invitaţiei domnişoarei Massinger

şi peste două minute eram în Cadillacul care mă aştepta, cu şofer cu tot, în faţa blocului

Pe drum nu am discutat nimic şi peste puţin timp maşina a oprit în faţa unei porţi masive, care s-a deschis la un anumit semnal dat cu ajutorul claxonului. Am depăşit poarta şi ne-am angajat pe o alee pavată cu dale de marmură albă şi azurie, străjuită pe ambele părţi de nişte copaci exotici, care nu-mi fuseseră cunoscuţi până atunci şi nici eu lor, ceea ce ne lăsa indiferenţi şi pe mine şi pe ei.

După ce a parcurs aproximativ 50 de metri, limuzina a stopat în faţa unei uşi masive, ca de cetate. Se vede că eram aşteptat, deoarece aceasta se deschise şi ne permise intrarea într-un hol uriaş, în care ar fi încăput un salon internaţional de automobile cu prezentatoare cu tot şi ar mai fi rămas loc şi pentru o recepţie intimă.

— Fiţi bine venit în casa noastră, domnule Tempest, răsună o voce din umbra unei uriaşe plante exotice, una din multele care împodobeau holul. Să spun că nici pe acestea nu le cunoşteam, ar însemna să arăt ce gol imens exista în cunoştinţele mele de botanică. Dar pentru dumneavoastră o fac, dar numai pentru dumneavoastră.

Apăru, în sfârşit, şi stăpânul vilei, în persoana domnului John Massinger. L-am recunoscut imediat, deoarece îl văzusem adesea filmat, fotografiat sau televizat.

— Vă rog să mă urmaţi în birou, unde o vom aştepta pe fiica mea, cu care, din câte ştiu, aţi făcut cunoştinţă încă de ieri, în nişte împrejurări speciale.

L-am urmat în tăcere, m-am instalat- la invitaţia sa - într-un fotoliu care ar fi putut rezolva necesităţile de cazare ale unei familii numeroase şi am acceptat, se înţelege, o havană şi un pahar de coniac franţuzesc.

— Fiica mea, reluă amfitrionul, mi-a povestit modul plin de tact în care aţi intervenit ieri, când se afla într-o situaţie penibilă.

Desigur, după cum este obiceiul ei, nu mi-a explicat cum de se găsea într-o astfel de ipostază.

— Domnule Massinger, luai cuvântul pentru prima dată de la sosire, deoarece nu sunt însărcinat nici de missMassinger şi nici de dumneavoastră de a apăra interesele uneia dintre părţi, nu pot adăuga nimic la cele ce ştiţi, cu riscul de a vă dezamăgi.

— Îmi place francheţea dumitale şi din acest moment te poţi considera ca angajat să ne aperi interesele, mie şi fiicei mele, să zicem pentru 20 000 de dolari.

Trebuie să vă mărturisesc că mi-au plăcut atât modul direct, fără ocolişuri, de a mi se adresa, cât - mai ales - suma pe care o fixase pentru a mă considera omul său în elucidarea unei probleme de care încă nu mi se amintise. Mi-a plăcut mai puţin faptul că nici măcar nu mi s-a cerut consimţământul şi nu am ezitat să subliniez acest lucru.

— Ca să fiu sincer, începui eu, nu sunt obişnuit să mă las angajat, indiferent în ce problemă, fără să mi se ceară acordul şi, mai ales, fără a şti despre ce este vorba. Cât despre sumă, nu discut. Fiindcă suntem la capitolul sinceritate, vă mărturisesc că suma pe care mi-o oferiţi este mai mare decât aceea pe care aş fi stabilit-o eu.

— Atunci ne-am înţeles. Voi fi franc, la rândul meu. Iată despre ce este vorba. Ştiţi, cred, că sunt un om foarte bogat. După moartea soţiei mele, nu m-am mai însurat şi mi-am crescut fiica aşa cum m-am priceput. Nu cred că am reuşit în totalitate, cel puţin în privinţa educaţiei pe care am intenţionat să i-o dau. Fiica mea are 23 de ani, este de o frumuseţe deosebită, dar cu o inteligenţă medie. A moştenit unele tare pe linie genetică de la înaintaşii decedatei mele soţii. Mai bine zis, are unele deficienţe psihice şi de comportament care nu se observă la prima vedere. Vedeţi, nu vă ascund nimic. Nici nu am intenţionat pe dată ce v-am invitat să stăm de vorbă.

— Ce doriţi sau ce vă aşteptaţi să fac eu în acest caz de ordin patologic, dacă am înţeles bine.

— Să o aperi! Da, să o aperi, întări mister Massinger. Cu firea ei, cu frumuseţea ei, este extrem de vulnerabilă la tentaţii de tot soiul şi fără apărare în faţa oricărui răuvoitor, profitor, escroc sau criminal.

Gazda tăcu şi trase adânc un fum din havana pe cale să se înece în scrumul ce se formase. Am profitat de această pauză pentru a-mi reconsidera poziţia. Avea personalitate domnul John Massinger, personalitatea miliardarului, sigur pe el şi pe miliardele sale. Mă luase de la început ca din oală, pentru a folosi o expresie cât se poate de plastică. Mi se impusese şi îmi impusese argumentele şi hotărârile sale, ba - mai mult - luase hotărârea în locul meu, ca şi când părerea mea nu conta.

După o tăcere care şi mie mi se păru exagerat de lungă, m-am decis să accept. De altfel, nu aveam nici un argument împotrivă.

— Domnule Massinger, cred că ne-am înţeles. Voi prelua, nu zic cazul, ci misiunea umanitară pe care mi-o încredinţaţi. Asupra sumei nu discut, mă satisface. Problema, mai bine zis problemele, îmi sunt clare, în afară de una, de care, iertaţi-mă, nu mi-aţi amintit.

— Nu cred să vă fi ascuns ceva cu bună ştiinţă.

— Nu mi-aţi spus nimic despre faptul că asupra fiicei dumneavoastră se încearcă anumite presiuni, pe care legea le condamnă. Mai exact, asupra fiicei dumneavoastră un *blackmailer* - adică şantajist - sau mai mulţi exercită, sau încearcă să-şi exercite meseria lor murdară. Scena la care am luat parte ieri, într-un anumit local, este o dovadă în acest sens. Trebuie să mai ştiţi că individul de ieri, pe nume Charley Marlowe, cunoscut mai ales după porecla de *Snappy,* adică *Fercheşul,* a fost asasinat de către unul din complicii săi, sau poate de patron.

— Sunt foarte surprins de cele ce-mi spuneţi, zise amfitrionul meu, deşi după chip şi ton nu arăta să fie contrariat de spusele mele.

— Da, ai dreptate domnule Tempest. Nu am pomenit nimic de faptul că Sandra este de câtva timp victima unui şantajist, pentru că am considerat că ştiţi deja acest lucru fie de la fiica mea, fie datorită faptului că aţi acţionat ieri cu atâta succes în beneficiul ei. Acum, cu voia dumitale, să trecem la lucruri ceva mai practice, spuse mister Massinger, ordonând apoi prin interfon secretarului să vină în birou cu cele necesare.

În curând, cel chemat îşi făcu apariţia, ducând în mână o mapă de piele.

— Domnule Tempest, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Ron Webster, avocatul şi secretarul meu.

Cel astfel numit se înclină şi se aşeză pe un scaun tapiţat de lângă masa de lucru, atât de mare, că pe ea ar fi putut avea loc, în bune condiţii, un marş organizat de Armata Salvării.

Era un bărbat nu cu mult peste 30 de ani, cam de talia mea, brunet, aproape măsliniu. Avea desigur mult sânge sudic în vene, cred că după mamă, şi - trebuie să mărturisesc - era un bărbat bine, care doar dacă nu voia nu avea succes la femei, sau dacă femeile - oare? - sunt sătule de bărbaţi frumoşi, standard.

— Ron, fii, te rog, bun şi aşterne pe hârtie condiţiile în care între domnul Tempest şi mine are loc înţelegerea despre care ţi-am vorbit.

— Aveţi aici actul dactilografiat în trei exemplare, domnule Massinger.

Îmi plăcea cum decurgeau lucrurile în casa aceasta. Nici nu mă văzuseră, nici nu mă cunoscuseră măcar din auzite, nu ştiau nici dacă voi accepta sau nu, ei şi pregătiseră contractul. De altfel, era prima dată când urma să semnez un contract prin care îmi luam anumite obligaţii faţă de o anumită parte. În afară de aceasta, în meseria mea nu se încheie asemenea documente. Suma era prea mare însă ca să nu fiu receptiv la această inovaţie.

Webster ne puse în faţă câte un exemplar al contractului, pe care-l parcurserăm în câteva minute. Prin acest act îmi legam mâinile şi picioarele, dar merita. Garantam, nici mai mult nici mai puţin, că o voi pune la adăpost pe Sandra Massinger de orice agresiune din afară - fizică sau psihică -, de orice încercare de şantaj şi alte mărunţişuri de felul acesta.

Mă credeţi sau nu, dar am semnat. Era ceva nou pentru mine şi, în afară de aceasta, mândria mea de detectiv era pusă la încercare, amorul meu propriu îmi era zgândărit.

Abia am semnat contractul şi în încăpere intră soarele, adică pardon, Sandra Massinger.

Îmi întinse mâna ca unui vechi cunoscut şi se aşeză cuminte pe un fotoliu, aproape de fereastră, astfel încât ultimele raze de soare reliefau profilul ei de madonă şi scăldau în auriu părul ei ondulat care, după cât îmi dădeam seama, era natural. O rază rătăcită făcu să sclipească inelul ei de platină, a cărui parte plată, lucru puţin obişnuit la femei, reprezenta capul unui bizon cu coarnele bine conturate, ochii având în orbite două mari diamante.

— V-aş ruga să binevoiţi, domnilor, să-mi spuneţi ce aţi hotărât în privinţa mea, rosti ea cu cel mai suav glas ce am auzit vreodată şi, curios, privirea nu i se fixă nici pe tatăl ei şi nici pe mine. Se uita întrebătoare la Ron Webster, ca pentru a ghici cu o secundă mai devreme ceea ce se stabilise.

Chipul secretarului ilustra când speranţă, când încurcătură, când durere. Se uita la ea eu privirea pierdută ca în aşteptarea unei minuni, care întârzia să se producă.

3

— Domnul Tempest îţi va explica, fiica mea, ce am hotărât în privinţa siguranţei tale. De altfel, în pofida meseriei sale, domnul

Tempest este un gentleman şi un om de inimă - mă ghicise bătrânul, ce era al lui era al lui - şi s-a aliat cu trup şi suflet intenţiei mele de a te pune la adăpost de surprize neplăcute. De altfel, domnul Tempest, sunt sigur, îţi va explica singur poziţia sa, atunci când îi vei da ocazia să o facă. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Tată, sunt convinsă că voi trei îmi vreţi binele şi vă sunt nespus de îndatorată tuturor. Dar, întrucât pe domnul Tempest îl cunosc, dacă pot să spun aşa, de scurt timp, aş vrea să am cu dânsul o discuţie între patru ochi, în apartamentul meu.

M-am uitat la chipurile celor doi bărbaţi şi privirea mi-a rămas fixată pe faţa secretarului. Am zărit - fugar, e drept - ceea ce nu am înţeles atunci, gelozie poate. O iubea cumva pe Sandra cu o iubire împărtăşită, care i-ar fi dat dreptul să fie gelos? O iubea nebuneşte, fără speranţă? Dar cine putea să nu iubească acea apariţie ce punea în umbră orice fiinţă cu care natura ne-a blagoslovit cu atâta zgârcenie.

Cât despre mine, dacă mă zăpăcise cumva, eram vindecat. Începusem să văd ceea ce îmi fusese ascuns până atunci: privirea ochilor căzuţi în orbită, în momentul acela, tenul uşor străveziu şi pal, bolnăvicios, colţurile gării uşor lăsate. Dar trebuia să fii un observator avizat şi cu experienţă ca mine, o spun fără falsă modestie. Eu întotdeauna dau cezarului ce este al cezarului.

Sandra Massinger se ridică din fotoliu cu graţie firească şi străbătu încăperea, fără să aştepte răspunsul la cererea ei. M-am ridicat, evident, şi la fel procedară şi ceilalţi doi bărbaţi.

— Ron, fii amabil şi condu-l pe domnul Tempest în apartamentul Sandrei, spuse amfitrionul, iar secretarul porni spre uşă ca şi cum ar fi fost sigur, şi putea fi, că îl urmez.

Se opri, ca şi mine de altfel, întrucât Sandra se întoarse şi se adresă tatălui ei:

— Tată, dar pentru astăzi nu ne-am făcut antrenamentul. Socot că nu ne putem lipsi de el şi poate aşa ceva l-ar interesa şi pe domnul Tempest.

— Desigur, Sandra, venim cu toţii la sala de tir. Este de altfel ora, îşi exprimă acordul John Massinger.

Şi iată-ne pe toţi, inclusiv şoferul, la standul de tragere, situat într-o sală special amenajată.

După explicaţiile gazdei urma ca fiecare să tragă câte cinci focuri la ţintă fixă. Cel ce va câştiga urma să ofere tuturor câte o cupă de şampanie.

Desigur că nu puteam fi decât de acord. Am pus însă o condiţie, echitabilă din punctul meu de vedere, aceea de a trage pe rând, fiecare, câte un foc, până la executarea celor cinci, cu pistoalele schimbate. Adică, fiecare să tragă câte un foc, folosind succesiv revolverele celorlalţi.

Propunerea mea a fost acceptată. Rezultatul întrecerii: pe primul loc s-au situat secretarul şi şoferul, la egalitate de puncte, pe locul doi Sandra, iar pe locul trei, tot la egalitate de puncte, mister Massinger şi umila mea persoană.

Vă fac o mărturisire, dar asta rămâne între noi. Nu am urmărit în mod special să mă evidenţiez, mai ales după ce am avut în mână al treilea pistol care, fireşte, nu-mi aparţinea.

După ce am băut o cupă de şampanie, al cărei cost a fost suportat de câştigători, conform înţelegerii, iată-mă singur, de fapt nu singur, în alcovul Sandrei Massinger. Nu îl descriu; las imaginaţia dumneavoastră să şi-l închipuie, să-l mobileze şi să-l decoreze.

M-am aşezat cuminte pe un taburet, în timp ce pe marginea patului cu baldachin sta picior peste picior, într-o atitudine degajată, Sandra Massinger. Nu-mi puteam dezlipi privirile de la picioarele acelea zvelte, perfecte, de culoarea fildeşului, ca ale zeiţei Diana,

care se agitau într-un ritm amețitor, lăsând să se vadă carnația superbă, dincolo mult de genunchi.

— Așadar, domnule Tempest, iată-vă angajat pe post de dădacă. Sunt sigură, în meseria dumneavoastră nu v-ați găsit într-o asemenea postură. Nu știu ce explicații, ce motivații v-au prezentat tata și Ron, de aceea mă simt obligată să vă vin în ajutor.

Femeia se opri, părând încurcată sau în căutare de a prezenta o realitate în propria-i concepție. Mi-am dezlipit privirea de la genunchii ei jucăuși și am privit-o în ochi. Mă speria, acesta-i cuvântul. Fața îi era ca a unui suferind de o boală grea, iar ochii, adânciți în orbite, fără strălucire, păreau pierduți. Fața îi era palidă și, mi se părea sau era o realitate, la tâmple îi apăruseră broboane mici de sudoare.

— Mă scuzați că sunt o gazdă atât de neatentă, spuse ea și se ridică brusc, ieșind din încăpere fără a închide ușa.

— Cu mult zahăr sau fără, sună întrebarea din chicineta unde se dusese. Ghicind că era vorba de o cafea, am acceptat o ceașcă din băutura oferită, fără zahăr.

Apăru curând cu o servantă, pe care abureau ceștile de cafea și licăreau îmbietoare paharele cu *Gold Ring,* una din băuturile mele favorite. Lângă pahare odihnea dătătoare de optimism sau de dureri de cap o sticlă aproape plină cu aceeași băutură.

O dată cu venirea tinerei femei, aerul a fost agresat de un miros ciudat, amestec de parfum foarte scump, alcool și ceva nedeterminat, dulceag și totodată insuportabil.

Privirile Sandrei străluceau de tinerețe, pielea i se colorase într-o nuanță naturală, mișcările îi erau sigure și vocea, după cum mi-am dat seama imediat, caldă și mângâietoare. Se schimbase și îmbrăcase o rochie de interior, care o făcea și mai ispititoare.

— Vă rog să vă serviți, domnule Tempest, și să vă socotiți pe cât se poate ca la dumneavoastră acasă. Fiți binevenit în această casă,

care nu a mai cunoscut pacea, siguranţa şi buna dispoziţie de mult timp.

Abia la apropierea ei mi-am dat seama de mirosul ciudat, dulceag. Emana de la ea şi nu era altceva decât o miasmă de eter. M-am speriat şi parcă ceva s-a rupt în mine.

— În sănătatea dumitale, mai spuse ea şi ciocni un pahar de celălalt.

Am ridicat paharul din faţa mea şi am luat doar o înghiţitură, în timp ce ea, cu o singură mişcare a încheieturii mâinii, răsturnă paharul, dându-l pe gât. Am rămas, după cum vă închipuiţi, cu gura căscată în faţa acestei performanţe. Fără să pară că a observat efectul ce l-a avut asupra mea o astfel de operaţie întreprinsă cu atâta uşurinţă, îşi umplu din nou paharul, după care îl umplu şi pe al meu.

— Sunt o fiinţă părăsită de noroc şi lipsită de dragoste, începu ea seria confesiunilor pe care le bănuiam şi le aşteptam să se producă. Am gustat şi gust din viaţă tot ceea ce mi se oferă. Nu admit şi nici nu pot să înţeleg amestecul, brutal şi iresponsabil, în existenţa mea. Din acest punct de vedere, nu-i înţeleg, nici pe tata, nici pe Ron, vreau să spun, pe domnul Webster, şi nici chiar pe dumneavoastră. Cât priveşte pe nefericitul de şantajist, filfizonul acela de Marlowe, nu am putut să i-o iert. Pe dumneata nu te pot pricepe. De ce pentru suma derizorie de câteva zeci de mii de dolari ai acceptat să faci pe dădaca, gata oricând să-mi schimbi scutecele şi să-mi dai biberonul? Mă pot apăra şi singură şi o voi dovedi. Nimeni nu-mi poate rezista, femeie ori bărbat!

Era măreaţă, ce să vă spun, şi tragică totodată. Vedeam în ea drama unui semen de al nostru, conştient că se degradează cu fiecare zi ce trece, că este inutil să lupte împotriva acestui proces ireversibil, dar care încearcă din toate puterile să tragă de timp, să se

bucure de fiecare clipă, să soarbă maximum din ce i se oferă şi din ce poate lua.

Se ridică de pe pat şi se apropie de mine.

— Ştiu să dau vieţii dreptul ei şi ştiu să cer de la viaţă tot ceea ce mi se cuvine, mai spuse ea, iar eu sesizai în ochii ei, acum imenşi, o lumină ciudată.

Luă din nou paharul, îl goli cu aceeaşi nonşalanţă şi, dintr-o singură mişcare a umerilor, îşi îndepărtă rochia care îi căzu la picioare. Rămase goală ca o statuie antică şi îmbietoare ca Eva după ce a gustat din fructul oprit.

Mi-am oprit cu greu un nod ce mi se urca în gât, în timp ce braţele ei m-au cuprins posesiv. Gura ei îşi puse pecetea arzătoare pe gura mea, în vreme ce eu simţeam cum se învârteşte pământul cu mine şi...

Îmi pare rău, domnilor, că vă dezamăgesc, aşa cum am dezamăgit-o şi pe tânăra şi nefericita Sandra Massinger.

Pare ridicol şi, în acelaşi timp, de necrezut, dar în faţa capitulării ei totale am procedat cum, cred, nimeni nu a mai procedat. Am desfăcut cu toată delicateţea de care eram capabil braţele ei înlănţuite, am luat-o în braţe - era ca în transă, cu ochii închişi şi cuprinsă de fiori - şi am aşezat-o cu gingăşie pe pat. Peste ea am aruncat rochia pe care tocmai o dezbrăcase, aşa încât acoperea în mare parte ce trebuia acoperit.

M-am ferit la timp de braţele ei, care încercară din nou să mă cuprindă, am tuşit uşor şi cu un ton pe care-l doream ferm am spus:

— Domnişoară Massinger, vă rog să credeţi că îmi vine nespus de greu să nu preţuiesc avansurile dumneavoastră, dar înainte de toate am o conştiinţă profesională. Puteţi să mă taxaţi de demodat, cretin, insensibil ori cum veţi crede, dar etica mea îmi interzice să am alte legături decât de afaceri cu cei care mă plătesc. Indiferent care sunt sentimentele mele sau ale lor.

Abia am terminat, că miss Massinger sări de pe pat şi, aşa goală cum era, cu faţa contractată de o furie oarbă, îmi arătă cu un gest uşa.

— Eşti un mare dobitoc! Făcând pe moralistul cu mine m-ai insultat în mândria mea de femeie, m-ai dezamăgit şi mi-o vei plăti. Ieşi!

Ce să vă spun, era măreaţă, cu toată nuditatea ei, sau poate tocmai de aceea.

M-am înclinat fără o vorbă şi, tocmai când să pun mâna pe clanţă, uşa s-a deschis, iar în prag s-a ivit protocolar şoferul. Cuprinse dintr-o privire toată scena şi, fără să pară că a observat ceva anormal, mă anunţă cu un glas de gheaţă:

— Am dispoziţie de la domnul Massinger să vă conduc la locuinţa dumneavoastră.

Se dădu la o parte, lăsându-mă să ies, închise uşa, mă depăşi, iar eu îl urmai pe scări, până la maşina în care urcarăm fără să rostim o vorbă.

Aproape de locuinţa mea, glasul lui se făcu auzit, mai mult ca o şoaptă:

— Domnule Tempest, nu vă uitaţi că sunt o otreapă faţă de dumneavoastră, dar îmi permit să vă dau un sfat. Nu-i răpiţi domnişoarei Massinger bunurile vieţii, mai bine zis bucuriile, nu o dezamăgiţi şi nu o supăraţi. Aceste lucruri se plătesc, mai devreme sau mai târziu, şi mi-ar părea rău pentru dumneavoastră.

L-am privit insistent, dar pe faţa lui nu am reuşit să citesc decât respect şi satisfacţia unei datorii împlinite. Totuşi, din glasul său răzbătea un ecou slab de deznădejde şi devotament de câine.

Când am coborât din maşină, Leslie Cowper - şoferul - rosti plin de demnitate:

— Vă rog să mă scuzaţi dacă am fost deplasat şi poate v-am ofensat cu sinceritatea mea. Noi cu toţii ţinem foarte mult la

domnişoara Massinger, o iubim şi nu vrem să se simtă nefericită. Vă mulţumesc pentru răbdarea cu care m-aţi ascultat. Noapte bună, domnule Tempest!

Am urcat la mine şi, în dormitor, am procedat ca toţi detectivii care se respectă - am privit pendula. Arăta orele 21,30; deci, mai aveam timp să acţionez.

Am răsfoit cartea de telefon, am avut o scurtă convorbire, am făcut un duş, mi-am schimbat rufăria şi costumul, am controlat din obişnuinţă să văd dacă am cartuş pe ţeava revolverului şi, asigurat din acest punct de vedere, am coborât şi am traversat strada.

Am dat să intru în blocul de vis-à-vis, dar am trecut repede mai departe. Din el tocmai ieşea Ron Webster, secretarul domnului Massinger. L-am lăsat să se îndepărteze în direcţie opusă şi m-am înapoiat la intrarea imobilului ce mă interesa. În timp ce pătrundeam în hol, mă gândeam la ciudăţenia de a vedea ieşind de la această adresă pe bunul domn Webster. Am urcat la etajul patru, am străbătut un culoar larg şi m-am oprit în dreptul garsonierei 412. Pe uşă, pe o placă de aramă, sta scris cu litere mari *VICTOR ZEST* şi sub nume, cu litere mici, *cercetător.*

Aşadar, aici locuia vecinul meu de peste drum, domnul Zest, de meserie cercetător, observator al cerului şi, mai ales, al apartamentelor apropiate, care se deplasa în interiorul locuinţei cu ajutorul cârjelor sau în cărucior, dar care în afara casei umbla, cum era normal, pe cele două picioare, ca toţi oamenii. Meseria lui de bază o fi fost cândva aceea de cercetător, dar acum investigaţiile sale aveau un scop mult mai lucrativ. Era - nici mai mult, nici mai puţin - un şantajist ordinar, preocupare care în anumite condiţii poate fi destul de bănoasă.

Ce căutam la ora aceea la el? Vroiam să-i amintesc de convorbirea pe care o avusese cu răposatul Charley Marlowe, zis Snappy, adică *Fercheşul,* să-i mai pun vreo două întrebări în legătură cu activitatea

lui, să mă uit la colecţia sa de fotografii compromiţătoare, să controlez dacă revolverul lui era de acelaşi calibru cu cartuşul pe care-l găsisem la piciorul scării de incendiu. Mai aveam şi alte întrebări drăguţe şi nevinovate pe care i le-aş fi putut pune.

Am sunat şi mă pregăteam să pun piciorul în uşă dacă ar fi fost cazul, dar nimeni nu a venit să-mi deschidă. Am încercat clanţa - aveam ca întotdeauna în asemenea ocazii mănuşile pe mâini -, am împins, dar uşa nu s-a deschis.

Şperaclul m-a servit prompt, ca şi în alte situaţii asemănătoare, şi - odată intrat - am încuiat din nou uşa.

Un miros uşor de identificat plutea în aer. O armă se descărcase nu de mult în locuinţă. Mirosea a praf de puşcă.

Am păşit, mergând pe lângă pereţi, cât îmi permitea mobila, şi am intrat în camera de la stradă, acea încăpere de unde locatarul cerceta bolta cerească şi spiona apartamentele vecine, pentru a imortaliza pe peliculă scenele care îl interesau din punctul de vedere al meseriei sale.

Desigur, activitatea lui de şantajist nu s-ar fi putut limita numai la scenele de alcov; ea era extinsă şi în alte sfere, unde complicii lui, nişte mărunţi *slickers* - escroci - căutau mereu surse pe care, prin şeful lor, să le exploateze.

În cameră nu era nimic deranjat. M-am apropiat de fotoliu, ocolind scaunul pe rotile, am sărit peste o pereche de cârje căzute pe jos ori poate aruncate, şi l-am zărit pe Victor Zest.

Aşa cum zăcea, cu gaura de glonţ în tâmpla dreaptă, nu mai încăpea nici o îndoială că era mort de curând, deoarece sângele nu apucase să se închege.

L-am căutat atent prin buzunare, i-am cercetat portofelul, dar nu am găsit nimic din ce m-ar fi interesat. M-am uitat atent la revolverul pe care-l avea în buzunarul de la haina de casă ce-i

servise ca ultim veşmânt şi l-am pus la loc. Nu mă interesa, eram lămurit.

Am trecut în laborator, am scotocit în sertarele unor dulapuri cu uşi gen rulouri, în ideea că poate voi găsi fotografii care mi-ar putea stârni interesul. Căutam cu o anumită încordare ceva clişee ori fotografii de-ale Sandrei Massinger şi am găsit mai multe decât îmi trebuiau. Dar am avut şi o surpriză. Singură, sau împreună cu Sandra, era Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie. Şi una şi alta erau goale, în nişte poziţii care nu lăsau nici o îndoială asupra îndeletnicirilor lor intime.

Am pus toate aceste lucruri într-o geantă mică, pe care am luat-o de pe masă. Mi s-a părut ciudat că nu am găsit fotografia nici unui bărbat, singur sau în prezenţa uneia din cele două femei.

La o cercetare mai atentă, am găsit totuşi unele clişee în care, împreună cu Sandra Massinger, apăreau unul sau chiar doi bărbaţi. Cât despre semnificaţia îndeletnicirii protagoniştilor prefer să nu vă vorbesc, pentru că mi s-ar colora obrajii de ruşine. Pe bărbaţi îi cunoşteam, nu mai încăpea nici o îndoială. Totuşi, curios sau nu, nici unul din clişee nu o surprinsese şi pe Cynthia Maltopoulos în asemenea situaţii mai mult decât delicate şi compromiţătoare.

Am consultat registrul în care şantajistul ţinea evidenţa la zi a tuturor afacerilor sale. Am mai găsit un carneţel cu diferite adrese, pe care nu aveam nici timp şi nici de ce să le cercetez. Registrul şi carneţelul,împreună cu restul de fotografii şi de filme care cel puţin pentru mine nu prezentau interes le-am aruncat în crematoriul electric ce deservea apartamentul. Am stat răbdător până ce totul a fost carbonizat, am răscolit cu simţ de răspundere cenuşa şi am părăsit laboratorul.

M-am apropiat din nou de fotoliu, am scos filmul din aparatul fotografic şi l-am voalat. Privirea mi-a fost atrasă de lunetă şi am

fost curios să ştiu ce punct al cerului studia Zest, cu puţin timp înainte de moarte.

Am privit şi m-am cutremurat de oroare şi dezgust.Înlănţuiteca două iedere, într-o postură care nu admitea nici un dubiu, cu privirile pierdute, Sandra Massinger şi Cynthia Maltopoulos se dedau unor exerciţii izvorâte din patima anormală de care erau stăpânite.

Am dereglat luneta şi i-am îndreptat obiectivul spre bolta cerească.

Am făcut calea întoarsă, manifestând aceleaşi precauţiuni ca la venire, am descuiat uşa cu şperaclul, după care am încuiat-o. Totul părea în ordine. M-am întrebat de ce asasinul încuiase uşa şi luase cheia cu el.

La ieşirea din imobil, am aruncat o privire spre hotelul lipit de blocul în care locuiam, aşteptându-mă să zăresc maşina Sandrei Massinger. Într-adevăr, luxosul automobil era acolo, iar şoferul - aflat la volan - părea că dormitează.

Odată ajuns în apartamentul meu, după ce mi-am venit în fire cu ajutorul câtorva pahare de brandy, m-am aşezat într-unul din cele două fotolii din biblioteca-salon, sau salonul-bibliotecă, ceea ce era totuna, şi - cu ochii pironiţi în tavan - am început să mă gândesc.

Trebuie să ştiţi că eu nu sunt un tip spontan, ceea ce este rău pentru un detectiv. Eu trebuie să gândesc profund tot ce fac, ce plănuiesc, ceea ce este bine pentru un ins cu meseria mea. Dar nu neg că şi gândirea spontană este de multe ori salutară, în timp ce cu cealaltă poţi avea toate şansele să pierzi vremea, fiind mai câştigat dacă ai tăia frunze la câini.

După nu ştiu cât timp am hotărât că este cazul să trag concluziile.

Cine îl omorâse pe Marlowe? Acum ştiam precis că nu Zest. Revolverul lui avea alt calibru şi era de alt tip. Strigătul pe care îl scosese fusese de avertisment. El îl văzuse pe cel care îi curmase

zilele, trăgând de pe balcon prin fereastra deschisă. Fusese un revolver cu surdină, altcum detunătura ar fi fost auzită în bloc sau în stradă.

Ştia asasinul că voi veni la Marlowe? M-a urmărit, ori fusese informat de către cineva? Oricum, asasinul anunţase telefonic primului post de poliţie săvârşirea faptei, intenţionând fără nici un dubiu ca eu să fiu surprins în flagrant delict.

Cine îl omorâse pe Zest? Cel care îl asasinase şi pe Marlowe, ori poate altcineva? De ce aceste asasinate au fost presărate în drumul meu, ca şi când s-ar fi urmărit compromiterea mea?

În concluzie, în afară de faptul că fuseseră ucişi doi şantajişti, că cele două femei pe care urma să le protejez erau lesbiene, că cel puţin una - Sandra - era toxicomană, că atât şoferul, cât şi secretarul lui Massinger erau îndrăgostiţi de fiica acestuia şi nu numai atât, că eu - prin refuzul de a mă supune farmecelor ei - mi-o făcusem probabil duşman, nu mai ştiam nimic.

Ce cunoşteam era aproape tot atât de puţin ca atunci când îmi băgasem nasul în această afacere, adică spre a vă reaminti, când intrasem în barul lui Fred Device şi asistasem la sfârşitul întrevederii dintre fiica lui Massinger şi Marlowe. Şi asta se cheamă interferenţă; cu alte cuvinte a te băga pe fir, a te amesteca în treburile altora, iar eu eram un afurisit de băgăreţ. Nu o făceam pentru prima oară, dar nici pentru ultima.

După o concluzie atât de optimistă m-am culcat, aducându-mi aminte abia atunci că noaptea este cel mai bun sfetnic.

M-am trezit destul de târziu, constatând fără să mă mir că noaptea trecuse fără să-mi fi dat un sfat sau ceva asemănător. Dormisem tun şi fără vise.

M-am bărbierit, am făcut un duş, am băut o cafea şi mi-am aprins o ţigaretă, prima din ziua aceea. Am deschis ziarele de dimineaţă, pe care ca în fiecare zi le-am luat din cutia de poştă. Foarte ciudat,

nu se relata mai nimic despre cele două crime, iar ceea ce am citit era redactat în nişte termeni vagi şi cu o totală indiferenţă. Aşa se întâmpla ori de câte ori poliţia oraşului se găsea într-o oarecare derută.

Am socotit că ar fi cazul să merg, la birou; nu de alta, dar poate voi avea fericitul prilej să găsesc pe masă demisia dactilografei mele, pe motiv de prea mult plictis.

La birou nu mă aştepta nimic bun; dactilografa nu numai că nu-şi dăduse demisia, dar nici măcar nu venise la lucru, ceea ce pentru mine constituia un motiv de satisfacţie, întrucât aveam privilegiul să gândesc în linişte. Şi, credeţi-mă, aveam la ce mă gândi.

Am mai fumat o ţigaretă şi am încercat să privesc într-un mod mai optimist realitatea înconjurătoare. Această realizare epocală a fost favorizată de filtrarea pe gât a patru înghiţituri bune dintr-o anume băutură, pe lângă care nitroglicerina este aidoma unui ceai de tei îndulcit cu zaharină. Cineva, cu o imaginaţie debordantă, a numit-o *Rotten Luck,* pe limba iniţiaţilor vrând să însemne ghinion. După această gargară deosebit de eficientă, am hotărât ca în continuare să dau dovadă de maturitate - era şi cazul - în aprecierea evenimentelor şi să acţionez cu mult discernământ, intuiţie şi mai ales inteligenţă. După cum cred că v-aţi convins, de inteligenţă nu prea duceam lipsă. Mai aveam chiar şi nişte rezerve pe undeva, dar nu ştiam unde le-am pus.

Nu am rezolvat nimic notabil până la orele 17,00, când m-am deplasat cu propria-mi limuzină la reşedinţa familiei Massinger.

Am fost primit ca şi în ajun, mai întâi de domnul Massinger, după care restrânsei societăţi s-a alăturat şi Ron Webster, secretarul, pe care aţi avut plăcerea să-l cunoaşteţi. După scurt timp a fost rândul lui miss Massinger să ne onoreze cu prezenţa şi să înseninеze puţin atmosfera cam apăsătoare.

Domnul Massinger purta cu greutate o conversaţie care nu interesa pe nimeni, iar secretarul părea absorbit de o problemă ce îi dădea mult de lucru. Eu căutam să fac faţă situaţiei, pivotând între cei doi bărbaţi.

Am afirmat că venirea fiicei amfitrionului înseninase cumva atmosfera şi nu m-am înşelat. Toată lumea deveni interesată, sau păru că devine, când ea îmi puse direct întrebarea dacă de ieri până acum cercetările mele înaintaseră, la care am răspuns că nu numai că nu am înaintat, dar, se pare, că mă aflu în preajma unui impas.

— Cum se poate? întrebă uşor dezamăgit domnul Massinger.

Înainte de a-i putea răspunde, Sandra interveni:

— Sunt până acum doi morţi în această dramă de bulevard. Nu-i aşa, devotatul meu cavaler al Mesei Rotunde?

Era răutăcioasă, nu-i trecuse încă veninul după înfruntarea din ajun. Îmi păstrai calmul şi nu mă lăsai provocat. Mi-am notat încă un punct în avantajul meu: de unde ştia Sandra Massinger de moartea lui Victor Zest, falsul paralitic, şantajistul de profesie? Cunoşteam precis că nici un ziar nu legase cele două decese cu un singur nod. Poliţia, poate. Eu nu scosesem nici o vorbă până atunci.

— Nu am cunoştinţă să se fi înfăptuit un nou asasinat în afacerea pe care, prin bunăvoinţa dumneavoastră, o cercetez, mă adresai domnului Massinger. Dacă miss Sandra ştie mai mult decât mine, nu pot decât să o felicit şi o rog să se bizuie de acum înainte numai pe sursele proprii de informare. Din acest moment vă rog să luaţi act că mi-am depus mandatul.

— Sub nici un motiv, sub nici un motiv nu putem accepta acest lucru, interveni uşor alarmat domnul Massinger. Înţelegerea noastră cuprinde o sferă mult mai largă de probleme, care, după părerea mea, depăşesc ca importanţă unele întâmplări marginale. Cât priveşte afirmaţia fiicei mele, cred că ea ar trebui să fie mai explicită.

Amfitrionul nostru continuă apoi, îndreptându-şi privirea uşor nedumerită spre Sandra:

— Care este temeiul afirmaţiei tale că s-ar mai fi comis un asasinat în afacerea pe care o investighează domnul Tempest? Nu ai vrea să ne spui şi nouă?

4

Departe de a părea încurcată, femeia nici nu clipi. Se uită puţin provocator la cei de faţă, apoi privirea i se opri cercetătoare pe chipul lui Ron Webster, secretarul şi avocatul familiei.

Abia acum observai pe umărul obrazului stâng al acestuia o pată vânătă, perforată de două mici găuri, cu marginile sângerii. Fără voie, gândul mă duse la inelul Sandrei, cel cu capul ele bizon cu coarnele în relief.

Webster se feri parcă şi se întoarse trecător spre mine. Pleoapele i se zbătură şi faţa i se făcu mai palidă.

Să se fi petrecut o scenă brutală între cei dor? Să fi devenit el prea insistent în dimineaţa aceasta? Ieri seara şi astă noapte nu putea fi vorba, eu ştiind unde fusese ea şi cu cine. Desigur că se petrecuse ceva între ei în intervalul dintre orele 10-11 dimineaţa şi până la întrunirea noastră. Poate o rundă de dragoste furtunoasă, în care Sandra să fi întrecut măsura şi alintările ei să fi devenit, cum să zic, prea brutale, mergând până la lovire? Nu m-ar fi mirat deloc o astfel de ipoteză, fiind convins că în funcţie de împrejurări secretarul ar fi putut să satisfacă şi în acest mod dorinţele ei şi pe ale lui.

— Domnilor, nu-mi cereţi să vă divulg sursele mele de informare, răspunse fiica domnului Massinger. Acesta să fie secretul meu, pe care mă oblig să-l păstrez. Sunt sigură că şi domnul Tempest păstrează unul sau două pentru sine.

Am răspuns că înţelegerea noastră scrisă numai că îmi dădea mână liberă să îmi aleg metodele de investigare, dar îmi şi cerea să fac cunoscute numai anumite lucruri, pe care le consideram oportune.

Webster intră şi el în vorbă şi admise că din punct de vedere juridic procedasem just şi nu conta dacă erau două victime sau mai multe. Principalul era ca eu să mă achit de sarcinile contractuale, indiferent de căile pe care le-aş fi urmat pentru a-mi atinge scopul.

În momentul acela intră în încăpere şoferul, Leslie Cowper, care anunţă că micul poligon de tragere este pregătit. V-am mai spus că în casa aceea exista obiceiul ca zilnic să se desfăşoare exerciţii de tragere cu pistolul, la care luau parte în egală măsură gazde şi invitaţi.

Ne-am deplasat oarecum satisfăcuţi că am evadat dintr-o atmosferă ce tindea să devină încărcată şi ne-am dedat cu pasiune, aş zice, jocului practicat în acea ilustră casă.

Am respectat condiţiile din ajun: fiecare a tras, pe rând, câte un foc, folosind armele celorlalţi patru. De data aceasta, ca un punct inedit în regulamentul stabilit ad-hoc, a avut loc tragerea la sorţi în ceea ce priveşte ordinea în care urma să aibă lac întrecerea. Formalitatea fiind îndeplinită, totul a decurs normal, iar rezultatele din ziua precedentă s-au repetat, la fel ca şi surpriza pe care am avut-o atunci. Numai că de data aceasta, ea s-a ivit o dată cu cea de a doua armă cu care am tras.

La întoarcerea în biroul lui mister Massinger, atmosfera s-a mai destins. Motivul consta poate în aceea că după câteva minute Sandra, pretextând treburi urgente - coafor, croitoreasă şi altele de acest gen - a ieşit din încăpere. Nu după mult timp s-a auzit maşina ei rulând pe aleea care ducea la poartă.

Nu am mai zăbovit nici eu şi mi-am luat rămas bun. Se apropia momentul când trebuia să mă prezint la domnul Maltopoulos.

La ora fixată eram instalat comod într-un fotoliu din camera de zi a milionarului, sau miliardarului - nu am putut niciodată să-i deosebesc pe unii de alţii -, în faţa unei măsuţe joase pe care erau puse într-o dezordine aparentă pahare, trei sticle cu lichide diferit colorate, etichete pretenţioase şi densităţi pe care le consideram apreciabile. Erau scumpe şi, probabil, bune, dar nu asta conta. O cutie deschisă, plină cu ţigări de foi, şi alta, mai mare, compartimentată, plină cu ţigarete de diferite mărci mi-au stârnit brusc pofta de a fuma.

Nu ne-am instalat bine, că a şi trebuit să ne ridicăm pentru a saluta intrarea, oarecum studiată - nici că se putea altfel - a fostei stele de varieteu Cynthia Blair, regina striptease-ului. Păşea asemeni actriţelor, aducând fiecare călcâi exact în faţa vârfului pantofului de la piciorul opus. O făcea cu multă siguranţă, cu graţie şi lipsă de afectare. Era ceva intrat în reflex, de parcă de la Eva încoace femele ar fi exersat toată ziua soiul acesta de mers. Rochia foarte decoltată, aş spune generos de decoltată, atât în faţă, cât şi în spate, dar şi scurtimea ei îi evidenţiau fără putinţă de tăgadă corpul fără de cusur şi acel *sex-appeal* care o făcuse atât de cunoscută.

— Draga mea, am plăcerea să ţi-l prezint pe tânărul meu prieten, despre care ţi-am vorbit adeseori. Nick Tempest, de profesie jurist.

Pură invenţie acel „de care ţi-am vorbit adeseori”. Cât despre ocupaţia mea nu mai vorbesc. Şi proaspătul meu amic continuă tot atât de ceremonios.

— Nick, ţi-o prezint pe soţia mea legitimă, Cynthia, spuse el şi se uită la mine de parcă s-ar fi aşteptat să cad din picioare. Nu am făcut aşa ceva, spre marea insatisfacţie a interlocutorului meu. De mirat m-am mirat numai de acel cu totul surprinzător „soţia mea legitimă”, expresie ce nu se obişnuieşte a fi folosită în lumea lor nici măcar în glumă şi care lăsa să se înţeleagă că până atunci îmi prezentase toate soţiile lui fără cununie.

După ce ne-am strâns mâinile şi amândoi am rostit acel obişnuit şi formal „ce mai faci”, doamna, cu un gest de regină desprinsă parcă din filme, ne-a invitat să luăm loc. A urmat un şir de banalităţi - vreme, piese vizionate, călătorii şi altele asemănătoare - care, dacă nu angajează, salvează aparenţele şi dau impresia că nicicând nu a existat o atmosferă mai caldă, mai lipsită de încorsetare.

Pe neaşteptate, spun asta întrucât fuseseră golite câteva păhărele, iar câte două ţigarete se prefăcuseră în scrum prin contribuţia noastră - toţi trei fumam - domnul Maltopoulos îmi puse o întrebare:

— Nick - eram deci prieteni -, în practica ta de om al legii ai avut de a face cu felurite specimene de infractori. Care, după părerea dumitale, sunt cei mai periculoşi şi mai detestabili?

— În afară de ucigaşi, nu este nimic mai murdar, mai de condamnat decât şantajul, am răspuns cu promptitudine.

— Ai întâlnit multe astfel de cazuri în activitatea dumitale? întrebă doamna Maltopoulos.

— Destule ca să te dezguste de viaţă, stimată doamnă.

— Ştiu că, de curând, una din prietenele mele v-a rugat să o puneţi la adăpost de eventualele încercări de a fi şantajată. Aţi întreprins ceva cercetări în acest sens?

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de naivă în anumite privinţe. Nu mai vorbesc de lipsa de tact care constituia de altfel unul din punctele nevralgice ale lumii celor cu bani.

— Doamnă Maltopoulos...

— Spune-mi Cynthia, te rog, dacă vrei să-mi faci plăcere, gânguri ea, arborând cu surâs graţios ca pe vremea când era miss Blair şi se debarasa pe rând şi fără grabă de tot ceea ce pentru orice femeie constituie îmbrăcăminte, indiferent cât este de sumară. Numai că unele o fac în public, iar altele în situaţii total diferite, departe de a constitui un spectacol public.

— Dragă Nick, răsună vocea lui Maltopoulos, fă-i plăcere soţiei mele. Ştii, este o femeie greu de refuzat.

Admiteam că el avea dreptate. Soţia lui era o femeie greu de refuzat, mai ales când se uita pe sub sprâncene drept în ochii tăi şi avea glasul stră-străbunicii noastre când i-a dat un anumit fruct interzis lui Adam.

— Cynthia, mă executai şi trebuie să mărturisesc că o făceam cu plăcere, te rog să mă crezi că ceea ce voi spune nu este o încercare de punere la punct; eşti prea neştiutoare în asemenea probleme. Sunt un detectiv particular. Soţul tău a intenţionat fie să mă măgulească, fie să-ţi menajeze cumva auzul; oricum, a cam exagerat. De la jurist la un biet copoi este o cale lungă, mai lungă decât de la crimă la scaunul electric. Mi-ai cerut să-ţi divulg anumite date dintr-un caz pe care îl cercetez. Etica noastră profesională şi legile în vigoare ne interzic să discutăm, să interpretăm sau să dăm anumite informaţii persoanelor necalificate atât despre cazul în sine, cât şi despre cei care ne-au solicitat sprijinul.

— Nu sunt supărată decât pe mine, Nick. Ca o ignorantă ce sunt, m-am pus într-o situaţie nedorită. Am socotit însă că dacă prietena mea, singura mea prietenă, Sandra Massinger, nu a făcut nici un secret din asta, mărturisindu-mi totodată că până acum sunt doi morţi în această scandaloasă afacere, atunci nu văd nimic rău în a-mi satisface propria-mi curiozitate.

— Să considerăm incidentul închis, dacă a fost vreunul, interveni neutru proaspătul meu prieten, ridicând paharul şi închinându-l soţiei, apoi mie.

A urmat o serie de nimicuri, timpul a trecut destul de repede şi plăcut, astfel încât, atunci când mi-am luat rămas bun, parcă îmi părea rău că plec.

Mi-am luat la revedere, trebuind totuşi să promit că voi reveni peste două zile, la aceeaşi oră. Dar atunci nu ştiam că evenimentele

ce aveau să se deruleze îmi vor fi într-o anumită măsură potrivnice. Nu doresc însă să anticipez...

Se făcuseră orele 19,30, când am plecat de la familia Maltopoulos. Era încă devreme pentru ceea ce plănuisem să fac, astfel încât am oprit maşina în dreptul restaurantului *SHE and HE,* un local - după cum parcă v-am mai spus - fără prea multe pretenţii, intim şi cu mâncare bună.

Nu am pierdut mult timp. Am fost servit repede şi bine - eram un client destul de constant al localului. Nu am aşteptat nici programul de la orele 20,30 şi am plecat fiindcă aveam treburile mele. Poate că mi s-a părut, dar odată ajuns la intrarea în blocul în care am plăcerea să locuiesc, eram aproape sigur că fusesem urmărit.

Am mers pe jos până la blocul următor, despre care ştiam că adăposteşte un hotel, am intrat în hol şi am căutat biroul detectivului, după ce am făcut un semn liniştitor recepţionerului. Era un bărbat miop, judecând după ochelarii ce-i purta. Am localizat biroul persoanei căutate, am bătut la uşă şi, la o incertă invitaţie, am intrat.

O namilă de peste 120 kilograme sta pe un scaun, ce părea prea firav ca să susţină o asemenea povară, şi se uita la mine cu nişte ochi bulbucaţi, ca de broscoi. Privea şi nu zicea nimic. Nu era grăbit. Nici eu nu eram. Ne-am admirat aşa, preţ de vreo două minute, după care un glas piţigăiat mă întrebă cine sunt şi ce hram port. Glasul, incredibil, trebuie că era al lui, deoarece în cameră eram numai noi doi, iar eu încă nu deschisesem gura.

— Sunt Nick Tempest, detectiv. Iată legitimaţia mea.

Îi arătai o bucăţică de plastic albăstruie, cam cât o carte de vizită, cu fotografia mea, fireşte, cu ştampila FBI şi semnătura prietenului meu, care cum v-am mai spus, era *Big Bug,* adică grangur, pe înţelesul tuturor muritorilor de rând, la această binecuvântată

instituţie de îmblânzit leii turbaţi, iar în lipsă de această materie primă, de tăiat frunze la câini.

Nici nu a catadicsit să se uite la ea, în schimb, îmi flutură convingător palma dreaptă spre buzunar, adică să o pun în portofel, că el nu are ce să facă cu ceea ce îi arătasem.

— Şi cu ce vă pot fi de folos, domnule Tempest? se auzi iar glasul piţigăiat, luându-mă din nou prin surprindere, deoarece nu văzusem buzele mişcându-i-se sub faldurile de grăsime care îi acopereau gura. Bănuiam că dacă vroia să mănânce, trebuie să-şi elibereze gura cu ambele mâini de valurile de grăsime şi altcineva să-i bage mâncare pe gât.

Oricum, trebuia să-i răspund. De aceea venisem: să întreb, să mi se răspundă şi să răspund, la rândul meu, dacă voi fi întrebat.

— Domnule, hm..., regret că nu v-am reţinut numele, începui eu, dinadins şovăitor.

— Spuneţi-mi Hunter, aşa mă numesc. Scuze.

— Domnule Hunter, sunt în cercetarea unui cazîncurcat, care ar putea provoca câteva scandaluri în lumea bună, dacă nu este rezolvat rapid. Ar face o proastă reclamă hotelului dumneavoastră şi ar putea aduce necazuri cu totul nedorite unor oameni care nu au cu acest caz nici în clin nici în mânecă.

— Concret! se auzi iarăşi glasul de soprană al interlocutorului meu.

— Aţi închiriat un apartament unor persoane care se află sub supravegherea noastră. Aceste persoane se dedau unor practici care frizează morala şi, în plus, consumă droguri. Ca detectiv al acestui hotel aveţi obligaţia să ştiţi cui se închiriază apartamentele şi în cazul în care constataţi fapte sau practici care contravin legilor în vigoare, să anunţaţi pe cei în drept.

Se înţelege că după ce am reperat apartamentul în care cele două femei se dedau exerciţiilor pe care le preferau - datorită lunetei şi

fotografiilor deloc regretatului Zest - am dat un telefon prietenului meu. V-am mai spus, dacă nu, vă spun acum.

Într-o jumătate de oră aveam un permis, care mă îndreptăţea să fac o descindere în apartamentul respectiv. Mai primisem şi două mandate de arestare în alb, pe care socoteam să le folosesc a doua zi.

— Concret! cârâi din nou stăpânul, dând tonului ce se voia imperativ tăria unei brize uşoare.

— Am intrat numai să te anunţ că voi face o descindere în apartamentul cu pricina şi că voi rămâne mai mult. Eu voi urca şi dacă vine cineva, din cei ce au închiriat apartamentul, până la plecarea dumitale, îi laşi să urce. Dacă sunt necunoscuţi, mă anunţi la telefon. Nu-mi trebuie cheia, am cu ce descuia. Uite, aici ai autorizaţia de percheziţie, dacă vrei să te zgâieşti la ea, mai spusei, punându-i în faţă o hârtie împăturită, pe care o scosesem din buzunar.

De data aceasta se uită la hârtie, o împături la loc şi mi-o întinse fără o vorbă.

— Faceţi ce ştiţi, dar nu vreau să fiu amestecat în ciorbă. Am fost amestecat odată şi m-am fript. De atunci suflu şi în iaurt. Eu plec la orele 24 zero, zero. Dar să ştiţi, aici nu este vorba numai de femei, ci şi de bărbaţi. Ele vin amândouă, uneori seara, alteori după-amiaza. Când sunt şi bărbaţi, aceştia vin doar câte unul sau câte doi, împreună cu una din ele. Cea brună nu vine cu bărbaţi niciodată. Cel puţin nu am văzut-o cu vreunul. Noroc, mai spuse el şi tăcu epuizat de atâtea vorbe. Glasul i se stinse încet, ca flacăra unei lumânări în care sufli uşor. Peste un moment sforăia şi pufăia ca o locomotivă cu aburi sub presiune.

Am urcat la etajul patru şi m-am oprit în dreptul apartamentului 413. Ştiam că nu am de ce să mă feresc; apartamentele sau garsonierele de la acest etaj erau închiriate pe termene scurte unor voiajori, oameni de afaceri veroşi, femei cu trecut bogat, tinere sau

rămase tinere în propriii lor ochi sau ai celor interesaţi, perechi care se întâlneau pentru scurt timp, pentru a nu se mai revedea de cele mai multe ori, spre paguba nimănui.

Am descuiat uşa cu credinciosul meu şperaclu, am încuiat-o apoi la loc, am tras perdelele la toate ferestrele şi am făcut o recunoaştere succintă a locului în care mă găseam. O uşă mai îngustă da din bucătărie într-un balcon, din care cobora scara de incendiu. Cele două încăperi din compunerea apartamentului - un dormitor spaţios şi o cameră de zi - aveau ferestrele la stradă. Şi aici exista un balcon spaţios de lăţimea dormitorului. Totul era mobilat modern şi cu gust. Frigiderul conţinea tot felul de băuturi, care de care mai sofisticate, sosuri şi carne în cutii, diferite alte produse alimentare. Congelatorul era plin cu carne de vită şi de porc tranşată.

Pe pereţi am văzut, printre alte lucruri de mai puţină valoare, trei reproduceri foarte bune, două nuduri remarcabile şi un alt tablou, o reproducere, *Leda şi lebăda,* de o acurateţeşi colorit admirabile.

Celelalte fleacuri răspândite peste tot - pe scaune, fotolii, pe patul uriaş, pe măsuţe - dovedeau că aici o femeie era stăpână, o femeie plină de imaginaţie şi de bun gust. Totul era de bună calitate şi dovedea în acelaşi timp că proprietara nu se uita la bani şi că avea şi de ce să nu se uite.

În locuinţă domnea o ordine exemplară, aşa cum numai o femeie ştie să o facă. În această atmosferă de linişte, de curăţenie ca de farmacie, peste un miros subtil de parfum fin, se suprapunea mirosul acela dulceag, pe care îl simţisem în budoarul Sandrei Massinger. Şi acolo, ca şi aici, fără îndoială, se consuma eter, sub diferite forme.

Eram în camera de zi şi mă uitam plin de curiozitate la cele câteva sute de cărţi, toate legate în piele. Am fost întotdeauna de părere, mai sunt şi acum, că o colecţie de cărţi trădează nu numai

pregătirea, gustul proprietarului, dar şi ceva din firea, caracterul ori personalitatea lui.

Cărţi de medicină, romane clasice în diferite limbi, o enciclopedie, o biblie, o serie de romane de duzină, cu titluri bombastice şi subiecte de un erotism greţos şi două colecţii de stampe japoneze, privind diferite tehnici amoroase.

Biblioteca era leit oglinda stăpânei. La aşa ceva mă gândeam, în timp ce puneam la loc volumul pe care îl ţinusem în mână, când o voce suavă mă făcu să tresar.

— Aici un bărbat nu intră singur niciodată. Te pot ajuta cu ceva? Interesante cărţile Sandrei, nu? Mai ales stampele japoneze.

Mă întorsei fără grabă şi în faţa mea sta, toată numai zâmbet şi ochi negri strălucitori, Cynthia Maltopoulos, fostă Blair etc., etc. Inutil să spun că *sex-appeal*-ul nu-l lăsase acasă, închis cine ştie unde, cu şapte lacăte.

Purta o rochie de seară atât de strânsă pe corpul ei sculptural, încât mă întrebam cum o putuse îmbrăca. De dezbrăcat, după cum aveam să mă conving, era mult mai simplu. În părul de culoarea abanosului avea o diademă cu al cărei cost s-ar fi putut sătura o mahala de săraci, aflaţi într-o stare de foamete cumplită.

Cerceii şi colierul, în acelaşi ton şi montură cu diadema, cât şi inelele din degete, totul transformat în monedă forte, ar fi putut susţine mişcarea de eliberare a unei naţiuni subjugate. Bineînţeles că pe proprietară o reţinea numai problema imixtiunii în treburile altui stat, dacă nu-şi valorificase încă odoarele pe care le expunea ca o vitrină de bijuterii.

Dacă am rămas mut de admiraţie? Şi dumneavoastră aţi fi rămas; mă adresez bărbaţilor, fireşte. Cât despre dumneavoastră, stimate doamne, nu mi-o luaţi în nume de rău, aţi fi pălit de invidie şi aţi fi scos un oftat adânc, gândindu-vă ce strâmb este construită lumea.

M-am aplecat protocolar şi am vrut, galant, să-i sărut mâna, deşi în ţara noastră aşa ceva nu se mai obişnuieşte de la războiul dintre nord şi sud.

Şi-a retras mâna cu un gest delicat, mi-a zâmbit fermecător, a intrat în dormitor şi s-a aşezat pe patul uriaş.

Am intrat şi eu după ea. Curios, în loc să pară pierdută în imensitatea patului, părea că îl completează şi găseam că numai acolo îi era locul.

— Vino, Nick, stai jos, uite pe scaunul acesta, şi trage-l mai aproape, mă invită ea.

Eu i-am dat ascultare şi, luându-mi privirile de pe faţa ei, am luat cuvântul pentru prima dată. Este mai mult un fel de a spune, deoarece nu-mi mai recunoşteam vocea; mai mult am bolborosit ceva, nici eu nu ştiu ce, în orice caz o inepţie, pentru că o văzui zâmbind.

— Am trecut întâmplător pe aici. Am apelat la bunăvoinţa prietenei mele Sandra, ca să-mi împrumute maşina ei, cu şofer cu tot, deoarece soţul meu a plecat cu câţiva prieteni de club la ferma unuia din ei, pentru a vâna şi a juca nesuferitele lor partide de golf. Am dat drumul şoferului şi maşinii, se înţelege, eu urmând să rămân peste noapte aici. Scuză-mă că mi-am uitat datoria de gazdă, spuse ridicându-se. Ce preferi, te rog?

— Las la aprecierea ta, spusei eu, revenindu-mi în fire. Că ne tutuiam cred că nu vă miraţi. Am făcut acest lucru prin consens, de când ne-am cunoscut, dacă vă mai amintiţi.

Apăru curând, venind din bucătărie, cu o servantă pe care, în afară de câteva gustări uşoare, erau câteva sticle conţinând diferite băuturi şi două pahare de cristal.

— Serveşte-te şi, din ce bei şi tu, toarnă-mi şi mie.

Mă executai şi turnai în amândouă paharele din prima sticlă ce îmi veni la îndemână. Îi oferii un pahar, pe care după ce îl ciocni cu

al meu îl duse la buze, uitându-se la mine, cu ochii ei mari negri, în care privind aveam impresia că mă pierd ca hipnotizat.

— Cynthia, spusei eu după ce băusem, sunt dator să-ţi motivez prezenţa mea aici, în apartamentul domnişoarei Massinger. Tatăl ei - am continuat eu, văzând că fermecătoarea mea interlocutoare tace şi mă priveşte cu vag interes - m-a angajat să o apăr de insistenţele unor şantajişti. Soţul tău mi-a cerut, plin de îngrijorare pentru tine, să verific dacă în viaţa ta nu s-a strecurat vreun fapt, eveniment sau individ răuvoitor, care să-i ameninţe liniştea căminului. După anumite cercetări, urmărind doi indivizi certaţi cu legea, doi şantajişti ordinari, am ajuns la acest apartament, în care, numai în interesul investigaţiilor mele, am intrat fără voia voastră. Totuşi, sunt în posesia unui mandat legal, în baza căruia puteam să fac acest lucru. Te asigur că, în prezent, cauza neliniştii ambelor familii a fost înlăturată.

Vorbisem fără să o privesc. Când am terminat mă uitai drept în ochii ei, măriţi de mirare sau de spaimă, ori poate de curiozitate.

— Sandra mi-a spus câte ceva; a pomenit chiar şi de doi morţi. Pesemne că ai asigurat-o că nu o mai paşte nici un pericol, din care motiv s-a liniştit, deoarece mi-a mărturisit în seara aceasta, când i-am cerut maşina, că mâine după-amiază pleacă la Reno, unde - conform spuselor ei - va face să explodeze o bombă faţă de care surata ei atomică este un abecedar pe lângă o enciclopedie.

Nu am întrerupt-o pe Cynthia, deoarece informaţia pe care mi-o da confirma în cea mai mare măsură concluziile la care ajunsesem.

Una din fotografiile găsite de mine la locuinţa lui Zest, falsul paralitic, o arăta pe Sandra într-o ipostază echivocă alături de un bărbat ce îmi atrăsese atenţia încă de acum două zile, bărbat pe care îl cunoaşteţi.

Am mai servit un pahar şi apoi încă unul, fără să simt nimic decât că începusem să o văd pe Cynthia cu alţi, ochi; aş spune - dacă nu m-aţi socoti un om pierdut - cu ochi păgâni.

— Te uiţi la mine, recepţionai eu un glas cântat asemănător cu cel al unei sirene, ca un... ca un..., dar hai să mai bem ceva.

Turnai din nou în pahare, de data aceasta un *Bingo* sec. Simţeam nevoia de ceva tare. Ciocnirăm şi cutezai să o privesc, fără voia mea, aşa cum îmi erau gândurile, ca tata Noe uitându-se la fiicele sale, când acestea l-au îmbătat, după ce el a evacuat arca la încetarea potopului. Dar Cynthia nu era fiica mea.

Mă uitam la ea - curios, îmi dădeam seama - cu priviri păcătoase de care nu-mi era ruşine. Ea se aşeză picior peste picior, privindu-mă fix, aşa cum un şarpe se uită la victima sa, înainte de a se înfăşură în jurul ei. Îi vedeam liniile corpului, uşor estompate, dar cu atât mai vii, prin rochia-i strâmtă ce-i accentua şi mai mult curbele perfecte.

Cynthia se ridică, se apropie de mine, mă prinse de umeri. Sub uşoara presiune a mâinilor ei, mă ridicai şi ne găsirăm faţă în faţă, la o distanţă care abia ar fi permis ca între noi să pătrundă o foiţă de hârtie.

— *You want to sleep together, d'ont you*? adică, pe înţelesul dumneavoastră, mă întreba dacă vroiam să mă culc cu ea, întrebare pe care o pusese nici ea nu mai ştia de câte ori, pe vremea când era stea în diversele localuri de noapte pe care le frecventase în bogata-i existenţă. Dar acum în glasul ei, puţin răguşit, nu mai era profesionalism, ci patimă adevărată, cel puţin aşa îmi plăcea să cred.

Mă luptai cu ultimele scrupule, făcui apel la ceea ce mi se topise din voinţa proverbială.

— Cynthia, bolborosii eu, niciodată nu mă culc cu clientele mele. Este o problemă de etică profesională.

— Prostule, cine spune că vrei să te culci cu mine? Eu vreau să mă culc cu tine, ceea ce nu este acelaşi lucru.

Spunând acestea, cu o singură mişcare, rochia ce părea sudată pe ea, îi căzu la picioare şi rămase, ea, nu rochia, cum se spune *Skay-Clad*, adică goală-goluţă, aşa cum o făcuse mama ei acum nu ştiu câţi ani. Un bikini transparent evidenţia ceea ce nimeni într-o asemenea situaţie nu ar fi dorit să rămână ascuns.

Braţele ei deveniră liane, gura ca o ventuză puse stăpânire pe a mea, în timp ce, în loc să închidă ochii cum fac 99,9 la sută dintre femei, mă privea flămândă cu pupilele dilatate.

A urmat aşa, ca un taifun şi o erupţie vulcanică îngemănate, de m-am mirat mai târziu cum de lucrurile din dormitor au rămas tefere la locurile lor.

— O cafea şi o ţigară? răsună într-un târziu glasul ei ca de violoncel. Îl auzeam ca din depărtare mângâietor ca o briză ce-ţi răscoleşte cele mai tainice gânduri.

După câteva minute cafeaua îmi fu servită la pat. În acest răstimp, Cynthia intră în dormitor numai o singură dată, oferindu-mi o ţigaretă. O dată cu cafeaua îmi servi şi un pahar de *Bingo.*

Umbla goală, fără acea falsă pudoare pe care o cunoscusem în săraca mea experienţă, naturală ca natura însăşi şi provocatoare din instinctul de femeie ce se ştie dorită şi vrea să fie dorită.

Am golit pe nerăsuflate paharul, am tras două înghiţituri bune de cafea şi m-am oprit. Avea un gust nedefinit, la care se adăuga acum şi mirosul slab de eter. Am simţit-o prăbuşindu-se peste mine şi din nou eram în centrul unui ciclon, fără busolă, pe valurile răzvrătite ale oceanului.

Mi-am revenit într-un târziu, cu o accentuată durere de cap. Nu se făcuse încă ziuă. Am deschis ochii: eram cu faţa în sus şi priveam în tavan. Brusc mi-am dat seama unde mă găseam, cum ajunsesem acolo şi mai ales, ce se petrecuse până la un moment dat.

Am întins mâna dreaptă şi degetele mele au palpat un umăr catifelat, călduţ încă. Am răsucit capul. Lângă mine, cu ochii larg deschişi, zăcea moartă Cynthia Blair, fosta stea a striptease-ului. Din tâmpla stângă, unde putea fi observată o gaură urâtă, roşie, se scurgea încă sângele, ce e drept, acum vâscos.

5

Am simţit cum mi se face părul măciucă. Am sărit ca ars şi am început să mă îmbrac, cu viteza pompierilor aflaţi în stare de alarmă. Eram gata, când se auzi un scrâşnet şi uşa de la intrare zbură din balamale. În dormitor năvăliră câţiva bărbaţi, unii în uniformă. Era dreptul lor, din care motiv nu i-am întrebat ce căutau acolo. Printre ei l-am recunoscut pe amicul meu Hunter, înecat în osânză, detectivul hotelului. Se mişca cu graţia unei balene într-un acvariu şi cu iuţeala unui melc aflat la o cursă contra-cronometru.

Printre cei veniţi am recunoscut un vechi „prieten" de la *Secret Court*, sergentul Fawner, cu care avusesem nu de puţine ori unele discuţii ce depăşiseră nota obişnuitului.

— Acesta este, strigă cu glas piţigăiat detectivul hotelului, indicându-mă cu unul dintre degetele lui boante, îngălbenite de nicotină. Mi-a arătat o hârtie din care se înţelegea că este îndreptăţit să facă o descindere în acest apartament. Nimeni nu a intrat aici, în afară de el, aş fi ştiut, mai spuse şi se lăsă să cadă epuizat de atâta efort pe un scaun, care gemu, dar spre lauda lui, nu se frânse sub povară.

Ce a urmat nu am memorat exact, nu mă puteam concentra, parcă fusesem drogat; şi de fapt am fost, s-a constatat pe urmă.

Fotografi şi tehnicieni de la *Secret Court* îşi făceau meseria şi cu toată mahmureala mea îmi dădeam seama că ştiau să şi-o facă.

— Aşadar, Tempest, fiule, mi se adresă sergentul Fawner, de ce ţi-a fost teamă nu ai scăpat. Ai ajuns în mâinile noastre şi vei merge acolo unde îţi este locul de drept şi pe merit.

Îmi dădeam seama că nu mergea totul cum trebuie, ca la carte, dar fiecare cu metodele lui, aşa că mă lăsai în voia valurilor. Nu este o figură de stil, chiar simţeam cum, cu adevărat, eram purtat de valuri, când încolo, când încoace.

— Acum să rezumăm, fiule, continuă sergentul Fawner, cu o neascunsă satisfacţie. Ai fost găsit în aceeaşi încăpere cu o femeie goală, asasinată cu un glonţ de revolver. Arma îţi aparţine, ai recunoscut-o mai înainte. (În ceea ce mă priveşte, nu îmi aminteam şi pace.) Poartă, fără îndoială, amprentele tale. Victima este, cum o demonstrează actele din poşetă, o doamnă din lumea mare, nu este nevoie să o numim aici. Întrebarea este, şi va trebui să răspunzi de vrei ori nu vrei, DE CE AI UCIS-O?

Îmi mai venisem în fire, măcar atât ca să-mi dau seama că era în joc capul meu şi nu al sergentului Fawner, de pildă.

— Dacă spun că nu am omorât-o, aţi leşina de râs, pentru că oricum aparenţele sunt împotriva mea. Că sunt copleşit de această întâmplare, că este vorba de un complot urzit împotriva mea, menit nu numai să mă compromită, ci să mă ducă la scaunul electric, cred că nu-mi va fi greu să demonstrez. Declar de la bun început că nu voi face nici o depoziţie legată de această dramă şi că nu voi răspunde la nici o întrebare, indiferent dacă am sau nu avocat şi indiferent ce mă va sfătui acesta, în cazul în care veţi numi unul din oficiu. Este dreptul meu să cer să am o convorbire telefonică... Nu, nu vă temeţi, nu cu preşedintele S.U.A., ci cu un prieten bun şi, într-un fel, superiorul dumitale, Fawner.

— Să nu umbli cu fofârlica, Tempest! Te ştiu uns cu toate alifiile şi, deşi totul este împotriva ta, ca să nu spui că nu suntem umani şi că nu-ţi dăm o şansă, uite, poftim telefonul. Condiţionez numai ca

subsemnatul să asculte această convorbire, ca nu cumva, vulpe bătrână, să strecori ceva ce ne va băga beţe în roate în activitatea noastră.

Am acceptat, fireşte, puteam să fac altceva? Aşa că am ridicat telefonul din furcă şi, după ce am văzut prin uşa deschisă că sergentul Fawner ridică celălalt aparat, am format un număr. Imediat, ca întotdeauna, vocea prietenului meu s-a auzit distinctă, marcată de o indiferenţă totală, ca şi când el nu ar fi dat nici doi bani pe ceea ce auzea şi nici pe cel care îi vorbea.

— Ce-i bătrâne? întrebă el după ce mă prezentai. De ce mă scoli la o asemenea oră şi de ce mă suni acasă?

— Am făcut-o lată, mister Cunning - numele lui conspirativ -, răspunsei protocolar, ca şi când nu ne-am fi numărat amândoi cucuiele după antrenamentele de box şi karate. După părerea sergentului Fawner de la *Secret Court* mă paşte scaunul electric... Da, desigur, te mai îndoieşti, sunt nevinovat 100%. Numai unor împrejurări potrivnice le datorez situaţia de neinvidiat în care mă găsesc. S.O.S.!

— Maimuţoiule, dă-mi la telefon pe sergentul Fawner!

Nu ştiu ce au vorbit, că nu am mai ascultat, simţeam că mă părăsesc puterile. Cu mare greutate m-am lăsat, mai mult am căzut, pe un scaun şi am închis ochii.

Am dormit, am leşinat? Nu ştiu. Mi-am venit în fire când m-a scuturat Fawner. Ţinea în mână o hârtie cu vreo trei peceţi şi osemnătură indescifrabilă, în faţa căreia se închinară cu toţii.

— FBI ne face cunoscut prin acest act că a preluat cazul tău, că trebuie să ne purtăm cu tine ca şi cu un ou, nu cumva să-ţi spargi dovleacul coborând scările sau să îţi scrânteşti cataligele la trecerea pragului. Au trimis, pentru mai multă siguranţă - a ta, fireşte - limuzina lor de lux, *Black Maria* - duba -, ca să ai tot confortul. Nu-ţi

zic la revedere, ci adio, şi-mi pare rău că şeful şi cu mine nu te-am putut găzdui la *Secret Court* măcar o noapte. Umflaţi-l! ordonă el.

Şi m-au umflat, ca să folosesc expresia plastică, de largă circulaţie la *Secret Court* şi poate nu numai acolo.

Se înţelege că mai întâi m-a văzut un medic, care mi-a administrat nişte otrăvuri ce m-au pus rapid pe picioare. Apoi am stat până la ziuă la taifas cu prietenul meu, punându-l la curent cu toate amănuntele cazului la care lucram. În final, am conturat un plan de acţiune, dragul meu amic asigurându-mă că în ceea ce-l priveşte va lua măsurile necesare pentru a preîntâmpina un eventual eşec.

Se înţelege că m-a lăsat liber; mi-a înmânat cu un zâmbet de care numai el era în stare o copie după ordinul de punere în libertate, originalul urmând să fie trimis în dimineaţa aceea la *Secret Court.*

M-am dus acasă să mă culc şi, în afară de surpriza ulterioară a unui somn fără vise, am avut una chiar la sosirea în apartament. Totul era răscolit, de parcă ar fi trecut pe acolo o ceată de nebuni furioşi, scăpată de la un azil de alienaţi, fireşte.

Ştiam de ce au scotocit şi nu m-am apucat să caut să văd dacă au găsit ceva, din simplul motiv că obiectul căutării lor febrile se afla depus în cutia mea de la oficiul poştal din Newark Street. Fără să pun nimic la loc, m-am culcat şi am adormit imediat.

Când m-am trezit erau orele prânzului, judecând după semnalele pe care mi le expedia neîncetat stomacul. Am luat la nimereală ceva din frigider şi o cutie de bere, pe care am dat-o pe gât înainte de a începe să mănânc. După ce am servit masa ca un pompier între două incendii, am mai sacrificat o cutie de bere, pe care am trimis-o după cealaltă, aşa, pentru echilibru. Remontat într-o anumită măsură, am început să gândesc cu repeziciune. Nu avea nici un sens să-i telefonez domnului Maltopoulos. Eram sigur că FBI îi adusese la cunoştinţă, cu toate menajamentele de rigoare, tragicul deces al

soţiei sale. Conform versiunii oficiale, de care eu nu eram străin, Cynthia Blair murise asasinată de unul sau mai mulţi necunoscuţi în apartamentul din oraş al prietenei sale, Sandra Massinger, cercetările aflându-se în curs de desfăşurare. Domnul Nick Tempest, adică eu, a fost găsit în nesimţire în camera de zi a apartamentului în cauză, unde venisepentru unele cercetări. Pentru mai multă siguranţă, domnul Tempest a fost internat în spitalul nostru şi nu poate fi vizitat.

Se prezentau încă o dată condoleanţe, iar nefericitul văduv era invitat la morgă pentru identificarea cadavrului, după care avea permisiunea să ridice corpul defunctei.

Telefonic, m-am anunţat domnului Massinger, solicitându-i o întâlnire; cel în cauză a fost imediat de acord, spunându-mi că, dacă nu sunam eu, m-ar fi invitat el, deoarece s-au petrecut evenimente neprevăzute, situaţia impunând prezenţa mea.

Ştiam despre ce este vorba. Domnul Massinger, fiica sa şi Ron Webster au fost desigur vizitaţi de un inspector FBI, care le-a pus diferite întrebări în legătură cu uciderea Cynthiei Maltopoulos.

Am luat dintr-un sertar un revolver, pe care l-am băgat în buzunar. Pe celălalt - de serviciu, ca să spun aşa - îl aveam la locul lui, în ham.

Am trecut pe Newark Street, am intrat la poştă şi am scos din cutia mea patru plicuri ce conţineau clişeele şi fotografiile făcute de Zest, falsul paralitic, pe care, dacă vă amintiţi, le-am confiscat din laboratorul acestuia.

Am ajuns peste trei sferturi de oră la vila *Skay-Blue,* unde eram aşteptat de către domnul Massinger. Era singur, în bibliotecă, fumând nervos o havană. Mi-a oferit şi mie una, pe care am refuzat-o, dar am acceptat una din ţigaretele sale.

— Ce ne aduci nou, prietene? începu gazda şi cuvântul prieten m-a uns la inimă, întrucât cei care îmi spun astfel nu se prea

îmbulzesc. Cred că din timiditate, ori poate că meseria mea le creează complexe.

— Noutăţile oficiale le cunoaşteţi, domnule Massinger. Am venit să vă spun ceea ce nu ştiţi, dar înainte aş vrea să cunosc dacă domnişoara Sandra şi domnul Webster sunt acasă.

— Nu ştiu să fi plecat undeva. Cu Ron am vorbit acum zece minute. Sandra este, cred, în apartamentul ei. Ştiu că nu este plecată. A dat ordin şoferului să pregătească maşina pentru orele 18. Ştiu acest lucru chiar de la şofer, care îmi comunică totdeauna, cel puţin aşa cred, ce deplasări face cu Sandra. De data aceasta nu a putut să-mi spună unde vor pleca, dar a accentuat că fiica mea a stăruit ca rezervorul să fie plin.

— Domnule Massinger, înainte de a trece la treburile noastre, nu aţi vrea să convocaţi în sala de tir pe toţi participanţii la disputele noastre sportive de până acum?

— Nu te întreb scopul, deşi, fără îndoială, ai motivele dumitale, excluzându-le pe cele sportive.

Spunând acestea, domnul Massinger ridică telefonul din furcă şi invită mica noastră societate sportivă să fie prezentă peste cinci minute la standul de tir.

Noi ne-am dus direct acolo şi, după scurgerea timpului precizat, sosiră în ordine Ron Webster, Sandra şi, în sfârşit Leslie Cowper, şoferul.

Dacă cineva era mirat că mă vede acolo, nu arăta nici prin vreun gest de surpriză, nici prin vreun comentariu, fie el cât de succint.

Fără prea multe vorbe, am purces la tragerea la sorţi. De data aceasta am „aranjat-o” eu, astfel încât să fiu ultimul care să intru în posesia revolverului-surpriză.

Rezultatele au fost cu totul diferite faţă de probele anterioare. Cel mai bun mi-a aparţinut, poate şi datorită faptului că nu mai aveam

de ce să mă prefac. După mine s-a clasat mister Massinger, urmat de Ron Webster. Ultimii au fost Sandra Massinger şi Leslie Cowper.

Şi de această dată am constatat aceleaşi ciudăţenii în ceea ce priveşte revolverul cu pricina.

Mă simt obligat să vă fac o mărturisire. După ce am tras ultimul cu revolverul ce-mi atrăsese atenţia încă de la prima întrecere provocată nu de mine, cred că vă amintiţi, mi l-am însuşit fără scrupule, înlocuindu-l cu cel adus de acasă în buzunarul hainei.

Totul a fost extrem de simplu. Am aşa câteodată o iuţeală de mână de mă mir şi eu de unde îmi vine. Moştenisemvreun străbun sau era rezultatul deselor mele exerciţii menite să-mi menţină în formă această iuţeală. Oricum, obiceiul s-a dovedit şi de această dată salutar, ca şi în unele mici răfuieli cu cei certaţi cu legea - gangsteri, ori simpli borfaşi sau măsluitori de cărţi.

Micul nostru grup tocmai era gata să se împrăştie, când cu un gest i-am oprit pe cei ce vroiau să părăsească standul de tir.

— Mister Massinger, domnişoară şi dumneavoastră domnilor, v-aş ruga să mai rămâneţi câteva minute, pentru a vă face unele comunicări de cea mai mare importanţă.

În glasu-mi am descoperit, nu degeaba eram detectiv, un uşor tremur de emoţie.

— Dacă nu ne va răpi mult timp comunicarea dumitale, propun să rămânem. Şi aşa, se pare, nu avem de ales, spuse Sandra Massinger, oprindu-se lângă uşă şi luând mâna de pe clanţă.

Şoferul era lângă ea.

— Deşi nu îmi convine, deoarece am nişte acte urgente de rezolvat, nu am încotro şi sunt de acord, rosti Ron Webster, vizibil nervos.

— Dacă domnul Tempest nu ne anunţă sfârşitul lumii, propun să îi dăm ascultare. Păcat că nu avem aici confortul cerut de o asemenea reuniune.

Vorbise calm ca întotdeauna, domnul Massinger.

— Nu voi anunţa sfârşitul lumii, ci numai sfârşitul misiunii mele, care - după părerea mea - va înceta de îndată ce voi termina ceea ce doresc să vă spun. Am fost angajat să aflu pricina necazurilor pe care le avea fiica domnului Massinger. Fără să vreau, am început investigaţiile îndată ce am cunoscut-o, la barul lui Fred Device, înainte ca angajamentul meu să fi intrat în vigoare. Prin intermediul unui pârlit de „amic", Ken Snag, am dat de urmele lui Charley Marlowe, individul care o şantaja pe domnişoara Sandra. Sosit la locuinţa acestuia, am avut surpriza să-l găsesc mort, împuşcat în cap. M-am grăbit să plec, deoarece asasinul - ce nu se îndepărtase prea mult de locul crimei -, văzând că îmi fac simţită prezenţa, a anunţat poliţia. Am avut totuşi timpul necesar să iau din sertarul unei mese un mic magnetofon. După plecarea poliţiei şi sigilarea casei, m-am întors la locul crimei. Am urcat pe scara de incendiu şi m-am furişat în apartament prin fereastra dintre balcon şi cameră, fereastră care întâmplător sau nu rămăsese deschisă. Nu am sesizat nimic demn de a fi semnalat, dar la plecare, când am refăcut drumul în sens invers, am găsit, la piciorul scării, un tub gol de cartuş, pe care l-am luat cu mine. Se pare că, atunci când a coborât, asasinul l-a avut în posesia sa, dar l-a pierdut. Acasă, fireşte, am fotografiat amprentele de pe tubul gol. La derularea benziide magnetofon, am avut surpriza să constat că, înainte de a fi ucis, Marlowe avusese o convorbire, în camera în care şi-a dat obştescul sfârşit, cu un anume Zest, Victor Zest, cunoscut ca şantajist notoriu. După ce am trecut pe la dumneavoastră, în urma înţelegerii încheiate prin intermediul telefonului, prilej cu care am finalizat angajamentul meu care mă obliga să pun capăt activităţii şantajiştilor, am avut nefericirea, spre regretul meu, să o supăr pe miss Sandra.

— Ai făcut o grosolănie incalificabilă, interveni cu răceală, plină de dispreţ, Sandra Massinger. Te-am urât atunci de moarte şi nici acum nu te iert domnule, care îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Sandra, ce-i cu tine? întrebă tatăl ei, fără să ridice tonul, afişând totuşi poza unui om indignat. Vei cere scuze imediat acestui domn!

— Îmi cer scuze, domnule Tempest, ca să-l ascult pe tata. Sper că asta nu mă angajează cu nimic faţă de dumneata, mai adăugă ea.

— Seara, reluai şirul relatării mele, fără să dau atenţie celor rostite de miss Massinger, l-am vizitat pe bătrânul şantajist. Am avut surpriza să-l găsesc asasinat cu un foc de revolver. Am percheziţionat încăperea, sesizând doar faptul că asasinul lucrase cu mănuşi, deoarece eventualele amprente digitale lipseau. Am plecat după ce am luat cu mine toate clişeele şi fotografiile care după părerea mea constituiseră obiectul şantajului. Aş fi putut veni cu toate acestea aici, afirmând că domnişoara Sandra nu mai are de ce să se teamă. Nu am putut să procedez astfel, deoarece am fost împiedicat de asasinul celor doi, care însă nu avea nici o legătură cu autorul sau autorii şantajului. Urmărindu-mă, asasinul m-a văzut intrând în apartamentul dumneavoastră, domnişoară, unde voiam să fac unele cercetări, apartament care constituia oaza în care vă petreceaţi timpul când nu eraţi la vilă.

Pe faţa Sandrei Massinger nu se putea citi nimic din ceea ce gândea sau poate că simţea în acele momente deloc favorabile. Nu spunea nimic, sta ca împietrită, privindu-mă ca pe un stâlp proaspăt vopsit, de care trebuie să te fereşti, pentru a nu te murdări.

— În timpul cercetărilor, reluai cu un ton egal, am fost surprins de doamna Maltopoulos, care venise şi ea aici, gândindu-se probabil la momentele de relaxare pe care le petreceaţi împreună.

Spunând aceste vorbe, am riscat o privire dojenitoare aruncată spre domnişoara Massinger. Cred că m-a înţeles, deşi nu lăsa să se vadă, sau poate că era o simplă părere.

— Pe scurt, doamna Maltopoulos a fost ucisă cu un glonte de revolver, iar eu, ajuns inofensiv înainte de asasinarea ei, nu am avut posibilitatea să intervin. Autorul omorului nutrea nădejdea ca, o dată crima descoperită, eu să fiu acuzat de moartea doamnei Maltopoulos, deoarece revolverul cu care se trăsese un singur foc îmi aparţinea. Dar deşi avea acelaşi calibru cu cel al armei folosite până atunci de două ori, nu revolverul meu constituia arma crimei. Cartuşul care fusese tras cu revolverul meu găurise nişte rufe murdare şi, împreună cu acestea, se găsea ascuns în crematoriul apartamentului, unde asasinul nu mai avusese timpul necesar să aprindă focul. A fost scos de acolo de un amic de-al meu de la FBI şi constituie unul din motivele pentru care nu am fost acuzat de omucidere.

— Ştiţi cine este asasinul? întrebă cu o voce, de data aceasta gâtuită de emoţie, domnul Massinger.

— Şi, mai ales, aveţi vreo probă împotriva lui? întrebă cu un ton indiferent şoferul.

— Să mă ierte domnişoara Sandra, dar sub influenţa ei, asasinul - nutrindu-i o dragoste oarbă, de sclav aflat totdeauna pe urmele sale - a intenţionat să o protejeze, să înlăture pe acei care într-un fel sau altul i-ar fi ameninţat liniştea şi onoarea. Aşa se face că l-a ucis pe Charley Marlowe, apoi pe Victor Zest şi s-ar fi putut opri aici. Dar ura pe care mi-o purta miss Sandra, dintr-un motiv care o pune în situaţie delicată...

— Spune mai bine că am vrut să mă culc cu tine şi m-ai refuzat, mă completă furioasă femeia.

— Miss Sandra, continuai ca şi cum nu aş fi auzit intervenţia ei caremă vexase într-o anumită măsură, l-aţi determinat pe asasin să

mă pună într-o situaţie fără ieşire, menită să mă ducă direct la scaunul electric. Pentru a-mi rezerva acest sfârşit, l-aţi pus să o ucidă şi pe prietena dumneavoastră, urmând ca acuzaţia de asasinat să-mi fie adusă mie.

— Cum puteţi dovedi cine este asasinul? întrebă Ron Webster.

— Aţi putea să ne spuneţi, domnule secretar, răspunsei la întrebare tot printr-o întrebare, ce căutaţi într-o anumită seară, la o anumită oră, într-un anumit bloc în care, în jurul acelei anumite ore, s-a produs un asasinat?

— Cum de m-aţi văzut?

Întrebarea înlătura orice dubiu, era o recunoaştere.

— Cum de m-aţi văzut, repet?

— Pentru că nu v-aţi ferit şi pentru că anumite interese mă obligau să fiu acolo inclusiv la acea oră. V-am răspuns şi vă rog să apreciaţi că acum eu sunt cel care întreabă, iar dumneavoastră trebuie să răspundeţi cu toată sinceritatea.

— Îmi permit să nu răspund la întrebarea pe care anticipez că mi-o veţi pune. Legea îmi dă acest drept, nu credeţi?

— De scutul legii beneficiază orice cetăţean. Dar nu vă voi chestiona. Sunt pe deplin lămurit acum. Am dat un telefon, unde trebuia şi vă cunosc taina. Este adevărat; uneori dragostea - fie ea chiar împărtăşită - pretinde să fie ajutată material. Cunoşteaţi că există un anume testament şi aţi vrut să fiţi sigur ce riscaţi să pierdeţi sau să câştigaţi... Nu aţi primit informaţiile pe care le doreaţi, cu toate că în schimbul lor aţi oferit o sumă apreciabilă. Sunt în posesia declaraţiei persoanei pe care aţi avut imprudenţa să o sondaţi.

— Să trag concluzia că voi fi arestat?

— Concluziile le voi trage eu peste câteva momente. Nu vă grăbiţi. Vă cer, nu spun vă rog, să rămâneţi la dispoziţia organelor care au căderea să hotărască în cazul pe care l-am anchetat.

Secretarul se înclină tăcut şi făcu, aparent fără intenţie, un pas spre uşă. A crezut că nu observ această manevră.

— M-aţi întrebat cine este asasinul, nu-i aşa, mister Webster? Şi fără să aştept confirmarea, continuai. Acum, mi se pare foarte simplu. Vă amintiţi că amintrat în posesia unui cartuş gol de pe caream conservat amprentele. Am găsit amprente asemănătoare şi pe câteva din fotografiileluate din laboratorul lui Zest.

— Numai atât?

Întrebarea fusese formulată de şoferul familiei Massinger cu un ton neutru, părând cu totul dezinteresată.

— Le vom lua şi de pe degetele asasinului, l-am liniştit eu. Mai ştiu că asasinul, după un obicei împământenit printre unii criminali sau aventurieri, sapă pe patul revolverului câte o crestătură pentru fiecare victimă pe care o face. La prima noastră întrecere de tir, după moartea lui Marlowe, am remarcat o asemenea crestătură pe un revolver cu care am tras. Mi-am spus că era o simplă întâmplare. La a doua întrecere am observat o nouă crestătură. Astăzi, după cum veţi vedea, mai apare pe revolver o a treia crestătură... Vă rog să vă convingeţi domnule Massinger, mai spusei, scoţând arma pe care am prezentat-o gazdei. Observaţi aici toate cele trei crestături, ultima marcând asasinarea doamnei Maltopoulos.

— Atunci cine este asasinul? întrebă uluit, pentru prima oară de când îl cunoşteam, domnul Massinger.

— Este în faţa noastră, am răspuns întorcându-mă spre uşă. Sus mâinile, Leslie Cowper! strigai, ducând mâna spre revolver.

Nu am terminat bine somaţia - şi nici nu am finalizat gestul,-că şoferul, mai iute decât mine, îşi scoase propria-i armă şi trase în direcţia mea, în timp ce restul asistenţei preferă să ia contact cu podeaua.

Se înţelege că nu am căzut. Încărcasem revolverul ce înlocuia arma ucigătoare o şoferului - după ultima tragere, am uitat să v-o spun - cu gloanţe oarbe.

Nu am mai apucat să mă arunc asupra criminalului, întrucât uşa larg deschisă de Sandra îl lăsă să scape, după ei strecurându-se în mare grabă şi femeia. Un scrâşnet de broască şi ne trezirăm sechestraţi în standul de tir. În curând, zgomotul unui motor ne vesti că fugarii se îndepărtau cu maşina.

Până să deschid uşa cu credinciosul meu şperaclu, până să ajung afară la maşina mea, s-a scurs un timp suficient pentru ca fugarii să se îndepărteze. Am comutat emiţătorul de la maşină pe o anumită lungime de undă şi am comunicat la FBI ce se întâmplase. Am primit asigurări că echipajele vor fi la datorie pe traseul pe care-l cunoşteam eu şi cei solicitaţi de mine, dar poate nu şi dumneavoastră, stimaţii mei prieteni şi, îndrăznesc să spun, prietene.

Domnişoara Massinger şi Cowper se duceau la Reno, localitate cunoscută pentru facilitatea cu care dezlega şi încheia căsătoriile. Ştiam acest lucru din discuţia purtată cu răposata regină a striptease-ului, Cynthia Blair, Maltopoulos prin căsătorie, înainte de a fi ucisă.

Am pornit maşina şi, ca urmărit de diavoli sau de agenţii de la *Secret Court,* ceea ce era cam acelaşi lucru, m-am îndreptat spre direcţia cunoscută.

La ieşirea din oraş i-am zărit. Maşina albastră a Sandrei apăru la vreo două sute de metri înaintea mea. Mergea cam cu vreo 120 km pe oră, viteză cu care, datorită rezervelor de cai putere ai motorului maşinii mele, nu îmi puteau scăpa.

Încet, încet, începui să mă apropii de ei, deşi şoseaua urca o pantă ce o ridica la circa 100 de metri faţă de nivelul lui Ondon River, într-

un ţinut de unde începea, curiozitate a naturii, muntele, care parcă creştea din apă.

Începui să aud - la o intersecţie cu un drum secundar - sirenele maşinilor poliţiei, iarîn spate mă urmau, vedeam prin oglindă, două maşini ale FBI.

În curând fugarii nu vor mai avea de ales. În faţă, la câţiva kilometri, se întindea podul Lancelor de pe Ondon River, unde ştiam că drumul era blocat de poliţie, conform planului pus la punct cu prietenul meu.

Înainte cu 150 de metri de a se înscrie pe pod, şoseaua făcea o curbă pronunţată, ce obliga şoferii să reducă simţitor viteza.

Mai erau aproape 50 de metri şi aş fi ajuns maşina fugarilor, când aceasta, parcă prinzând aripi, oscilă puţin pe direcţie, apoi se înscrise în curbă cu maximum de viteză.

Automobilul tăie curba cam la jumătate, ieşi de pe axul şoselei şi plonjă în gol. Pluti parcă timp de câteva secunde, după care se prăbuşi.

Am oprit lângă locul accidentului şi m-am repezit pe povârniş. Ajuns la locul impactului, am rămas împietrit. Un maldăr de fierăraie era tot ceea ce rămăsese din elegantul autovehicul. Îngrozit am privit în jurul meu.

Alături de rămăşiţele de tablă îndoită, zăcea Sandra Massinger. Nu mai avea nevoie de nici un ajutor. Sufletul, ca şi corpul ei zbuciumat de patimi mistuitoare îşi găsiseră liniştea. Era zdrobită toată, cu excepţia feţei, care,curios, nu suferise nici o vătămare exterioară. Pentru prima dată, în ochii ei larg deschişi, viorii, am putut citi liniştea cerului senin.

Pe Leslie Cowper l-am găsit mai departe. Încă nu murise, dar îşi trăia ultimele clipe.

— M-a sărutat la intrarea în curbă, gemu el şi cu un fior înţepeni.

Maşinile poliţiei se auzeau din ce în ce mai aproape.

CUPRINS

Graham Green *6*
CRIMA DIN BAYSWATER 6
E. F. Benson *12*
SĂLAŞUL GROAZEI 12
Ray Bradbury *29*
COASA 29
James Thurber *45*
DOMNUL HERB SE DESCOTOROSEŞTE DE SOŢIE 45
Léon Bloy *50*
BĂUTURA UCIGAŞĂ 50
Ray Bradbury *54*
ÎN ARŞIŢA UNEI NOPŢI DE VARĂ 54
Dashiell Hammet *74*
HÂRTIA DE MUŞTE 74
Constantin Alexe *113*
ANTIPATIE LA PRIMA VEDERE 113
Agatha Christie *120*
O PERECHE ABILĂ 120
Ioan Georgescu *129*
NU POŢI SĂ TE-ASCUNZI...! 129
Kate Chopin *149*

O BUCURIE... UCIGĂTOARE 149
Robert Pohl *153*
CAPCANA 153
Pat McGerr *162*
FALSA VALOARE A UNEI ILUZII 162
Nick Templeton *179*
CASA OSTILĂ 179